JUSTIFICARE
și
Regenerare

EDIȚIA A DOUA

CHARLES LEITER

Justificare și regenerare

Charles Leiter

Justificare și regenerare

EDIȚIA A DOUA

MAGNA GRATIA

JUSTIFICARE ȘI REGENERARE
Charles Leiter

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original de *Granted Ministries Press*, o divizie a Granted Ministries, sub titlul *Justification and Regeneration*, de Charles Leiter, ediția a doua.

Design copertă față: Scott Campbell; actualizat de Jake Stutzman și Scott Schaller

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr; Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-360-7 (pdf); 978-630-351-361-4 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).
Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Mulțumiri 7

Cuvânt înainte 9

Prefață 13

Capitolul 1. Păcatul – problema supremă a omului 17

Capitolul 2. Poate omul să fie drept înaintea lui Dumnezeu? 33

Capitolul 3. Caracteristicile justificării 45

Capitolul 4. Regenerarea – toate lucrurile făcute noi 73

Capitolul 5. O nouă făptură 81

Capitolul 6. Un om nou 89

Capitolul 7. O inimă nouă 97

Capitolul 8. O naștere din nou 111

Capitolul 9. O natură nouă 121

Capitolul 10. Răstignire și înviere 129

Capitolul 11. O schimbare de tărâm. De la firea pământească la Duhul 143

Capitolul 12. O schimbare de tărâm. De la Pământ la Cer 161

Capitolul 13. O schimbare de tărâm. De la păcat la neprihănire 173

Capitolul 14. O schimbare de tărâm. De la Lege la har 183

Capitolul 15. O schimbare de tărâm. De la Adam la Hristos 197

Anexa 1. Un sumar al regenerării 213

Anexa 2. „Nu poate păcătui” 229

Anexa 3. Romani 7 235

Anexa 4. Toate binecuvântările în Hristos 255

Anexa 5. Întrebări frecvente 271

Despre autor 291

Cuvânt din partea editorului 293

MULȚUMIRI

Vreau să-mi exprim recunoștința specială față de Paul Washer de la *HeartCry Missionary Society* pentru încurajarea și sprijinul în publicarea acestei cărți, ca și față de Garrett Holthaus din Kirksville, Missouri, pentru multele sugestii valoroase oferite privind conținutul ei.

Le datorez mulțumiri speciale și numeroșilor mei corectori, pentru că au lucrat cu grijă la corectarea greșelilor mele, mai ales soției mele, Mona, pentru că mi-a citit cu bucurie întregul manuscris în timpul unei călătorii de 13 ore în Colorado, și mi-a sugerat o serie de schimbări foarte folositoare.

CUVÂNT ÎNAINTE

Pare să existe un mare abis care separă teologul de creștinul de rând. Deși teologul poate să urce Everestul adevărului lui Dumnezeu și să fie transformat de ceea ce vede, el comunică adesea viziunea respectivă într-un limbaj care ne depășește. Astfel, suntem lăsați la mila literaturii creștine populare, care deseori nu conține altceva decât un șir lung de povestioare, pragmatism și psihologie cu iz creștin.

Biserica din America zilelor noastre nu are nevoie de mai multe strategii, de mai mulți pași sau chei pentru viața creștină. Biserica are nevoie de adevăr și, că fiu mai precis, de marile adevăruri fundamentale ale creștinismului istoric. În cartea de față, păstorul Charles Leiter i-a făcut bisericii un mare serviciu, deoarece a luat două dintre cele mai importante doctrine ale Scripturii și două dintre cele mai mari minuni din viața creștină, și le-a explicat într-un limbaj simplu, fără să piardă din conținutul lor.

Când am citit manuscrisul acestei cărți, am fost

uimit de simplitatea și aria ei de cuprindere. Marile doctrine ale justificării și regenerării[1] pot fi privite corect doar în contextul celorlalte mari doctrine ale credinței, anume cele despre caracterul sfânt și drept al lui Dumnezeu, depravarea omului, propițierea, pocăința, credința și sfințirea, ca să enumăr doar câteva dintre ele. Fratele păstor Leiter ne-a oferit aici nu doar o perspectivă echilibrată a fiecăreia dintre aceste doctrine, ci a demonstrat și felul cum ele se împletesc pentru a forma temelia vieții creștine.

De un interes aparte pentru mine a fost prezentarea unei perspective corecte asupra regenerării. În lucrarea modernă de evanghelizare, această doctrină prețioasă a fost redusă la nimic mai mult decât o decizie omenească de a ridica mâna la un apel, de a ieși pe un culoar sau de a se ruga după dictare o „rugăciune a păcătosului". Ca urmare, majoritatea americanilor cred că au fost „născuți din nou" (altfel spus, că au fost regenerați), deși gândurile, cuvintele

[1] Termenii din Biblia Cornilescu cu sensul de *justificare* respectiv *regenerare* sunt *îndreptățire* sau *a fi socotit neprihănit*, respectiv *nașterea din nou*. În lucrarea de față, am folosit prima pereche, având în vedere că termenii sunt incluși în titlu, și lucrarea a fost consacrată cu acest nume. De aceea, oriunde cititorul va întâlni citate unde sunt folosite expresiile din Biblia Cornilescu, este rugat să le înțeleagă în sensul termenilor folosiți de autor. – n.tr.

și faptele lor sunt într-o contradicție continuă față de natura și voia lui Dumnezeu. Păstorul Leiter demonstrează că regenerarea este lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, prin care inima de piatră moartă și depravată a păcătosului este înlocuită cu o inimă nouă, care este deopotrivă dornică și capabilă să răspundă față de Dumnezeu în dragoste și ascultare. În al doilea rând, păstorul Leiter tratează pasajele din Romani 6 și 7 într-o manieră logică și consecventă, pe care le comunică apoi cititorului cu o simplitate profundă. Felul în care fratele nostru înțelege cele două capitole importante a fost o sursă de mare putere, mângâiere și bucurie pentru mine, de-a lungul anilor mei de umblare în credință.

Am citit această carte de multe ori înainte de a vedea lumina tiparului. Am beneficiat enorm de pe urma învățăturilor din ea și o recomand cu căldură. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să-ți ilumineze inima și mintea, astfel încât nu doar să înțelegi Scriptura așa cum este explicată în această carte, ci și ca ea să devină realitate în viața ta.

Paul David Washer

PREFAȚĂ

„Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice" (Tit 3:3-7).

În însăși inima și centrul Evangheliei se află două minuni mari. Prima este *justificarea*, prin care nelegiuiții condamnați sunt îndreptățiți înaintea unui judecător sfânt și drept. A doua este *regenerarea*, prin care păcătoșii răi, înrobiți și plini de ură sunt transformați în oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu și îi iubesc pe semeni. Direct sau indirect, aceste două minuni se văd peste tot în Noul

Testament. Ele sunt absolut fundamentale pentru a avea o înțelegere corectă a *Evangheliei* și a *vieții creștine* deopotrivă. Totuși, chiar și printre credincioșii adevărați există multă confuzie și necunoaștere cu privire la aceste adevăruri prețioase și eliberatoare pentru suflet.

Cartea de față constituie o încercare de a prezenta natura și caracteristicile justificării și regenerării într-o lumină biblică foarte clară. Pentru a face acest lucru, trebuie mai întâi să ne gândim, în capitolul 1, de ce toți oamenii au nevoie atât de disperată de aceste două acte divine. Așa că va trebui să discutăm atât despre vinovăția obiectivă, cât și despre corupția lăuntrică generată de păcat.

Întrucât toți oamenii sunt vinovați și corupți de păcat, există o mare dilemă morală care stă în calea mântuirii omului: Cum poate un Dumnezeu drept să justifice păcătoșii nedrepți fără ca El însuși să devină nedrept? Capitolul 2 analizează această dilemă și metoda prin care înțelepciunea divină a soluționat-o prin Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos. În capitolul 3, sunt analizate natura și

caracteristicile justificării în lumina a șapte adevăruri despre justificare pe care le găsim prezentate în Scriptură.

Apoi Biblia are multe de spus despre regenerare. În încercarea de a ne forma o perspectivă clară asupra a ceea ce este regenerarea, vom analiza nouă descrieri biblice ale acestei mari minuni, și vom face asta în capitolele 4-13. Fiecare descriere privește la aceeași realitate glorioasă dintr-un unghi diferit, iluminând totodată diferite fațete ale acesteia.

În capitolul 14, atât justificarea, cât și regenerarea sunt analizate în termenii conceptelor mai largi de „Lege și har", pe care le regăsim în Noul Testament. În final, în ultimul capitol, ele sunt tratate ca parte din realitatea și mai mare și cuprinzătoare a existenței noastre „în Hristos". Creștinismul *este* Hristos. *Fiecare* binecuvântare spirituală se găsește „în El" – inclusiv toate binecuvântările justificării și regenerării – și *nicio* binecuvântare spirituală nu există fără El.

Charles Leiter

1

PĂCATUL – PROBLEMA SUPREMĂ A OMULUI

Pentru o înțelegere corectă atât a justificării, cât și a regenerării, trebuie să începem de unde începe Biblia, și anume cu *păcatul*. Orice păcat izvorăște din dorința pervertită a omului de a se pune în locul lui Dumnezeu, anume să fie centrul și măsura tuturor lucrurilor și să „știe" pentru sine ce este bine și ce este rău (Gen. 3:4-5). Conform cu Tit 3:3-7, în starea lor naturală, oamenii sunt „fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri". Viețile lor sunt caracterizate de „răutate, invidie și ură". Departe de a recunoaște această stare de fapt, oamenii pierduți se cred „în esență buni", cu excepția cazului în care, în îndurarea Lui, Dumnezeu le descoperă adevărata stare a inimii lor întunecate. *Păcatul este problema supremă și singura problemă a omului.* Păcatul este

problema supremă și singura problemă deopotrivă pentru *mine* și pentru *tine*.

O PERSPECTIVĂ BIBLICĂ ASUPRA PĂCATULUI

Biblia are multe de spus despre păcat. Dacă vrem să înțelegem cu adevărat adevărata natură a păcatului, trebuie să lăsăm ca lumina acestei revelații biblice să ne ilumineze mințile întunecate și să ne înmoaie inimile împietrite. Gândește-te la acest lucru! Conform Bibliei, păcatul este,

Absolut universal

Păcatul este absolut universal în rasa omenească. „Noi rătăceam *cu toții* ca niște oi, *fiecare* își vedea de drumul *lui"* (Isaia 53:6). „Nu este *niciun* om neprihănit, *nici unul* măcar. Nu este *niciunul* care să aibă pricepere. Nu este *niciunul* care să Îl caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. *Toți* s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este *niciunul* care să facă binele, *nici unul* măcar" (Rom. 3:10-12). Poate că tu și eu nu ne-am întâlnit niciodată, dar de un lucru putem fi siguri chiar înainte de a ne prezenta unul față de altul – amândoi suntem păcătoși. Fiecare

bărbat, femeie și copil de pe fața Pământului, indiferent că este în vârstă sau tânăr, este un păcătos. Chiar și pruncii, atunci când li se permite să-și urmeze propria cale, sunt în stare de cele mai inimaginabile cruzimi față de animale și unii față de alții.

Rasa și naționalitatea nu ne oferă vreo imunitate față de păcat, căci cele mai educate popoare sunt la fel de capabile de genocid pe cât sunt cele mai barbare. Camerele de gazare ale celor „civilizați" sunt doar forme sofisticate ale macetelor mânuite de „sălbatici".

Nu există ideea de „sălbatic nobil" sau de „păgân fericit". Ca să folosesc cuvintele unui fost misionar, „am mers pe câmpul de misiune ca să împiedic un Dumnezeu rău să trimită oameni buni în Iad. Când am ajuns acolo, am descoperit că oamenii aceia erau monștri ai nelegiuirii". Chestiunea nu este dacă oamenii au avut ocazia să-L „primească pe Isus", ci dacă au avut ocazia să-l trateze rău pe misionar și să-i respingă mesajul, căci ei asta vor face cu siguranță dacă n-ar interveni lucrarea specială a Duhului Sfânt (Matei 22:1-6).

Păcatul este universal în rasa omenească.

Atotpătrunzător

Păcatul nu doar că este universal, ci este și atotpătrunzător. Fiecare aspect al personalității și existenței omului este afectat de el:

Mintea este orbită. „A căror *minte* necredincioasă *a orbit-o* dumnezeul veacului acestuia, ca [ei] să nu vadă…" (2 Cor. 4:4).

Voința este coruptă și lipsită de putere. „Răutatea omului era mare pe Pământ, și… *toate întocmirile gândurilor* din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău" (Gen. 6:5). „*Nu vreți* să veniți la Mine, ca să aveți viața!" (Ioan 5:40). „Nimeni nu *poate* veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis" (Ioan 6:44).

Emoțiile sunt tulburate și pervertite. Unele inimi mocnesc de furie și ură constantă, iar altele sunt chinuite zi și noapte de frici care le torturează. Mulțimile de oameni râd de lucruri care ar trebui să-i facă să plângă, în timp ce alții izbucnesc în lacrimi fără vreun motiv clar. Acestea sunt tulburările adânci și

omniprezente aduse de păcat în personalitatea decăzută a omului, fie direct, fie indirect.

Irațional

Păcatul este irațional. Multe drepturi prețioase din naștere au fost vândute pe un bol de supă (Evrei 12:16), și multe căsnicii și familii au fost aruncate la gunoi pentru o singură noapte de plăcere nelegitimă. Pentru senzațiile temporare ale consumului de droguri, cele mai înalte puteri ale creierului omenesc sunt distruse permanent și în mod repetat. O clipă de reflecție asupra păcatelor din propriul nostru trecut ar fi suficientă pentru a confirma că *niciunul dintre ele nu are vreun sens*. Atât de mare a fost nebunia din acțiunile fiului risipitor, încât pocăința lui a însemnat nimic mai puțin decât „să-și vină în fire" (Luca 15:17).

Nu există păcat înțelept.

Înșelător

Păcatul este înșelător. Biblia vorbește despre a fi „împietriți prin *înșelăciunea* păcatului" (Evrei 3:13). Ca în orice înșelăciune, victima nu este

conștientă de starea de amăgire în care se găsește. Chiar în clipa în care crede că este „bogat, s-a îmbogățit, și nu duce lipsă de nimic", în realitate acel om este „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol" (Apoc. 3:17)! El „se fălește că este înțelept", dar de fapt este un „nebun" (Rom. 1:22).

Împietrește

Unul dintre cele mai înfricoșătoare lucruri legate de păcat este puterea lui de a-l împietri pe cel care îl practică (Evrei 3:13). Cu cât merge omul mai adânc în păcat, cu atât păcatul îl deranjează mai puțin. Conform Bibliei, chiar conștiința omului devine „însemnată cu ferul roșu în însuși cugetul lui" (1 Tim. 4:2). Fiecare păcătos se trezește acum comițând păcate pe care *cândva* le-a disprețuit, iar păcatele pe care *acum* le disprețuiește, cândva o să ajungă să le facă. Ar trebui să ne șocheze doar să ne amintim că Adolf Hitler a fost cândva un băiețel care se distra cu jucăriile lui, la fel ca toți ceilalți băieței. Omul cunoaște începutul păcatului, dar nimeni nu a știut vreodată unde păcatul se sfârșește.

Înrobitor

Păcatul îi înrobește pe cei care îl practică. „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului" (Ioan 8:34). Nimeni nu se poate elibera sau să scape de robia păcatului. Păcatul „domnește" asupra păcătosului și îl domină asemenea unui tiran, până ce, în cele din urmă, îl aduce în groapa pierzării și a morții (Rom. 5:21). Dacă nu ești creștin, ai un lanț în jurul gâtului care este mult mai rău decât orice lanț fizic. Poate că poți renunța la un păcat, dar un altul îi va lua imediat locul, adesea fiind păcatul mândriei sau al neprihănirii de sine în ce privește ceea ce îți imaginezi că ai realizat în a te reforma. Păcatul înrobește.

Degradant

Păcatul îi cufundă pe cei mai înalți și nobili bărbați și femei în adâncurile rușinii și ale degradării. Tânărul care odinioară purta un costum elegant și stătea pe un scaun de birou din piele zace acum nebărbierit în propria vomă ca urmare a păcatului. Tânăra care odinioară era curată, frumoasă și inocentă, este acum ieftină, senzuală și murdară – și

din nou, din cauza păcatului. Bărbați și femei făcuți după chipul lui Dumnezeu, creați să aibă vise nemuritoare și să mediteze la veșnicie în gânduri îndelungi, ajung degradați prin păcat și se târăsc în noroi ca porcii, pentru o bucată de pâine. Păcatul i-a transformat pe îngeri în demoni (Matei 25:41), și îi transformă pe oameni în „dobitoace fără minte" (2 Petru 2:12; Iuda 1:10). Păcatul este degradant.

Pângărire

În cele din urmă, păcatul pângărește (Marcu 7:20-23). Păcatul nu este ceva mărunt, nici ceva „drăguț" și nici amuzant. Păcatul este extrem *de rău și pervers*; el este *„din cale afară de păcătos"* (Rom. 7:13). *Orice* păcat este un lucru *amăgitor*, *urât* și *ticălos*. Ar trebui să fim șocați de cât de răi sunt oamenii și cât de insensibili am devenit noi față de această răutate. Ne-am *obișnuit* cu așa ceva! Primul copil născut pe Pământ a crescut și și-a ucis propriul frate (Gen. 4:8), iar istoria omenirii de atunci încoace a fost un șir lung și constant de războaie, pofte, ură, tortură, viol, perversiune, abuz și

brutalitate. Este o binecuvântare că nu cunoaștem în detaliu păcatele comise chiar aseară în orașul sau satul nostru. O astfel de cunoaștere ar fi prea sumbră ca să poată fi suportată.

Totuși, trebuie să acceptăm faptul că lumea nu este așa cum este pentru că în ea există câțiva oameni răi ca Hitler, ci pentru că este formată din mulțimi de oameni ca noi! Există *o răutate profundă* în fiecare dintre noi. Dumnezeu folosește uneori ceva ce pare „mic" ca să ne arate această răutate. În cazul lui Augustin, ceea ce i-a descoperit depravarea totală a inimii sale nu a fost atât de mult stilul de viață imoral, pe cât faptul că în copilărie furase pere din livada vecinului, și nu de foame, ci ca să se distreze. Păcatul săvârșit doar pentru bucuria de a face rău, fără rațiune și fără răsplată, izvorăște din inima omului și ne pângărește pe toți.

CELE DOUĂ FAȚETE ALE PROBLEMEI PĂCATULUI OMULUI

Păcatul este problema omului cea mai mare și singura. Dar această „problemă a păcatului" are două aspecte distincte – unul lăuntric și celălalt exterior.

Problema lăuntrică – o inimă bolnavă

Conform învățăturii Domnului Isus Hristos, omul este *în sine* corupt și ticălos. „Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și îl spurcă pe om" (Marcu 7:20-23). Aceasta este starea fiecărei inimi omenești care nu Îl are pe Hristos. Dacă am derula un film cu gândurile noastre din trecut, ca să nu mai vorbim de acțiunile noastre din trecut, pe un ecran mare, în fața familiei și a cunoștințelor noastre, fiecare dintre noi ar fugi din cameră rușinat. Fiecare necreștin este – în persoana sa – mai respingător față de Dumnezeul cel sfânt decât își poate imagina el vreodată.

Dar problema omului legată de păcat este chiar mai profundă de atât. Să presupunem că, printr-o minune, păcătosul ar putea deveni o persoană nouă și să nu mai păcătuiască niciodată pentru tot restul vieții. *Totuși, el ar ajunge cu siguranță în*

Iad. Criminalul obișnuit, care decide sincer să nu mai ucidă niciodată, trebuie să plătească pentru crimele sale din trecut. Cu alte cuvinte, problema omului legată de păcat are o altă dimensiune, dincolo de cea lăuntrică. Omul nu are doar o *inimă bolnavă,* ci și un *istoric rău* înaintea Legii lui Dumnezeu.

Problema exterioară – un istoric rău

Fiecare păcătos fuge de dreptatea divină. Indiferent de starea actuală a inimii lui, el are *o vinovăție obiectivă* înaintea legii lui Dumnezeu, vinovăție care trece dincolo de el însuși. Poate că el nu simte „*sentimente* de vinovăție", însă el *este* „vinovat" sau „condamnat". Toate *crimele lui din trecut* cer ca pedeapsa lor să fie plătită și ca dreptatea să fie îndeplinită. Acest strigăt este ancorat în însăși caracterul și ființa lui Dumnezeu, în atributul Său de *dreptate* sau *echitate*.

Tocmai datorită simțului echității sau dreptății pe care Dumnezeu l-a scris adânc în inima omului simțim noi o indignare morală imediată atunci când făptașul unei crime este lăsat nepedepsit. *De*

ce ar fi greșit ca violatorul ucigaș să primească doar o amendă de câțiva lei? Noi am putea fi incapabili să *dovedim* că el merită mai mult, dar *știm* că așa ar merita. Această cunoaștere din noi de care nu putem fugi este ceva mai fundamental și mai sigur decât orice „dovadă" teoretică. Este ceva absolut elementar pentru constituția omului, o reflecție a însăși naturii lui Dumnezeu.

Se pot spune multe despre atributul dreptății lui Dumnezeu, mai ales în vremurile noastre, când însăși înțelegerea dreptății pare aproape pierdută în mare în societate. Există trei motive fundamentale pentru care o infracțiune ar trebui pedepsită. În primul rând, ea trebuie pedepsită pentru satisfacerea dreptății (adică pentru că infracțiunile *merită* să fie pedepsite și pentru că *trebuie* pedepsite). În al doilea rând, ea trebuie pedepsită spre binele societății (adică pentru prevenirea infracțiunilor ulterioare). În al treilea rând, ea trebuie pedepsită spre binele făptuitorului (adică pentru a-l determina să-și schimbe purtarea). Între acestea trei, satisfacerea dreptății este principală și fundamentală pentru celelalte două. Dacă pedeapsa pentru o infracțiune nu

este în sine *dreaptă* și *meritată*, ea nu va descuraja infracțiunile viitoare și nici nu îl va reforma pe infractor.

În vremurile noastre, motivul principal și fundamental al pedepsei – satisfacerea dreptății – a fost aproape complet suprimat și respins. Doar al doilea și al treilea motiv au rămas, însă acestea au fost inversate ca importanță. „Reformarea" infractorului este acum pe primul loc, iar închisorile nu mai sunt numite pușcării, ci „centre de corecție". Chiar și cei care încă mai cred că crima trebuie pedepsită spre binele societății, au ajuns să susțină că ucigașii ar trebui condamnați, dar nu pentru că au ucis, ci doar pentru a preveni alte crime pe viitor. O astfel de filozofie este rea și falsă, bazându-se pe minciuna că oamenii nu sunt cu adevărat responsabili pentru acțiunile lor.

Nu este greu de înțeles cum de s-a ajuns aici, pentru că oamenii vor să fie ei înșiși Dumnezeu (Gen. 3:4-5) și urăsc gândul la un Legiuitor suveran căruia trebuie să-I dea socoteală. Ei caută să înăbușe cunoașterea inevitabilă a lui Dumnezeu care se vede în

jurul și în interiorul lor (Rom. 1:18f.), și își spun în schimb că Dumnezeu nu există (Ps. 10:4; 14:1; 53:1). Această negare a existenței lui Dumnezeu le face mai ușor să pretindă că binele și răul nu există. În loc să fie văzuți ca păcătoși vinovați, oamenii au ajuns tratați ca victime neajutorate ale circumstanțelor din viețile lor. Într-un astfel de context, pedeapsa pentru a împlini dreptatea devine de neconceput. Omul este liber să facă ce vrea, și nu îi dă socoteală nimănui.

Dar oricât de mult ar încerca oamenii să o suprime, există totuși o cunoaștere de neșters în inima omului că *binele* și *răul* sunt reale (Rom. 2:14-16), că oamenii sunt *responsabili* pentru relele lor și că păcatul *merită* să fie pedepsit (Rom. 1:32). În adâncul sufletului lor, toți oamenii știu că balanța dreptății *trebuie* în sfârșit echilibrată (F.A. 28:4). Dacă nu ești creștin și citești aceste rânduri, balanța dreptății este foarte *dezechilibrată* în viața ta chiar în acest moment, și poți fi *sigur* – pe temeiul ființei și al caracterului drept al lui Dumnezeu – că, dacă vei rămâne în starea ta actuală, El nu Își va găsi odihnă niciodată și nu va ceda *până nu vei*

ajunge în Iad. Întreaga țesătură morală a Universului s-ar prăbuși dacă El *nu* te-ar trimite în Iad.

Acesta este contextul în care Biblia vorbește despre „mânia lui Dumnezeu". Mânia lui Dumnezeu nu este o pierdere temporară a stăpânirii Sale de sine sau o pornire emoțională egoistă. Este ura Lui sfântă, arzătoare, față de păcat, reacția și repulsia naturii Sale sfinte față de tot ce este rău. Mânia lui Dumnezeu este legată direct de dreptatea Sa. Ea are legătură cu hotărârea Lui dreaptă de a pedepsi fiecare păcat, de a echilibra balanța dreptății și de a îndrepta orice lucru rău. Acesta este motivul pentru care mânia lui Dumnezeu „rămâne" peste fiecare necredincios (Ioan 3:36). Cu cât oamenii persistă mai mult în păcat, cu atât ei își „adună o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu" (Rom. 2:5). Mânia lui Dumnezeu *va fi* „revărsată" în cele din urmă, căci El este un judecător drept și *nu îi va* permite păcatului să rămână nepedepsit pentru totdeauna.

2

POATE OMUL SĂ FIE DREPT ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU?

Aici ne confruntăm cu cel mai mare obstacol imaginabil pentru mântuirea omului: *Cum poate un Judecător absolut de drept și neprihănit să justifice* (să declare neprihănit) *un criminal absolut vinovat și condamnat?* Cum poate vreun om să scape de condamnarea Iadului? Dumnezeu însuși ne spune că „Cel ce *îl iartă pe vinovat* și *îl osândește pe cel nevinovat*, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului" (Prov. 17:15). Să presupunem că un tată vine acasă și își găsește familia ucisă. După o urmărire chinuitoare, el reușește să-l prindă pe criminal. Când infractorul se prezintă în fața judecătorului, el este găsit vinovat fără îndoială de crimă. Dar când vine momentul sentinței, judecătorul face următoarea declarație: „Acest om a comis o

crimă oribilă, dar eu sunt un judecător foarte iubitor și aleg să-l declar nevinovat. De fapt, îl declar chiar drept în fața legii!" Un astfel de judecător ar fi, pe bună dreptate, considerat un criminal la fel de mare ca infractorul! El „îl iartă pe cel rău" și este „o scârbă înaintea Domnului".

Dar dacă acest lucru este valabil chiar și în justiția omenească, cu cât mai mult trebuie să fie valabil în cazul dreptății lui Dumnezeu! Cum pot urmașii pângăriți și vinovați ai lui Adam să spere vreodată să stea în fața lui Dumnezeu, Judecătorul drept al Universului? Cum ar putea vreodată Dumnezeu să „îl ierte pe cel păcătos" fără să devină o scârbă pentru Sine? „Pe cine îi zice celui rău: ‚Tu ești bun!' îl blestemă popoarele și-l urăsc neamurile" (Prov. 24:24). Cum poate Dumnezeu să le spună păcătoșilor ca noi: „Sunteți neprihăniți", fără să calce peste propriul caracter? Cum poate Dumnezeu să ne salveze vreodată de *El* însuși și de propria Sa neprihănire și dreptate?

Această dilemă a creat o ticăloșie de nedescris pentru orice suflet sensibil față de vinovăție. Aceasta a

fost o problemă îngrozitoare pentru patriarhul Iov. „Cum ar putea omul să-și scoată *dreptate* înaintea lui Dumnezeu? Dacă ar voi să se certe cu El, dintr-o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur" (Iov 9:2-3). „Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie *fără prihană?* Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici Cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată – omul, care bea nelegiuirea ca apa!" (Iov 15:14-16). „Cum ar putea *omul* să fie fără vină înaintea lui *Dumnezeu?* Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare, și stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu cât mai puțin omul, care nu este decât un vierme, fiul omului, care nu este decât un viermușor!" (Iov 25:4-6).

Nimeni nu simte forța acestei dileme mai mult decât păcătosul care se pocăiește. El știe că *merită* să meargă în Iad. În domeniul guvernării omenești, infractorii se predau adesea de unii singuri în mâinile autorităților pentru ca dreptatea să fie îndeplinită, pentru că nu mai vor să trăiască cu sentimentul insuportabil de vinovăție! Păcătoșii care se pocăiesc

știu că *merită* să fie pedepsiți și că nu ar fi *corect* să nu fie pedepsiți. Ei știu că Dumnezeu *nu poate* pur și simplu „să le ascundă păcatele sub preș" și să uite de ele. De aceea, strigătul inimii lor este acesta: „Cum ar putea un Dumnezeu drept să-mi zâmbească *vreodată?* Cum poate fi îndepărtată această *povară de vinovăție?* Cum poate Dumnezeu să rostească o *binecuvântare* asupra *mea?* Cum poate un om ca *mine* să fie *drept* înaintea lui Dumnezeu?"

IMPUTAREA

Există un singur răspuns la această dilemă. Cineva trebuie să *plătească* pentru păcatele păcătosului. Justiția trebuie să fie îndeplinită. Ori ea va fi satisfăcută prin suferința păcătosului pentru totdeauna în Iad, ori trebuie împlinită de altcineva în locul păcătosului.

Și aceasta este minunea minunilor! Acel „Cineva" a venit! Domnul Isus Hristos *„a purtat păcatele noastre* în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2:24). „Totuși, El suferințele *noastre* le-a purtat, și durerile *noastre* le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era

străpuns pentru păcatele *noastre*, zdrobit pentru fărădelegile *noastre*. Pedeapsa, care *ne* dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile *Lui* suntem tămăduiți" (Isaia 53:4-5).

Cum are loc această tranzacție măreață? Pentru a o înțelege, trebuie să analizăm acest termen „a imputa". El poate fi tradus în diverse feluri: „a socoti", „a considera" și „a imputa". Putem înțelege sensul lui când analizăm un pasaj din Epistola lui Pavel către Filimon, în care el este folosit cu referire la întoarcerea robului Onisim: „Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi. Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea" (Flm. 17-18). Aici, Pavel îl instruiește pe Filimon să „pună în socoteala lui" [literal să „îi impute"] orice datorie pe care Onisim i-o datora lui Filimon. Aceasta nu era în realitate datoria lui Pavel, dar Pavel *a acceptat-o de bunăvoie ca datorie a sa* și să îi fie pusă în cont!

Același termen și alții înrudiți cu el sunt folosiți în legătură cu *păcatul.* De exemplu, Biblia spune că „păcatul nu este *ținut în seamă* [„pus în socoteala

noastră”] câtă vreme nu este o lege” (Rom. 5:13). Apoi în Romani 4, Pavel spune: „Pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce îl socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel, și David îl numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește [„îi impută”] neprihănit. ‚Ferice’, zice el, ‚de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă [„nu-i impută”] păcatul!” (Rom. 4:5-8). Ce tranzacție glorioasă! Păcatele *noastre* nu *ni* se impută, pentru că I-*au fost* imputate lui *Hristos*, iar *acceptându-le ca și cum ar fi datoria Lui*, El le-a plătit integral!

Vedem aceeași realitate și în conceptul din Vechiul Testament de „a purta păcatul”. În marea zi a ispășirii erau jertfiți doi țapi – unuia îi era vărsat sângele pentru a ispăși păcatele (Lev. 16:16), iar celălalt (lăsat viu) purta acele păcate ducându-le într-un loc pustiu (Lev. 16:22): „Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul, și să-l aducă jertfă de ispășire. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească

pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel" (Lev. 16:9-10). Dumnezeu folosește aici doi țapi pentru a ne învăța un adevăr despre lucrarea ispășitoare a Domnului Isus Hristos. Pe de o parte, *El moare pentru păcatele noastre*, iar pe de altă parte – ca urmare a acelei morți – El *duce efectiv păcatele noastre departe* de prezența lui Dumnezeu.

Observați realitatea glorioasă a imputării prezentată aici! „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; *să le pună pe capul țapului,* apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. *Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor* într-un pământ pustiit; în pustie, să-i dea drumul" (Lev. 16:21-22). Întrebarea pe care fiecare dintre noi trebuie să și-o pună este următoarea: „Eu mi-am pus vreodată mâna credinței asupra Domnului Isus Hristos și I-am dat păcatele mele ca să le ducă într-un ținut pustiu?"

> Nici tot sângele de-animale,
> Pe-altarele iudeilor vărsat,

Nu-i poate da conștiinței pace,
Nici pata să o fi spălat.
Dar Hristos, Mielul ceresc,
Ne ia păcatele deplin,
Cu jertfă de un nume mai nobil
Și sânge mai bogat ca al lor.
Credința mea își pune mâna
Pe scumpul Tău cap sfânt,
Și stând căit înaintea Ta întruna,
Îmi mărturisesc păcatul frânt.
Isaac Watts

Un Substitut a murit în locul nostru! „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui *nelegiuirea noastră a tuturor"* (Isaia 53:6). *Iată* cum poate un *Dumnezeu* drept *să justifice* criminali pe viață în sala Sa cerească de judecată. El deschide dosarul vieții noastre și vede că datoria noastră I-a fost imputată Fiului Său preaiubit. Mai mult, El vede că, de fapt, datoria a fost *plătită integral* de El. Aleluia! În marea Lui dragoste (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9-10), Dumnezeu a găsit o cale prin care să ne mântuiască de El și de propria Sa dreptate! El a făcut acest lucru dându-L pe Fiul Său singurul născut să moară în locul nostru.

ESENȚA EVANGHELIEI

Aceste realități se află în chiar inima Evangheliei. Ele sunt prezentate de apostolul Pavel în Romani 3:21-26, un pasaj oarecum complex, care devine clar odată ce înțelegem sensul imputării, despre care tocmai ce am discutat:

> „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și prorocii – și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să îl socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus".

Pavel afirmă aici că Hristos a murit pentru a plăti datoria păcatului nostru, astfel încât Dumnezeu să

îi poată „justifica" pe păcătoși și, în același timp, să rămână El însuși „neprihănit" [sau drept, n.tr.]. În tot Vechiul Testament, păcatele au fost doar „trecute cu vederea", plata vinovăției lor fiind amânată an de an până ce a venit Mielul a cărui moarte o putea îndepărta cu adevărat (Evrei 9:15). În tot acest timp, a părut că Dumnezeu era nedrept, deoarece El a justificat oameni (precum Avraam și David) fără ca dreptatea să fie împlinită cu adevărat. Prin urmare, era necesar ca Hristos să moară „public", demonstrând deschis dreptatea lui Dumnezeu pentru toți, făcând pe cruce satisfacerea deplină a dreptății divine pentru păcat. În acest sens, Hristos a murit nu doar pentru a-i justifica pe oameni, ci și pentru a-L justifica pe Dumnezeu! Moartea Lui pe cruce a confirmat și a demonstrat dreptatea absolută a lui Dumnezeu în justificarea poporului Său. Ca „propițiere" (adică o jertfă care îndepărtează mânia) pentru păcatele noastre, Hristos alungă mânia judecății lui Dumnezeu de la noi. Noi suntem „justificați ca un dar" (justificarea nu ne costă *pe noi* absolut nimic), „prin răscumpărarea care este în Hristos Isus" (dar justificarea este foarte *costisitoare*

pentru Dumnezeu). Noi suntem justificați primind „darul neprihănirii" (Rom. 5:17), „neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos" (Rom. 3:22).

Încă porți povara păcatului și a vinovăției tale? Ești încă sub mânia lui Dumnezeu? „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" (Ioan 1:29). Există o „fântână [deschisă] pentru păcat și necurăție" (Zah. 13:1). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat" (1 Ioan 1:7). Oricât de mari ar fi păcatele tale, ele nu se compară cu valoarea infinită a sângelui lui Hristos! (1 Petru 1:18-19; F.A. 20:28). „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult" (Rom. 5:20). Vino la El! El te invită și îți poruncește să vii. Nu trebuie să te temi că ai fi îndrăzneț venind: „Celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!" (Apoc. 22:17; Matei 11:28). Vino la El! *Ia* apa vieții! Aruncă-ți păcatele asupra Lui și încrede-te în Acela care îți poartă păcatul. „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit" (F.A. 16:31).

3

CARACTERISTICILE JUSTIFICĂRII

„Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53:4-6).

Am văzut că cea mai mare problemă a omului este *păcatul*. Dar acea problemă a păcatului are două aspecte: primul este lăuntric, anume că omul are o inimă bolnavă. Al doilea aspect este exterior, anume că omul are un istoric rău. Altfel spus, în cazul fiecărui necreştin, păcatul îl *spurcă* (aceasta are legătură cu *cine este el*) şi îl *condamnă* deopotrivă

(acest lucru are legătură cu *ceea ce el a făcut).* Pe de o parte, *puterea* păcatului domnește în el, iar pe de altă parte, *pedeapsa* păcatului strigă cerând moartea lui. Și chiar dacă nu ar fi *neputincios* în a se elibera de puterea păcatului, tot ar fi *lipsit de nădejde* din cauza pedepsei păcatului. Doar după ce un om ajunge să înțeleagă aceste realități groaznice, doar atunci Numele „Isus" înseamnă ceva pentru el. „Îi vei pune Numele *Isus* [„Iehova este mântuire"], pentru că El va *mântui* pe poporul Lui de păcatele lor" (Matei 1:21). Domnul Isus Hristos mântuiește poporul Său *din* păcatele lor – atât de *pedeapsa* pentru păcatele lor, cât și de *puterea* păcatelor lor. El face primul lucru în justificare, și pe al doilea în regenerare.

În capitolul 2 am început să discutăm despre justificare: Cum poate un om să fie „drept" înaintea lui Dumnezeu? Aceasta este dilema care i-a torturat pe oameni de-a lungul istoriei. Aceasta l-a făcut pe Martin Luther să se târască pe genunchi pe treptele așa-numitei *Scala Sancta* din Roma, și ceea ce i-a făcut pe călugări să poarte cămăși de păr în care erau țesute cârlige de pescuit, în încercarea

de a plăti pentru păcatele lor. Până în ziua de azi, acest lucru îi determină pe nativii din insulele din Pacificul de Sud să sacrifice găini și să stropească cu sângele lor ca ofrande aduse înaintea zeilor. În țările mai „civilizate", mulți se mulțumesc cu „mersul la biserică" sau alte forme de „fapte bune" pentru a-și liniști conștiința vinovată. Și oamenii încearcă pretutindeni să se „justifice" explicându-se sau scuzându-și faptele rele.

Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu? Există un singur răspuns: Un om poate fi drept înaintea lui Dumnezeu *doar* prin viața și moartea Domnului Isus Hristos în locul lui. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2:24). „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Cor. 5:21).

Numai Hristos ne poate face îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu (Ioan 14:6; 1 Tim. 2:5-6; F.A. 4:12). În acest capitol, vom analiza șapte adevăruri pe care le învățăm din Scriptură cu privire la această temă importantă.

JUSTIFICAREA SE BAZEAZĂ PE SÂNGELE LUI ISUS

„Deci, cu atât mai mult acum, când *suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui,* vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu" (Rom. 5:9). „*Sângele lui Isus*, Fiul Său, ne curăță de orice păcat" (1 Ioan 1:7). Ce înseamnă că justificarea se bazează pe sângele lui Isus? Asta înseamnă că justificarea are loc pe baza unui preț de răscumpărare plătit, anume pe baza satisfacerii dreptății. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu „justifică" pe cineva, El *nu* Se uită la persoana respectivă, ci privește la *sângele lui Hristos*. Noi suntem „socotiți neprihăniți prin sângele Lui"! Dumnezeu nu justifică un om pe baza vreunui lucru care să țină de acel om. În particular, Dumnezeu nu îl justifică pe om pentru că acel om ar fi, în vreun fel sau în vreo formă, un om *evlavios*. Ni se spune explicit în Romani 4:5 că Dumnezeu „îl socotește pe păcătos neprihănit"! Acestea sunt cuvinte cu adevărat uimitoare și minunate. Te simți nevrednic să fii justificat? Ești! Tot ce ține de tine cere în schimb condamnarea ta. Nu ai nicio speranță fără sângele și neprihănirea lui Hristos.

Nu există nimic în om care să-L determine pe Dumnezeu să-l justifice, *nici măcar pocăința și credința lui*. Pocăința nu plătește pentru păcat. Remușcarea unui infractor pentru crimele lui nu satisface cerințele drepte ale legii. Nici *credința* nu plătește pentru păcat! Doar sângele lui Isus poate plăti pentru păcat! Justificarea se bazează pe *sângele lui Hristos*.

> Dacă zelul meu nu ar putea ști,
> Dacă lacrimile mi-ar curge neîncetat,
> Nimic păcatul n-ar putea ispăși;
> Tu, doar Tu mă poți mântui de păcat.
>
> Augustus Toplady

Acest lucru explică de ce un om poate avea o credință foarte slabă, și totuși să fie justificat. Imaginează-ți două poduri care sunt întinse peste o prăpastie: unul este foarte slab și nu te poți încrede în el, pe când celălalt este foarte puternic. Un om poate avea o *credință foarte puternică* în podul *slab,* și poate păși pe el cu încredere. Dar credința lui puternică nu-l va împiedica să cadă și să moară. Pe de altă parte, un om poate avea o credință foarte *slabă* în podul *puternic,* și abia reușește să pășească pe el, fiind plin de frică și cutremur. Dar *podul îl*

va susține în siguranță, indiferent de credința lui slabă. Tot ce trebuie este ca el să aibă suficientă încredere ca să ajungă pe pod! Când i s-a spus lui Hudson Taylor că trebuie să fie un om de o mare credință, el a răspuns: „Nu, eu sunt un om cu foarte puțină credință, dar o credință într-un Dumnezeu foarte mare".

Când Îngerul morții a trecut prin Egipt în noaptea de Paști, Dumnezeu căuta un singur lucru – sângele de pe stâlpii ușilor. „Eu voi vedea *sângele,* și voi trece pe lângă voi" (Exod 12:13). Cei din case puteau fi plini de frică și cutremur, dar acest lucru nu conta, atât timp cât sângele fusese aplicat pe uși.

În autobiografia sa, intitulată *Seen and Heard* [Văzut și auzit], evanghelistul scoțian itinerant James McKendrick povestește despre glorioasa convertire a lui George Mayes, cunoscut peste tot în jur ca fiind cel mai scandalos păcătos din regiunea sa. Însă când McKendrick s-a întors ulterior în zona unde Mayes locuia, el l-a găsit pe acesta într-o stare a sufletului foarte tulburată. „*Nu par să simt ce simțeam la început",* s-a plâns George. „George",

i-a spus McKendrick, „dacă ai avea un șiling în buzunar și te-ai simți minunat de fericit, ar valora șilingul tău 15 pence doar pentru că tu te-ai simțit fericit?" „*Nu"*, a spus George. „Bun, cât ar valora el?" „*Doar 12 pence"*, a răspuns el. „Și să zicem că, dacă ai fi nefericit și ai avea un șiling în buzunar, ar valora el 9 pence doar pentru că te simți nefericit?" Din nou, George a răspuns: „*Nu".* „Atunci cât ar valora?", a întrebat McKendrick. „*Doar 12 pence"*, a spus George. „Ei bine, înțelegi că bucuria ta nu adaugă valoare la șilingul tău, nici suferința ta nu scade din valoarea lui, astfel că el valorează 12 pence indiferent de felul cum te simți?" „*Da, așa este",* a răspuns George. „Atunci, spune-mi, sentimentele tale fericite sau sângele lui Hristos este ceea ce îți îndepărtează păcatele?" „*O, sângele lui Hristos"*, a răspuns George. „Așadar, înțelegi că, atunci când ești fericit, nu ești mai în siguranță, iar când ești nefericit, nu ești mai puțin în siguranță? Sângele lui Hristos este ceea ce îți ia păcatele, te face în siguranță și te păstrează în siguranță tot timpul", a conchis McKendrick. Față de aceasta nu putem să spunem decât: „Aleluia!"

Aud cuvintele iubirii,
Privesc la jertfa mântuirii;
Văd sacrificiul cel măreț,
Și pace cu Dumnezeu primesc.
Este o pace veșnică, mereu, mereu,
Sigură ca Numele lui Dumnezeu;
Aceeași, neschimbată-n veci de veci,
Stabilă, neclintită, cum este tronul Său.
Norii vin și apoi pleacă,
Furtunile pot să-mi mărture bolta cerească;
Dar legământul păcii cu sângele-I pecetluit,
Mi-aduce crucea veșnic mai aproape.
Horatius Bonar

Creștine, cauți încrederea *înlăuntrul* tău? Nu o vei găsi niciodată! Nici măcar ancorele masive ale navelor oceanice nu vor folosi la nimic dacă sunt aruncate în cala vapoarelor. Ele trebuie aruncate în afara corabiei! Aruncă-ți ancora asupra lui Isus Hristos! Pune-ți toată încrederea în El! Doar neprihănirea Lui este încrederea și nădejdea ta.

A JUSTIFICA ÎNSEAMNĂ „A DECLARA NEPRIHĂNIT"

„A justifica" înseamnă „a declara neprihănit", nu „a face neprihănit". Când Dumnezeu ne justifică, El *declară* că ceva este adevărat despre noi „în exterior" (adică în sens „obiectiv"). El declară că

suntem neprihăniți („drepți") în fața legii Sale. Justificarea nu ne face buni pe dinăuntru. (Dumnezeu *ne face* buni pe dinăuntru, dar aceasta are legătură cu regenerarea, anume că omul cel nou este „*făcut* după chipul lui Dumnezeu, de o *neprihănire* și sfințenie pe care le dă adevărul", Efes. 4:24). Justificarea, în schimb, este o *afirmație* (o declarație) despre statutul nostru înaintea Legii lui Dumnezeu.

Faptul că justificarea este o declarație privind statutul nostru reiese clar din aceea că opusul „justificării" este „condamnarea": „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi?" (Rom. 8:33-34).

Când un judecător „condamnă" un om, el nu schimbă ceea ce este omul acela înlăuntrul lui, ci „aduce o acuzație împotriva lui". El îl declară *vinovat* înaintea legii.

Tot astfel, atunci când un judecător „justifică" un om, el nu schimbă ceea ce este omul în interiorul lui, ci îl declară *drept* înaintea legii.

JUSTIFICAREA NU COMPORTĂ GRADE SAU MĂSURI

Un om este fie 100% neprihănit, fie este condamnat. Dacă un ucigaș este incriminat cu șapte capete de acuzare pentru crimă și este condamnat doar pentru unul, el tot este condamnat! Drag cititor, dacă ai *un singur păcat* pentru care trebuie să plătești tu însuți, vei fi aruncat în Iad pentru totdeauna! Dar pentru cel ce este creștin, nu există *nicio* condamnare. *Niciuna!* „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus" (Rom. 8:1). Dacă Îi aparții lui Hristos, ești *100% justificat* în El; nu există *nicio* condamnare pentru tine. Iar neprihănirea pe care o ai înaintea Legii lui Dumnezeu nu este doar una bună, ci este chiar neprihănirea lui Hristos; ea este „neprihănirea lui Dumnezeu"! „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Cor. 5:21).

Justificarea nu comportă grade! O, drag creștin, alipește-te de acest adevăr! Diavolul va încerca să te facă să crezi că ești condamnat *câtuși de puțin* înaintea Legii lui Dumnezeu. Dar nu ești așa! Aceasta

este minunăția minunăților! Apostolul Pavel Îl cunoștea pe Dumnezeu mai bine decât noi, dar el nu era *deloc* mai justificat decât suntem noi! Nici măcar *Domnul Isus* însuși nu a fost mai justificat decât noi, căci ne este dată însăși neprihănirea Lui! Justificarea noastră este *perfectă și absolută*.

> Isuse, sângele și neprihănirea Ta
> Sunt frumusețea mea și haina mea cea glorioasă;
> Printre lumi în flăcări, în ea îmbrăcat,
> Cu bucurie îmi voi ridica fruntea!
> Această robă fără pată se va vedea la fel,
> Când natura ruinată se scufundă în ani;
> Nicio epocă nu poate schimba aura-i slăvită,
> Căci haina lui Hristos este mereu nouă.
>
> Nicholas von Zinzendorf

JUSTIFICAREA ESTE MAI MULT DECÂT O GRAȚIERE

În multe guverne, președintele sau primul ministru are puterea de *a grația* anumiți infractori. Aceasta este cunoscută sub numele de „clemență executivă". Se știe că președinții au grațiat foști președinți, iar prim-miniștrii sau guvernatorii au grațiat, printr-o ultimă decizie luată în funcția lor, toți infractorii care își așteptau execuția. Aici se ivesc

câteva întrebări: „Când acești oameni au fost grațiați, *s-a făcut plata pentru crimele lor?"* Răspunsul este: Nu! *„A fost executată pedeapsa cu care legea îi amenința?"* Din nou, nu! *„A fost împlinită dreptatea?"* Nu! Toate aceste aspecte negative decurg din faptul că grațierea nu se face pe baza unei plăți pentru păcat. Grațierea îl scutește pe criminal de pedeapsă, ca să zic așa. Sentința legii nu mai este pusă în aplicare. *Grațierea este un act de autoritate al unui guvernator*.

Prin contrast, *justificarea este o declarație a unui judecător* și acționează pe baza dreptății. Creștine, când Dumnezeu te justifică, El nu te „lasă să scapi nepedepsit", lăsând păcatele tale să plutească undeva în aer. El nu *pretinde* că păcatele tale au fost plătite. Mai degrabă, *El vede* că păcatele tale *au fost plătite cu adevărat* de Hristos și face o *declarație* bazată pe acest fapt. El face o declarație despre cum stau lucrurile *cu adevărat*. Dacă nu ar fi așa, niciun credincios nu și-ar putea ridica privirea din pământ. Gândește-te la Carol Everett, o fostă operatoare la o clinică de avorturi, care este responsabilă pentru zeci de mii de morți. Gândește-te la David Berkowitz, fostul

criminal în serie, denumit „Fiul lui Sam", acum credincios în Hristos. Gândește-te la tine!

Singura modalitate în care un păcătos pocăit își poate *ține capul sus* înseamnă să știe că păcatele lui au fost plătite faptic! Dacă ar fi crezut că a fost doar „scutit de pedeapsă", păcătosul pocăit ar prefera mai degrabă să împlinească dreptatea în Iad decât să trăiască cu vinovăția crimelor sale din trecut. Drag creștin, poate că ai amintiri groaznice din trecutul tău păcătos, dar poți fi sigur de acest lucru: acele păcate nu mai plutesc în aer. *Ele au fost aruncate*... asupra Domnului Isus Hristos! (Isaia 53:6). El *chiar a plătit* pentru ele! El *a purtat* păcatele tale în trupul Său, pe lemnul crucii (1 Petru 2:24).

JUSTIFICAREA ESTE ATÂT POZITIVĂ, CÂT ȘI NEGATIVĂ

Justificarea este deopotrivă pozitivă și negativă, și vedem acest adevăr prezentat clar în Romani 4:6-8:

> „Tot astfel, și David îl numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ‚Ferice', zice el, ‚de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul

în seamă păcatul!'"

În primul rând, există o *latură negativă* a justificării, anume că Dumnezeu „*nu* ne impută" păcatele noastre. Păcatele noastre au fost „acoperite" și El nu le „ia în seamă" (v. 7-8). Dumnezeu poate face aceasta doar pentru că datoria noastră ca urmare a păcatului nostru I-a fost imputată lui Hristos și a fost plătită de El. Din învățătura Domnului Isus Hristos cunoaștem că păcatul poate fi (în unele privințe) pe bună dreptate comparat cu o datorie financiară: „Iartă datoriile noastre, așa cum și noi le iertăm datornicilor noștri" (Matei 6:12, lit. ESV). Fiecare dintre noi are o datorie *foarte mare* față de dreptatea lui Dumnezeu. Cât de mare este această datorie? În Matei, capitolul 11, Isus spune o pildă în care compară datoria noastră față de Dumnezeu cu cea a unui om care datora zece mii de talanți față de regele lui. Această datorie echivala cu *164.000* de ani de muncă în cazul un muncitor obișnuit, fără să-și ia liber în zilele de duminică sau de sărbători! Datoria noastră față de dreptatea lui Dumnezeu este cu adevărat *foarte mare,* dar Hristos a plătit acea datorie pentru poporul Său pe

cruce. Aceasta ne aduce înapoi la punctul zero, astfel că nu mai avem datorii, dar în același timp nu avem bani în bancă.

Dar există și o latură *pozitivă* a justificării, anume că Dumnezeu pune asupra noastră „binecuvântarea" Lui prin „a ne socoti neprihăniți" [adică pune neprihănirea Lui în contul nostru, n.tr.] (v.6). Cu alte cuvinte, Hristos nu doar că ne plătește datoria, ci el pune și o avere uriașă în contul nostru, pentru noi. Prin ascultarea Sa desăvârșită ca om, El a avut o neprihănire pozitivă înaintea lui Dumnezeu care ne este pusă în cont. Hristos luat locul ca „al doilea Adam" (1 Cor. 15:45) și a avut succes exact acolo unde primul Adam eșuase: „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți" (Rom. 5:19).

Pentru a înțelege sensul acestui lucru, trebuie să ne aducem aminte că Legea are atât o latură pozitivă, cât și una negativă. Pe de o parte, Legea amenință că „sufletul care păcătuiește, acela va muri"

(Ezec. 18:4). Dar, pe de altă parte, Legea făgăduiește că „cine va *face* aceste lucruri, va *trăi* prin ele" (Gal. 3:12; Lev. 18:4). Această făgăduință a „vieții" avea o aplicabilitate *temporală* pentru evrei, căci atât timp cât ei ascultau de principiile exterioare ale Legii lui Moise, aveau să „trăiască" în țara pe care Dumnezeu le-o dăduse. Dar făgăduința aceasta are și o semnificație mai profundă, având legătură nu doar cu „viața în țară", ci și cu *viața veșnică*. Domnul Isus a prezentat clar acest lucru de mai multe ori: „Un învățător al Legii s-a sculat să Îl ispitească pe Isus și I-a zis: ‚Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc *viața veșnică?*' Isus i-a zis: ‚Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?' El a răspuns: ‚Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți'. ‚Bine ai răspuns', i-a zis Isus; *‚fă așa, și vei avea viața veșnică'"* (Luca 10:25-28, cf. Lev. 18:4).

Tot așa, atunci când „tânărul bogat" L-a întrebat pe Isus: „Ce bine să fac, *ca să am* viața veșnică?", răspunsul Lui a fost acesta: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile" (Matei 19:16-17).

Asta înseamnă că cei care păzesc perfect Legea pot *câștiga* sau *merita viața* veșnică producându-și propria neprihănire înaintea Legii (Fil. 3:9). „Moise scrie că omul care *împlinește* neprihănirea pe care o dă Legea, *va trăi* prin ea" (Rom. 10:5). Dar o singură persoană din istoria omenirii a făcut acest lucru vreodată, pe când toți ceilalți au eșuat lamentabil. Doar Domnul Isus Hristos a „împlinit tot ce trebuie împlinit" (Matei 3:15). El nu doar că a plătit pentru păcatele noastre, ci a și trăit o viață de neprihănire desăvârșită, pe care o pune în contul nostru, și după ce am primit „darul" neprihănirii Sale, avem dreptul la *viață* (Rom. 5:17)! Nu doar că blestemul care ni se cuvenea *nouă* a căzut asupra Lui, ci și binecuvântarea cuvenită *Lui* a căzut asupra noastră.

În Romani 5:1-2, Pavel exprimă deopotrivă rezultatele pozitive și pe cele negative ale justificării: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, *avem pace cu Dumnezeu,* prin Domnul nostru Isus Hristos... și *ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu".* Primul rezultat al justificării este negativ: nu mai suntem sub blestem. *Avem*

pace cu Dumnezeu – nu doar pace din partea noastră, ci și pace din partea lui Dumnezeu. Când un criminal își pune pistolul jos și se predă, polițistul care îl urmărește nu face același lucru. El își ține arma îndreptată spre cel vinovat până ce acesta este încarcerat în siguranță și dreptatea este împlinită în cele din urmă. Abia atunci își lasă polițistul arma jos. Slava justificării ține de faptul că *Dumnezeu* nu mai este vrăjmașul nostru, căci cererile dreptății au fost împlinite, plata pentru păcatele noastre s-a făcut, iar Dumnezeu a „pus arma jos" față de noi. El *este* împăcat cu noi!

Al doilea rezultat al justificării este pozitiv: *putem să ne bucurăm chiar acum în nădejdea* (așteptarea încrezătoare) *slavei lui Dumnezeu* (Cerul). Nu doar că noi nu mai suntem sub un blestem, ci *avem* viață veșnică, și o avem chiar acum. Viața veșnică nu este ceva ce *am putea* avea într-o zi, ci este o posesiune prezentă. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și *nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață"* (Ioan 5:24). Slavă lui Dumnezeu! Binecuvântarea *câștigată* de Hristos ne-a fost *dată.*

JUSTIFICAREA SE FACE ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA

„Fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu" (Rom. 5:1). Justificarea este un eveniment finalizat odată pentru totdeauna, cu rezultate veșnice. Un om nu este mai întâi justificat, apoi condamnat, apoi justificat iar, și tot așa. Justificarea are loc odată pentru totdeauna, ceea ce înseamnă că *justificarea ne pune într-un nou statut sau o nouă poziție față de Dumnezeu*. „*Fiindcă suntem socotiți neprihăniți*... am intrat *în această stare de har, în care suntem"* (Rom. 5:1-2). Creștinii au un statut cu totul nou, iar acest statut este *în har*.

Minunăția justificării *odată pentru totdeauna* și a noului nostru statut în har poate fi ilustrată astfel: Să zicem că un soț creștin se trezește dimineața și este oarecum nepoliticos cu soția lui, dar nu își dă seama de păcatul lui decât mai târziu în acea zi. Când își dă seama de ce a făcut, el Îi cere iertare lui Dumnezeu și soției sale. Acțiunea lui anterioară a fost cu adevărat un *păcat*, deși nu era pe deplin conștient de el la acel moment. Dar să zicem că acel

bărbat ar fi murit înainte să-și dea seama de acel păcat și să-l mărturisească. Ar fi ajuns în Iad? Cu siguranță că nu! Primele lui cuvinte de mărturisire, când și-a dat seama de păcat, arată că statutul lui înaintea lui Dumnezeu a fost mereu unul de *fiu:* „*Tată*, iartă-mă pentru lipsa mea de blândețe". Mulți sunt de acord cu această analiză, dar puțini s-au oprit să se gândească la sensul ei. Asta ne învață că creștinul *rămâne într-o stare de justificare*, chiar și în timpul care trece între comiterea unui păcat și mărturisirea lui! Cu alte cuvinte, păcatul *nu îi este imputat* în perioada dintre comiterea și mărturisirea lui.

Argumentul poate fi susținut chiar mai ferm de atât: Să presupunem că același soț creștin se trezește dimineața, se ceartă cu soția lui și *știe* că a fost nepoliticos cu ea. În loc să-și mărturisească păcatul, el pleacă la locul de muncă supărat. Toată dimineața este nefericit dar, în cele din urmă, neputând să mai suporte, se pleacă în rugăciune și Îi cere iertare lui Dumnezeu, apoi își sună soția și îi cere iertare. Dar să zicem că acest bărbat ar fi murit înainte să-și mărturisească păcatul. Ar fi ajuns el în

Iad? Din nou, răspunsul este: „Cu siguranță că nu!" La urma urmei, de ce a fost el nefericit toată dimineața, dacă nu pentru *că a rămas un copil al lui Dumnezeu* cu o inimă înnoită *pe tot* parcursul răzvrătirii sale?

A spune aceasta înseamnă doar să spunem că adevăratul creștin *rămâne într-o stare de justificare* în orice moment al vieții. De ce? Pentru că el are un statut cu totul nou înaintea lui Dumnezeu. Creștinul nu mai este un criminal sub mânia lui Dumnezeu, ci un fiu aflat sub grija unui Tată iubitor (Gal. 4:4-7). Așa cum se întâmplă cu orice tată iubitor, Dumnezeu trebuie uneori să-Și disciplineze copiii, dar *disciplinarea* este cu totul diferită de *pedeapsa* judiciară. Strict vorbind, pedeapsa este suferința aplicată în vederea satisfacerii dreptății. Disciplinarea, pe de altă parte, este suferința dată spre binele făptuitorului. Între cele două este o diferență uriașă!

Justificarea are loc odată pentru totdeauna. Dacă acest lucru nu ar fi adevărat, ne-am pierde cu toții mântuirea de fiecare dată când am comite un singur

păcat și am fi expuși condamnării veșnice până ce ajungem în punctul de a mărturisi acel păcat și de a fi justificați (și convertiți) iar și iar! Dar nu aceasta este natura justificării sau a vieții creștine.

Natura justificării odată pentru totdeauna este ilustrată clar de autorul Epistolei către Evrei:

> „În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să îi facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele" (Evrei 10:1-4).

Observați argumentul adus aici: „Noi știm că sângele taurilor și țapilor nu poate șterge păcatele, pentru că el a fost jertfit iar și iar în fiecare an". Cineva ar putea răspunde spunând: „Ce dovedește asta? Trebuiau oferite jertfele în fiecare an pentru că se comiteau păcate noi în fiecare an. Păcatele din fiecare an aduceau o nouă condamnare". Dar,

potrivit Epistolei către Evrei, un astfel de răspuns trădează o neînțelegere a adevăratei naturi a justificării. Când închinătorul a „fost curățat o dată", nu mai există „cunoștință de păcate". Când sângele lui Hristos este aplicat, noi suntem „desăvârșiți pentru totdeauna"! „Căci printr-o singură jertfă El *i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna* pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt. Căci... a zis: *„Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor"*" (Evrei 10:14-17). Cu alte cuvinte, făgăduința noului legământ că Dumnezeu „nu-Și va mai aduce aminte de păcatele noastre" înseamnă că *absolut toate „păcatele" au dispărut pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu*, în ceea ce privește Legea și satisfacerea dreptății. Credincioșii au fost „desăvârșiți" în ceea ce privește conștiința lor (Evrei 9:9, 13-14) și nu mai trebuie să aibă „cunoștința păcatelor" (Evrei 10:1-2) în ceea ce privește mânia lui Dumnezeu! În acest sens, în noul legământ nu mai există nicio „aducere aminte a păcatelor" (Evrei 10:3). „Dar acolo unde este *iertare* de păcate, *nu mai este nevoie de jertfă* pentru păcat" (Evrei 10:18). „Prin

această ‚voie' am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, *odată pentru totdeauna"* (Evrei 10:10).

Ce înseamnă toate acestea în viața noastră de zi cu zi? Înseamnă că, fiind creștin, pot să mă trezesc dimineața și să știu că sunt *acceptat* în Hristos. Dumnezeu *Se bucură* de mine ca de copilul Său, iar vinovăția păcatelor mele a dispărut pentru totdeauna. Dacă comit un păcat, sunt „conștient" de păcatul meu ca un *copil de Dumnezeu*, nu ca un *condamnat*, și îmi mărturisesc păcatul înaintea lui Dumnezeu așa cum un copil mărturisește față de tatăl lui, nu așa cum un criminal mărturisește înaintea unui judecător. Eu pot să vin cu *încredere* în locul preasfânt *prin sângele lui Isus* (Evrei 10:19-22). „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?" (Rom. 8:33-35).

JUSTIFICAREA ESTE PRIMITĂ PRIN CREDINȚĂ

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți *prin credință,* avem pace cu Dumnezeu" (Rom. 5:1). Sângele lui Hristos este *temelia* justificării, dar credința este *instrumentul* sau canalul prin care primim „darul neprihănirii" (Rom. 5:17). „*Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?... Crede* în Domnul Isus, și vei fi mântuit" (F.A. 16:30-31).

Ce este credința? Credința nu este o *forță* sau o *putere* pe care o fluturăm și care se manifestă și realizează anumite lucruri. Și nimeni nu „își dezlănțuie credința", deși unii învățători mincinoși ne îndeamnă să facem așa ceva. Credința este exact opusul unor astfel de concepții greșite. Credința justificatoare nu înseamnă să „faci" ceva, ci mai degrabă înseamnă *să renunți să faci orice* și să te sprijini pur și simplu pe îndurarea lui Dumnezeu. Acest lucru este ilustrat de mărturia unei surori care a trecut printr-o mare luptă înainte de a găsi odihnă în Hristos. Conștientă de starea ei pierdută și încercând să facă tot ce putea ca să nu ajungă în Iad, ea s-a trezit că se îndepărta tot mai mult: „Simțeam că atârnam

de marginea unei prăpăstii stând pe vârful degetelor. Sub mine era Iadul. Nu voiam să ajung în Iad și mă epuizasem încercând să nu ajung acolo. În cele din urmă, nu am mai putut rezista. *Am renunțat și am căzut*... direct în brațele iubitoare ale lui Isus". Asta este credința!

Observați, de asemenea, că noi nu suntem mântuiți printr-un soi de *credință generală,* ci mântuiți prin *credința în Hristos*. Unii oameni își pun credința într-o „decizie" luată de ei în trecut, dar o „decizie" nu va plăti pentru păcatele noastre! Unii își pun credința în botez, într-o experiență emoțională din trecut sau chiar în presupusa lor „credință". Un bătrân care nu a avea nicio dovadă a unei adevărate convertiri, când a fost întrebat dacă l-a deranjat vreodată gândul la veșnicie, a răspuns astfel: „Nu, nu mă deranjează deloc, pentru că Biblia spune că, dacă ai credință, vei fi mântuit, iar *eu am multă credință"*. În ce avea își punea credința acest om? Nu în Hristos sau în sângele Său, ci în propria lui „credință". Încrederea unui creștin este cu totul diferită. Dacă, dintr-o dată, podeaua s-ar prăbuși de sub toți oamenii chiar în această clipă,

fiecare creștin adevărat ar exclama: „Doamne Isuse!" Nimeni nu ar striga: „Credința mea!"

Credința este ochiul care nu poate privi la sine. Credința este îndreptată spre obiectul ei, iar acel obiect este Domnul Isus Hristos. „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine *crede* în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3:14-15). Isus ne spune aici că șarpele de pe lemnul din pustie a fost de fapt o prevestire a Lui însuși răstignit pe cruce. Cum erau scăpați oamenii în raport cu șarpele? „Oricine este mușcat și *va privi spre el, va trăi"* (Num. 21:8). Ce înseamnă să crezi? A crede înseamnă „să privești"! Privește și trăiește! Ațintește-ți toată încrederea pe Domnul Isus Hristos, și fii mântuit!

„Privește și trăiește", frate, trăiește,
Uite-te la Isus acum, și trăiește!
Cuvântul Lui spune asta, Aleluia!
Doar „să privești" și vei trăi așa.
W. A. Ogden

4

REGENERAREA – TOATE LUCRURILE FĂCUTE NOI

Am văzut că păcatul este singura și suprema problemă a omului, iar problema omului privitoare la păcat are două aspecte, unul lăuntric și celălalt exterior: nu doar că fiecare urmaș decăzut al lui Adam are o *inimă rea,* ci are și un *istoric rău* înaintea Legii lui Dumnezeu. Păcatul îl *pângărește* și îl *condamnă* deopotrivă; *puterea* păcatului stăpânește în el, iar *pedeapsa* vine asupra lui. Omul este deopotrivă *neajutorat* și *fără speranță,* astfel că soarta lui este cu adevărat *deplorabilă*. În această situație de întuneric și disperare, a strălucit o mare lumină (Matei 4:16). *Isus* a venit, și El poate și va *mântui pe poporul Său* (Matei 1:21), mântuindu-l atât de pedeapsa, cât și de sub puterea păcatelor lor. El face mântuirea de pedeapsa păcatului prin *justificare,* și

de puterea păcatului prin *regenerare*.

În capitolele 2 și 3 am analizat doctrina biblică esențială a justificării. Acum ne vom îndrepta atenția către subiectul regenerării. Justificarea are loc în *Cer,* în sala de judecată a lui Dumnezeu. Regenerarea, însă, are loc pe *Pământ*, în inima omului. Justificarea este o *declarație* a unui Judecător, pe când regenerarea este un *act de creație* al unui Creator atotputernic.

O PILDĂ DE LA UNIVERSITATE

La fiecare universitate, studenții încearcă să obțină nota maximă la finalul cursurilor. Când eu am fost student, am făcut același lucru. Dar eu am avut o materie de studiu diferită. Luam parte la un curs de nivel final urmat doar de studenții de la fizică și chimie, iar în clasă erau doar patru sau cinci studenți. În prima zi de cursuri, profesorul ne-a surprins cu următorul anunț: „Nu trebuie să vă faceți griji pentru nota de la acest curs, căci toți veți avea nota maximă. Acum putem să ne liniștim și să ne bucurăm de materialul de studiu".

Și exact asta face Dumnezeu în justificare.

Dumnezeu ne dă o notă maximă la începutul vieții creștine! Noi nu trudim pentru a merita viața veșnică la sfârșitul călătoriei noastre, ci *avem* viața veșnică (Ioan 5:24). Noi ne bucurăm *chiar acum* că, după doar câteva bătăi de inimă, vom fi în Cer! (Rom. 5:2).

Oamenii religioși pierduți au două răspunsuri elementare față de această doctrină. Pe de o parte, *legaliștii* o urăsc. Fariseul auto-neprihănit face „fapte bune" doar pentru că încearcă să ia o notă maximă la sfârșitul vieții lui. Dacă ar putea, lui i-ar *plăcea* să trăiască în păcat și este deranjat de faptul că nu poate face asta liber. Obiecția lui este următoarea: „Dacă Dumnezeu le dă oamenilor viața veșnică de la începutul vieții creștine, ce îi va împiedica să continue în păcat? Dacă El le dă oamenilor o notă maximă de la începutul cursului, nimeni nu va studia materialul" (cf. Rom. 6:1).

Pe de altă parte, omului religios *nelegiuit* îi *place* doctrina justificării prin credință. „Ei bine, eu deja am nota maximă! Acum pot să-mi arunc cartea la gunoi, să ignor profesorul și să-mi văd de treaba

mea". Astfel de oameni „schimbă în *desfrânare* harul lui Dumnezeu" (Iuda 4). Ei văd „harul fără plată" ca pe un „permis de a păcătui". În aceste vremuri ale „credinței ușoare", bisericile din întreaga lume au ajuns pline de astfel de oameni neconvertiți – oameni pierduți care preferă să se considere „creștini carnali".

Ce este greșit în raționamentul legalistului și al libertinului deopotrivă? Ne dă Dumnezeu o notă maximă de la începutul cursului, doar ca să ne permită să chiulim de la cursuri și totuși să luăm nota maximă? Plătește El din punct de vedere *legal* pentru infracțiunile *criminalului*, doar ca acel criminal să poată *continua* să ucidă, să violeze și să jefuiască, pentru că acum se vede imun față de pedeapsă? Absolut deloc! Ce face Dumnezeu? *În același timp în care ne dă o notă maximă de la începutul cursului, El ne schimbă și pe dinăuntru, astfel încât să ne placă să studiem materia!* Cu alte cuvinte, când Dumnezeu justifică un om, El îl și regenerează. Regenerarea este inseparabilă de justificare, iar justificarea *nu* are loc niciodată fără regenerare. Acesta este răspunsul lui Pavel, atât față de legaliștii evrei

care susțineau că învățătura lui îi va face pe oameni să „continue în păcat", cât și față de libertinii care voiau să folosească învățătura lui ca pe o oportunitate pentru desfrânare: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! *Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?"* (Rom. 6:1-2). Potrivit lui Pavel, fiecare creștin a trecut printr-o transformare radicală, care face imposibil ca el să continue să trăiască în păcat. Această transformare are loc în regenerare. Adevăratul „har" ne învață întotdeauna „s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie" (Tit 2:11-12). Semnul distinctiv invariabil al oricărui om care a găsit pacea autentică cu Dumnezeu este că el începe imediat o umblare pe viață de a-L cunoaște și urma pe Dumnezeu, pe care acum Îl iubește (Fil. 3:10). (Pe de altă parte, omul care are o falsă pace se întoarce la propriile interese egoiste de îndată ce se simte în siguranță de pericolul Iadului.) Adevăratul creștin nu va folosi niciodată harul ca pe un „permis de a păcătui"; *el deja păcătuiește mai mult decât își dorește!*

Așadar, creștinii fac fapte bune, dar nu pentru că ei caută să obțină o notă maximă de la Dumnezeu, ci pentru că li s-a dat o inimă nouă, care adoră să „studieze materia". Acest lucru ne pune în fața câtorva întrebări profunde: Să citesc Biblia și să mă rog pentru că *trebuie?* Să mă simt înșelat că nu pot urma păcatul ca restul lumii? Există ceva în mine care *să-L iubească* pe Dumnezeu pur și simplu pentru cine este El și care *să iubească* bunătatea pentru ceea ce este ea? Există vreo *bucurie* în lucrurile lui Dumnezeu? Răspunsurile la astfel de întrebări ne vor spune multe despre starea sufletelor noastre.

REPREZENTĂRI BIBLICE ALE REGENERĂRII

Biblia are multe de spus despre regenerare. În cele ce urmează vom analiza nouă imagini biblice ale acestei mărețe minuni. (Alte două sunt prezentate pe scurt în *Anexa 1*.) Fiecare dintre ele ne prezintă aceeași realitate glorioasă, dar dintr-un unghi diferit, iluminând în același timp diferite fațete ale ei. Pe măsură ce analizăm diversele reprezentări biblice ale regenerării, este important să ținem cont

că tărâmul invizibil pe care ele îl descriu este o realitate la fel de autentică pe cât este lumea vizibilă și temporală, pe care o vedem cu ochii noștri fizici. De fapt, lumea invizibilă poate fi considerată chiar *mai reală* decât lumea vizibilă, deoarece lucrurile din tărâmul spiritual sunt permanente și eterne (2 Cor. 4:18).

5

O NOUĂ FĂPTURĂ

Ce este regenerarea [naşterea din nou, n.tr.]? Conform Bibliei, este o *creaţie nouă*. Când Dumnezeu regenerează un om, aceea este o minune de aceeaşi măreţie ca atunci când El a creat Universul! (2 Cor. 4:6). De fapt, *din punct de vedere moral*, aceasta este o minune cu mult mai mare. Regenerarea este un act de creaţie al lui Dumnezeu.

FIECARE CREŞTIN ESTE O FĂPTURĂ NOUĂ

> „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Şi toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării" (2 Cor. 5:17-18).

Aici vedem că cel ce este creştin este descris ca o *făptură nouă*. Altfel spus, când Dumnezeu creează

un creștin, El face ceva nou, *din nimic*, care nu exista anterior! Mai mult, regenerarea implică *întotdeauna* această minune creatoare – „dacă este *cineva"*, *oriunde ar fi*, în Hristos, aceea este o făptură nouă. Nu există excepții; dacă un om nu este o făptură nouă, el nu este „în Hristos"! Aceasta nu este doar o imagine drăguță, ci o *realitate:* „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi". „Vechea ordine a dispărut, iar o nouă ordine a început deja" (lit. NEB). *Totul* este nou pentru cel ce este creștin; el vede lumea într-o lumină cu totul nouă, chiar și pietrișul de pe marginea drumului și ambalajele de bere din șanțuri!

> Cerul de deasupra este de un albastru mai blând,
> Pământul din jur este de un verde mai dulce;
> Ceva trăiește în fiecare nuanță
> Ce ochii lipsiți de Hristos nu au văzut niciodată.
>
> G. Wade Robinson

Noi nu avem niciun rol în împlinirea acestei minuni. (Nimic nu se poate crea de la sine!) Dumnezeu face totul! „Toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu" (v.18). Ce lucrare măreață este aceasta! Biblia se referă în repetate rânduri la ea ca la o creație.

CREAȚI PENTRU FAPTE BUNE

> „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efes. 2:8-10).

Este extrem de important să înțelegem că, atunci când Pavel se gândește la mântuire, la faptul că suntem „mântuiți prin har, prin credință", el se gândește în termenii lucrării creatoare a lui Dumnezeu. Ni se spune explicit că toți creștinii sunt „lucrarea" mâinilor a lui Dumnezeu! Dacă prin mântuire înțelegem doar că un om „ia o hotărâre", dacă el iese din linia celor care merg spre Iad și intră în rândul celor care merg spre Cer, avem o perspectivă foarte deficitară despre mântuire. Creștinii au fost „zidiți [creați] în Hristos Isus"!

Care este natura acestei lucrări de creație? În primul rând, ea este „în Hristos Isus", adică are loc în sfera *unirii cu Hristos*. Acest lucru este sinonim cu ceea ce Pavel spune în 2 Corinteni 5:17: „Dacă

este cineva *în Hristos,* este o făptură nouă". În al doilea rând, această lucrare are loc „pentru faptele bune". Scopul acestei lucrări de creație este de a asigura că rezultatul ei va consta în fapte bune. Aceste lucrări au fost „pregătite mai dinainte" pentru ca noi să umblăm în ele, și toți creștinii umblă în ele, pentru că, fiind făpturi noi, ei au fost concepuți, modelați și creați de Dumnezeu pentru a face acest lucru!

BISERICA ESTE O CREAȚIE NOUĂ

> „Și, în trupul Lui... ca să îi facă [lit. să creeze] pe cei doi să fie în El înșuși un singur om nou, făcând astfel pace" (Efes. 2:15).

Din acest pasaj important aflăm că Pavel folosește limbajul „creației" pentru a descrie existența nu doar a creștinilor, la nivel individual, ci a bisericii în ansamblu. Biserica nu este o organizație, ci un organism *creat*, un lucru viu și „nou". Hristos a luat două grupuri total divergente (evreii și neamurile) și „în El însuși" *le-a creat* pe cele două într-un „singur om nou", anume „trupul lui Hristos". Acest trup viu este locuit de un singur duh, anume Duhul Sfânt (1 Cor. 12:12-13), și este părtaș unei

vieți comune, însăși viața lui Hristos (Ioan 15:4-5). Atât biserica în ansamblu (întregul trup al lui Hristos), cât și biserica în manifestările ei locale (trupurile individuale ale credincioșilor) sunt creații miraculoase ale lui Dumnezeu. Niciun om nu poate „începe o biserică", pentru că Dumnezeu trebuie să facă imposibilul și să facă *ceva* din *nimic* pentru ca o biserică să poată exista. El face acest lucru prin „crearea" unui număr de creștini individuali, făcuți *una* prin viața lor comună.

Singura temelie a Bisericii
Este Isus Hristos, Domnul ei:
Ea este noua Lui creație,
prin Duhul și prin Cuvânt.
Din Cer El a venit și a căutat-o,
Ca s-o facă mireasa Lui cea sfântă;
Cu sângele Lui El a răscumpărat -o,
Și pentru viața ei El a murit.

Samuel J. Stone

CREAȚI ÎN NEPRIHĂNIRE ȘI SFINȚENIE

„Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel

> nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul" (Efes. 4:22-24).

Așa cum ne învață Pavel, nu doar biserica în ansamblu este „un om nou", ci fiecare creștin este un om nou. Lucrul important de observat aici este că acest om nou este menționat iar ca fiind *creat*. Cum este acest om nou? El a fost creat „după chipul lui Dumnezeu... de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul". Acestea sunt caracteristicile acestei „făpturi noi"! Astfel de descrieri ar trebui să ne informeze despre cât de *reală* este această lucrare de creație: omul cel nou a fost creat după chipul lui Dumnezeu, în neprihănire și sfințenie! Limbajul lui Pavel de aici nu este unul poetic, metaforic, ci limbajul realității concrete! O descriere similară a acestei lucrări de creație se găsește în Coloseni 3:9-11:

> „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici

> scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți".

În acest pasaj descoperim iarăși că omul cel nou fost „creat" *după chipul lui Dumnezeu*. Prin urmare, ca unii care „s-au îmbrăcat cu omul cel nou", creștinii sunt „*sfinți și preaiubiți*" (v. 12) înaintea lui Dumnezeu. Ca răspuns la întrebarea, „Cine sunt eu?", fiecare creștin ar trebui să răspundă astfel: „Sunt o făptură nouă, creată în neprihănire și sfințenie, sfânt și preaiubit în ochii lui Dumnezeu".

NIMIC ALTCEVA NU CONTEAZĂ

> „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă" (Gal. 6:15).

Din tot ce am afirmat în paragrafele de mai sus, nu ar trebui să ne surprindă că Pavel tratează noua creație ca fiind de o importanță cardinală. *Nimic altceva nu contează, decât această lucrare de creație a lui Dumnezeu!* Nici tăierea împrejur, nici botezul, nici vreo altă acțiune omenească exterioară sau vreun ritual religios nu este „nimic" dacă lipsește creația nouă. Pe de altă parte, dacă Dumnezeu *ne-*

a făcut făpturi noi, *absența* tăierii împrejur („netăierea împrejur'), a botezului sau a oricărui alt ritual religios nu este nici ea „nimic"! Singurul lucru care contează pentru oricare dintre noi este acesta: „Sunt o făptură nouă, sau sunt încă aceeași persoană care am fost mereu?" Dacă sunt aceeași persoană care am fost dintotdeauna, atunci *nu* sunt creștin, iar participarea la biserică, la liturghia, la ritualurile religioase, faptul că am răspuns „la o chemare" sau că „L-am primit pe Isus în inimă" nu înseamnă *nimic*. Ce este regenerarea? O creație nouă! Pe scurt, ea este o minune, nu o „decizie" sau vreun act omenesc.

6

UN OM NOU

„Ca să îi facă pe cei doi să fie în El înșuși un singur om nou" (Efes. 2:15).

„Să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul" (Efes. 4:22-24).

„Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți" (Col. 3:9-11).

Așa cum am văzut în capitolul 5, fiecare dintre pasajele citate mai sus este foarte important în descrierea regenerării ca un act de creație din partea lui Dumnezeu. Dar o altă fațetă a regenerării este la fel de clară în aceste versete, anume că regenerarea este

creația unui *om nou*.

Nu doar că biserica în ansamblu este „un singur om nou" (Efes. 2:15), ci fiecare creștin este la rândul lui un om nou! Este foarte important să înțelegem că, în gândirea lui Pavel, creștinul nu este *deopotrivă* un „om vechi" și un „om nou", nici nu are un om nou care „trăiește" în el, nici nu are *atât* un om vechi bătrân, *cât* și un om nou care trăiesc împreună în el. Creștinul *este* un om nou.

O ilustrație populară a experienței creștine vorbește despre cel credincios ca având deopotrivă un „câine negru" și un „câine alb" care trăiesc în interiorul lui. Acești câini se luptă neîncetat între ei, iar „cel pe care îl hrănim cel mai mult este cel care câștigă". O astfel de perspectivă poate fi sinceră, dar ea se bazează pe o teologie foarte deficitară. Creștinul nu doar *are* ceva nou în el, ce nu a avut niciodată până atunci, ci el *este* cineva care nu a fost niciodată anterior. Creștinul *este* un om nou.

„NU MAI SUNT EU!"

Acest lucru este ilustrat bine de o relatare despre Augustin de Hipona, care, înainte de convertirea

lui, a dus un stil de viață nelegiuit. După convertire, el a fost văzut de una dintre fostele sale iubite, care a strigat ca să-i atragă atenția: „Augustin, Augustin, eu sunt". „Da", a răspuns Augustin pe un ton grav, *„dar eu nu mai sunt!"* Aceasta ar trebui să fie mărturia fiecărui creștin.

La convertire, fiecare creștin primește o nouă identitate. Saul devine Pavel, iar Simon devine Petru. Una dintre primele provocări cu care se confruntă un proaspăt credincios la întoarcerea în familie și printre foștii prieteni este că toată lumea insistă să-i vorbească apelând la vechiul lui nume: „Salut, Simon". Noul convertit trebuie să ia atitudine față de minunea care s-a petrecut în viața lui și să explice: „Nu mai iubesc lucrurile pe care le iubeam cândva. Nu mai fac lucrurile pe care le făceam odinioară. Nu mai sunt Simon, ci sunt Petru. Am devenit un om nou!"

FII CINE EȘTI

Creștinul *este* un om nou. Aceasta este esența identității lui. Și pentru că el *este* un om nou, este chemat să *trăiască* asemenea omului nou. Deoarece

el s-a „dezbrăcat" deja de omul cel vechi și s-a „îmbrăcat în omul cel nou" (Col. 3:9-10), creștinului i se cere să *creadă* acest fapt (să fie „înnoit în duhul minții" lui, Efes. 4:23) și să *trăiască* în consecință, „dezbrăcându-se de omul cel vechi" (adică de faptele lui, de „felul vostru de viață din trecut", Efes. 4:22) și să se îmbrace (în practică) în „omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul" (Efes. 4:22, 24). Aceasta este metoda Noului Testament de a ne învăța creșterea în har: „*Conștientizează cine ești cu adevărat* și apoi *fii cine ești".* Chemarea făcută către credincioși nu este, „încercați să fiți cine nu sunteți", așa cum presupun mulți creștini, ci, „Fiți cine sunteți!"

Drag creștin, contează foarte mult cum te vezi tu, ca un credincios. Dacă ești convins că ești încă *rău* în esența ta, chiar dacă acum ai devenit creștin, atunci ai în fața ta așteptarea pe viață de a încerca zadarnic *să fii ceva ce nu ești*, în timp ce încerci să îți trăiești viața creștină. Pe de altă parte, dacă ești convins că, în adâncul ființei tale, ești *deopotrivă bun și rău*, atunci răul va avea încă un loc legitim

în inima și viața ta. În interiorul ființei tale, *tu chiar vrei* răul, iar a spune „da" față de el înseamnă, într-un anumit sens, să spui „da" față de cele mai profunde dorințe ale tale. Doar că niciuna dintre aceste opinii nu este biblică. Adevărul fundamental despre fiecare creștin este că fiecare creștin este un om nou. În centrul ființei lui, el a fost creat după „neprihănire și sfințenie" (Efes. 4:24). Când el îi spune „nu" păcatului, el îi spune „da" adevăratei sale identități.

FIREA PĂMÂNTEASCĂ

Realitatea *supremă* în cazul fiecărui creștin este că el este un om nou, dar aceasta nu este *singura* realitate. Deși creștinul a devenit o persoană nouă în ființa sa cea mai lăuntrică, el încă nu a fost *total* răscumpărat. Păcatul încă încearcă să „domnească" în „trupul său muritor" (Rom. 6:12). Acest aspect mai superficial al personalității creștinului este denumit în Noul Testament prin expresia „firea pământească", și va fi discutat în capitolele ce urmează. Pentru moment, este suficient să spunem că firea pământească nu reprezintă cine

este creștinul „cu adevărat” și că puterea firii de a conduce peste creștin a fost frântă (Gal. 5:16; Rom. 6:6-7). Când trupurile noastre muritoare vor fi în sfârșit „răscumpărate” (Rom. 8:23), orice urmă a rămășițelor păcatului va dispărea pentru totdeauna și vom deveni perfect „cine suntem cu adevărat”.

O NOUĂ IDENTITATE

Adevărul noii identități a creștinului, în ciuda rămășițelor păcatului, a fost ilustrat de cineva în termenii unei fabrici recent achiziționate. Să zicem că o fabrică de gaze toxice este cumpărată de o companie producătoare de oxigen, cu scopul de a produce acest gaz care dă viață. De îndată ce proprietatea fabricii trece în mâinile noului patron, identitatea ei se schimbă. Noii proprietari pun un semn în fața fabricii, pe care scrie „Fabrica de oxigen”. Un nou director este instalat la birou. Biroul președintelui nu este împărțit între fostul președinte și noul președinte, ca și cum cei doi se luptă unul cu altul pentru a controla compania. Fostul președinte a plecat. De fapt, chiar vechea *fabrică* a

dispărut. O fabrică de oxigen i-a luat locul, chiar dacă poate dura câtva timp până ce toate echipamentele vechi vor fi trecute la măsura completă de funcționalitate în noul lor rol!

În momentul regenerării, fiecare creștin devine radical de „nou" în esența ființei lui. Dumnezeu pune un semn în fața vieții lui, pe care scrie „sfânt" (1 Cor. 1:2; Efes. 5:3), și este doar o chestiune de timp până ce această transformare esențială și centrală se va manifesta în fiecare aspect al experienței credinciosului. O întâmplare din viața lui Nicky Cruz, membrul unei bande criminale din New York, ilustrează minunația acestei transformări miraculoase. După ce a fost renumit pentru setea lui după sânge și violență, viața lui Nicky a fost atinsă brusc de Dumnezeu. Stând în fața oglinzii la câteva ore după convertire – cu pistolul și cuțitul încă în posesia lui – Nicky s-a uitat la el și a spus: „De acum, Nicky o să fie un înger!" Și așa este în cazul fiecărui creștin! Odată ce „omul cel nou" a fost creat, este doar o chestiune de timp până când „pistoalele și cuțitele" păcatului, care încă sunt atașate de viețile noastre, vor dispărea inevitabil. Aleluia!

7

O INIMĂ NOUĂ

În timp ce justificarea este o *declarație cu autoritate* din partea unui Judecător neprihănit, regenerarea este un *act de creație puternic* al unui Creator atotputernic. Acest act de creație este descris în Biblie în termenii unor realități diferite, fiecare scoțând la iveală diferite fațete a ceea ce regenerarea semnifică. Am observat deja că regenerarea este prezentată în Scriptură atât ca *o creație nouă* și *ca un om nou*. Ea mai este descrisă și într-un al treilea fel, anume ca dăruirea *unei inimi noi*.

FĂGĂDUINȚA UNEI INIMI NOI

„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile

> Mele... voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru. Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre... Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeul, să știți!" (Ezec. 36:25-32).

Una dintre cele mai minunate făgăduințe ale Evangheliei este cea a „unei inimi noi și a unui duh nou" (v. 26). Acesta este ceva ce Dumnezeu „dă" (v. 26), și El îi dă aceste lucruri fiecărui creștin. În Geneza 6:5 ni se spune că „răutatea omului era mare pe Pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău". Apoi ni se spune că „întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui" (Gen. 8:21). În alt loc se afirmă că „inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?" (Ier. 17:9). *Aceste lucruri nu sunt adevărate în ce privește inima creștinului!* Lui i s-a dat o inimă nouă. El a devenit „cu inima curată" (Matei 5:8), „cu *adevărat* un israelit, în care nu este *viclesug"* (Ioan 1:47). Astfel de afirmații nu

pot fi făcute despre cei a căror inimă este „nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea"! Ca să nu creadă cineva că omul credincios ar avea *atât* o inimă veche, cât și una nouă, Dumnezeu spune clar: *„Voi scoate din trupul vostru inima de piatră,* și vă voi da o inimă de carne" (v. 26). În loc de o inimă tare, rece, lipsită de sentimente, creștinului i se dă o inimă blândă, caldă, vie, sensibilă față de lucrurile lui Dumnezeu.

Toți creștinii au vieți schimbate

În legătură cu această inimă nouă dăruită, Dumnezeu făgăduiește, de asemenea, să „pună Duhul Său în noi" și să „ne facă să urmăm poruncile Lui" (v. 27). Rezultatul sigur al acestei lucrări lăuntrice a Duhului Sfânt este că fiecare creștin va fi preocupat „să păzească și să împlinească legile Mele" (v. 27). Asta înseamnă că este *absolut imposibil* să ai o inimă nouă, și totuși să continui să trăiești în păcat.

În vremurile noastre, nu este ceva neobișnuit să auzim afirmații de felul acesta: *„Acea persoană este creștină, dar și-a trăit viața neascultând de*

Dumnezeu". Imposibil! „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi *face* să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele".

„Acea persoană este creștină de mulți ani, dar nu a crescut niciodată spiritual". De neconceput! „Vă voi curăți de *toate* spurcăciunile voastre și de *toți* idolii voștri... Vă voi izbăvi de *toate* necurățiile voastre". Când Dumnezeu „începe o lucrare bună în noi" (Fil. 1:6), El nu Își va găsi odihna până ce *fiecare* idol va fi dat jos de pe tron și până ce toată murdăria va fi curățată din viețile noastre! El este hotărât să „fie Dumnezeul nostru" și nu ne va împărți cu nimeni altcineva!

Făgăduințe, nu îndemnuri!

Este foarte important să înțelegem că afirmațiile din Ezechiel 36 sunt *făgăduințe* despre ceea ce *Dumnezeu va face*, nu *îndemnuri* despre ce *ar trebui creștinii să facă*. Aceste făgăduințe sunt necondiționate și se împlinesc *întotdeauna* în *fiecare* credincios. Dumnezeu asigură aceste rezultate, nu omul. Observați din nou în aceste versete ce anume făgăduiește Dumnezeu să facă:

- „[*Eu*] vă voi stropi apă curată, și veți fi curățiți”.
- „[*Eu*] vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri”.
- „[*Eu*] vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou”.
- „[*Eu*] scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne”.
- „[Eu] pune Duhul Meu în voi, și vă voi *face* să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele...”
- „*Eu* voi fi Dumnezeul vostru”.
- „[*Eu*] vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre”.

Ca răspuns față de astfel de „făgăduințe... nespus de mari și scumpe” (2 Petru 1:4), fiecare creștin ar trebui să înalțe strigăte de laudă către Dumnezeu.

NOUL LEGĂMÂNT

> „„Iată, vin zile’, zice Domnul, ‚când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână,

> să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au încălcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor', zice Domnul. ‚Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea', zice Domnul: ‚Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu îl va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!' Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare', zice Domnul; ‚căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor'" (Ier. 31:31-34).

Aceste făgăduințe glorioase sunt citate în Noul Testament cu privire la „noul legământ", la care orice creștin este făcut părtaș (Evrei 8:8-12). Observați că *justificarea* este una dintre binecuvântările făgăduite în noul legământ: „Le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" (v. 34). Dar împreună cu justificarea și legată inseparabil de ea este făgăduința *regenerării:* „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor" (v. 33). Justificarea și regenerarea sunt legate totdeauna pentru împreună în noul legământ. Toți cei care ar folosi presupusa lor justificare ca

prilej ca să continue în păcat, dovedesc astfel că nu sunt părtași la noul legământ. Vedem din nou că Dumnezeu nu îi dă cuiva o notă maximă la începutul vieții sale creștine fără a-i da simultan și dragoste pentru materialul de studiu!

Neprihănirea lăuntrică

Conform vechiului legământ, Legea era scrisă în afara oamenilor, pe table de piatră (2 Cor. 3:1-18). Aceasta este întotdeauna relația dintre Lege și omul neregenerat. Legea vine asupra lui „din afară" și îi impune standarde pe care el le urăște (Rom. 8:7). Legea îi spune ce ar trebui să facă, dar nu îi dă nici *dorința*, nici *puterea* de a face acele lucruri. În cel mai fericit caz, Legea poate oferi doar o neprihănire exterioară, asemănătoare cu cea pe care o aveau cărturarii și fariseii. Dar Isus a spus că ei erau ca niște pahare curățate doar pe exterior, niște „mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție" (Matei 23:25-28).

În schimb, noul legământ făgăduiește o neprihănire *lăuntrică*: „Voi pune Legea Mea înăuntrul

lor, o voi scrie *în inima lor"*. Dacă ne gândim un pic, devine clar că aceasta este aceeași făgăduință ca aceea dată în Ezechiel 36:26, făgăduința unei inimi noi care Îl *iubește* pe Dumnezeu și *dorește* să asculte de El. Cât de diferit este adevăratul creștinism de religia exterioară a tuturor fariseilor! Adevăratul creștin Îl urmează pe Dumnezeu pentru că el are o inimă nouă, una cu esența Legii lui Dumnezeu, dragostea față de Dumnezeu și față de semeni (Matei 22:35-40) fiind scrisă în ea! (1 Tes. 4:9).

TREI MARI CERTITUDINI

> „Ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor. Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor și a copiilor lor după ei. Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu" (Ier. 32:38-41).

În aceste versete, Dumnezeu vorbește din nou despre „legământul veșnic" (Ier. 32:40; Evrei 13:20) pe care El avea să îl facă cu poporul Său. Făgăduințele

acestui legământ sunt indescriptibil de glorioase. Am putea spune multe despre fiecare dintre ele, dar observați-le în special pe acestea:

- *„Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor".*
- *„Nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine".*
- *„Le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine".*

Toți creștinii au o singură inimă

Toți creștinii au o singură inimă. Acest lucru este absolut sigur prin faptul că Dumnezeu *făgăduiește* această inimă ca un *dar* al Lui: „Le voi *da* o inimă". Creștinilor nu li se spune că *ar trebui* să aibă o singură inimă, ci li se făgăduiește o singură inimă ca dar fără plată.

Toți creștinii au aceeași inimă! Toți se închină „prin Duhul lui Dumnezeu, se laudă în Hristos Isus, și nu își pun încrederea în lucrurile pământești" (cf. Fil. 3:3). Toți Îl iubesc pe Domnul Isus Hristos (1 Cor. 16:22), și toți îi iubesc pe ceilalți creștini (1 Ioan 3:14-15).

Această „inimă” unică explică de ce doi creștini se pot întâlni pentru prima dată într-un avion sau într-un autobuz, și pot avea o părtășie reală mai profundă unul cu celălalt în 30 de minute decât pot avea cu membrii pierduți ai familiei într-o viață întreagă.

Toți creștinii au o singură cale

Toți creștinii au o singură cale. Din nou, aceasta este o făgăduință a lui Dumnezeu. Nu ni se spune că toți creștinii *ar trebui* să aibă aceeași cale, ci că li se va da o singură cale (v. 39).

Toți creștinii se îndreaptă în aceeași direcție, anume în sus și spre Dumnezeu. Unii merg mai repede decât alții, și toți întâmpină obstacole temporare. Dar, în cursul general al vieții lor, toți parcurg aceeași cale și se îndreaptă spre același scop.

Asta înseamnă că oricine urmează o cale diferită, care duce într-o direcție diferită, pur și simplu nu este creștin. „Cine zice: ‚Îl cunosc', și nu păzește poruncile Lui, este un *mincinos* [nu un „creștin carnal”!], și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4).

Toți creștinii persevereză în sfințenie

Toți creștinii persevereză în sfințenie până la sfârșit. Observați din nou făgăduințele din Ieremia 32. Nu doar că Dumnezeu a făgăduit că nu Se va întoarce de la noi („Nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine"), ci El a făgăduit și că va face o lucrare în inimile noastre care să garanteze că nici noi nu ne vom întoarce de la El („Le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine")! Din nou, aceasta este o făgăduință și este ceva ce *Dumnezeu face*. El pune în inimile tuturor creștinilor o frică sfântă și continuă de El, care le asigură credincioșia neclintită!

Aceasta este adevărata siguranță biblică, și este mult diferită de acea ironie din sloganul, „odată mântuit, mântuit pentru totdeauna", care este propovăduit adesea în vremurile noastre. Siguranța mântuirii nu este o chestiune care ține de „a fi mântuit", după care să trăiești o viață de păcat și totuși să mergi în Cer. Nici nu înseamnă să fii aruncat într-o cameră încuiată la convertire, și să nu fii lăsat să ieși, indiferent cât de mult ai bate la

ușă vrând să scapi. Nu există *restricții exterioare* care să împiedice un creștin să se întoarcă la viața lui anterioară: „Dacă ar fi avut-o în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme *să se întoarcă în ea*. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească" (Evrei 11:15-16). *Vrei* să te întorci în lume? Ești complet liber să faci asta, căci *nimeni nu te va opri!* Dar dacă ești creștin, dorința ta nu este să te întorci la viața ta anterioară. Cum *ar putea fi așa*, dacă ți s-a dat o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El?

Siguranța credinciosului decurge astfel din însăși natura noului legământ. Marea „deficiență" în vechiul legământ era că poporul „nu a rămas" în el (Evrei 8:7-9). Noul legământ a fost instituit tocmai pentru a remedia această situație, iar el face asta prin faptul că Dumnezeu a pus Legea Lui *în interiorul* nostru (Evrei 8:10). În noul legământ, Dumnezeu pune în inimile noastre o dragoste pentru El, care ne face să ne alipim de El și să luăm seama la avertismentele Lui.

La momentul Paștelui, copiii lui Israel au fost

avertizați că niciunul dintre ei nu trebuie să iasă în afara casei sale până dimineața, ci să rămână sub adăpostul sângelui. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi ignorat acest avertisment? Cu siguranță că ar fi pierit! Dar adevărul este că ei *nu* au ignorat avertismentul! Le era frică să iasă afară, așa că toți au rămas în casele lor până dimineața, *și niciunul nu a pierit*. Așa este în cazul fiecărui creștin. Slavă Domnului!

8

O NAȘTERE DIN NOU

Conform Bibliei, fiecare creștin este o minune vie! El este un *om* nou, cu o *inimă nouă*. Pe scurt, el este nimic mai puțin decât o făptură complet *nouă!* Dar „noutatea" regenerării nu se oprește aici. Ea este, de asemenea, o *naștere din nou*.

NAȘTEREA DIN NOU

„Drept răspuns, Isus i-a zis: ‚Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu'. Nicodim I-a zis: ‚Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, și să se nască?' Isus i-a răspuns: ‚Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‚Trebuie să vă nașteți din nou'. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu

oricine este născut din Duhul'" (Ioan 3:3-8).

În această parte a Scripturii găsim unele dintre cele mai minunate și instructive cuvinte rostite vreodată de Domnul Isus Hristos. De aici învățăm că a deveni creștin înseamnă de fapt să te „naști" a doua oară! Descriind regenerarea în acești termeni, Domnul nostru atrage atenția asupra mai multor aspecte importante ale ei.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE RADICALĂ

Nimic nu ar putea fi mai amplu sau să aibă implicații mai mărețe pentru noi, personal, ca propria noastră concepere și naștere! Când suntem concepuți și născuți, începem *să existăm și să trăim* în tărâmul natural, și nimic nu mai este la fel pentru noi – *pentru totdeauna!* Și la fel este în tărâmul spiritual – când ne „naștem din nou", începem să existăm și să trăim în lumea spirituală, și *nimic nu va mai fi la fel pentru noi pentru toată eternitatea!* Aleluia!

A fi „născut din nou" înseamnă să începi să exiști. Pe scurt, nașterea din nou nu este ceva adăugat la viața noastră, ci ea *este* viața! Noi începem

astfel să trăim! Cu alte cuvinte, a te naște din nou nu înseamnă să primești *ceva* ce nu aveai anterior, ci să devii *cineva* ce nu ai mai fost niciodată. Nașterea din nou stă la rădăcina existenței noastre creștine.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE REALĂ

Nașterea din nou nu doar seamănă *cu* o naștere; ci ea *este* o naștere! Observați cuvintele Domnului nostru din versul 6: „Ce este născut din carne, este carne, și *ce este născut din Duh, este duh".* Nașterea din nou este o naștere adevărată. La fel cum ceva trupesc vine pe lume prin naștere trupească, fizică, tot așa, ce este spiritual vine pe lume prin naștere spirituală! „Ce este născut... *este* duh".

În această naștere, *Dumnezeu* este Cel ce ne este Tată, iar noi suntem „născuți din Dumnezeu". „Oricine este *născut din Dumnezeu,* nu păcătuiește, pentru că *sămânța Lui rămâne în el*; și nu poate păcătui, fiindcă este *născut din Dumnezeu"* (1 Ioan 3:9). Ioan ne spune că „sămânța" lui Dumnezeu [gr. *sperma*] rămâne în cei născuți din Dumnezeu. Ca să

folosesc cuvintele lui Petru, noi am fost făcuți „părtași firii dumnezeiești" (2 Petru 1:4). O astfel de terminologie este atât de explicită, că nu am îndrăzni să o folosim decât dacă ar fi învățătura directă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Realitatea nașterii din nou are implicații uriașe: în primul rând, ea ne arată de ce un adevărat creștin nu trăiește în păcat. Ioan ne spune în versetul citat mai sus că un creștin „nu poate păcătui" (v. *Anexa 2*). Motivul pentru care un creștin nu poate păcătui ține de nașterea lui din nou și de natura divină care locuiește în el: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, *pentru că sămânța Lui rămâne în el*; și nu poate păcătui, *fiindcă este născut din Dumnezeu"*. Creștinul are în el natura lui Dumnezeu și, prin urmare, *nu poate suporta* să trăiască așa cum trăia anterior. Orice credincios autentic, care încearcă să revină la vechile lui obiceiuri, va ajunge în cele din urmă să nu poată face așa ceva. Păcatul este *împotriva naturii sale,* astfel că el îl urăște.

În al doilea rând, din realitatea nașterii din nou învățăm cum ar trebui ca fiecare creștin adevărat să

se vadă (adică să se gândească la sine). Creștinul nu mai este un păcătos (Luca 6:32-34), ci un sfânt (1 Cor. 1:2; Efes. 5:3). Din nou, asta nu înseamnă că el nu mai păcătuiește niciodată sau că păcatul nu este momit în firea sa pământească, ci că adevărata lui natură – ceea ce se află cu adevărat în adâncul sufletului lui – Îl iubește pe Dumnezeu și iubește sfințenia. Faptul că așa stau lucrurile reiese clar prin aceea că fiecare creștin autentic se simte mizerabil și îndurerat când păcătuiește. Dar *de ce* se simte el mizerabil? Tocmai pentru că adevărata lui natură îl face să iubească sfințenia!

Sfânt preaiubit! Nu-l lăsa pe diavolul să-ți spună că ești nevrednic și josnic în calitatea ta de creștin. Ești un *copil de Dumnezeu* – „sfânt și preaiubit" (Col. 3:12) în ochii Lui! Însăși natura Lui („sămânța") se află în tine, și porți chipul familiei Sale! Nașterea din nou este o naștere adevărată.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE SUVERANĂ

Nașterea din nou depinde în esență de voia lui Dumnezeu, nu de voința omului. Toți cei ce se

nasc din nou sunt *„născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om,* ci din Dumnezeu" (Ioan 1:13). Domnul Isus face clar acest lucru în versetul Ioan 3:8: „Vântul [gr. *pneuma* – vânt, Duh, suflare] suflă *încotro vrea".*

Vântul suflă încotro vrea el! Niciun om nu îl direcționează, nu îl controlează și nu îl poate opri să sufle. Tot așa, Duhul lui Dumnezeu suflă încotro vrea El. Asta înseamnă că până și cea mai improbabilă persoană poate fi mântuită. Nici cea mai dură inimă, nici cea mai încăpățânată voință nu poate opri vântul să sufle. Dacă exista cineva despre care biserica primară *știa* că nu va fi convertită, acel om era Saul din Tars. Dar lucrurile care par imposibile pentru oameni sunt perfect posibile la Dumnezeu! (Luca 18:27). A venit o rafală a Duhului lui Dumnezeu, și omul care odinioară „sufla amenințări și ucidere" (F.A. 9:1) împotriva credincioșilor a ajuns un ucenic blând și smerit al lui Hristos, întrebând: „Ce să fac, Doamne?" (F.A. 22:10).

Nașterea din nou este *întotdeauna* o lucrare suverană a lui Dumnezeu: „Tot așa este cu *oricine*

este născut din Duhul". De ce sunt eu creștin, dar vecinul meu nu? Există doar două posibilități: fie explicația se află în *om* („Eu am fost mai receptiv, nu am fost atât de împietrit sau L-am căutat pe Dumnezeu din proprie inițiativă"), fie explicația se află în *Dumnezeu* („El a ales să ‚sufle' prin Duhul Său, înmuindu-mi inima împietrită și făcându-mă să răspund la chemarea Sa"). Biblia precizează foarte clar că a doua explicație este cea corectă: „Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă" (Rom. 9:16). În starea noastră naturală, „nu este niciunul care să Îl caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu" (Rom. 3:11). „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos" (Efes. 2:4-5). Ca în cazul „văii oaselor uscate" din cartea Ezechiel, Dumnezeu a făcut „să intre în noi un duh, și am înviat!" (cf. Ezec. 37:1-10).

Singurul motiv pentru care oricare dintre noi este creștin ține de faptul că Vântul lui Dumnezeu a suflat suveran în inimile noastre. Eu nu aveam

idee, când m-am trezit în ziua convertirii mele, că până la lăsarea serii aveam să fiu o făptură nouă în Hristos Isus! Eu nu Îl „căutam pe Dumnezeu", El nu era în gândurile mele, nici nu exista „frica de Dumnezeu... înaintea ochilor" mei (Rom. 3:18). Dar, până la finalul zilei, a avut loc o minune, iar în acea noapte m-am dus la culcare plin de pacea care „depășește orice pricepere" (Fil. 4:7) și de bucuria care este „negrăită și strălucită" (1 Petru 1:8). Vântul bate încotro vrea! Aleluia!

NAȘTEREA DIN NOU ESTE CUNOSCUTĂ

Lucrarea Duhului Sfânt în regenerare este cunoscută întotdeauna: „Vântul suflă încotro vrea, *și-i auzi vuietul"* (v. 8). Vântul are mereu *mișcare, viață, energie și sunet*. Această mișcare poate veni sub forma unei rafale puternice, care dărâmă totul în calea ei, sau sub forma unei adieri blânde, care face ca frunza să se legene înainte și înapoi pe o ramură, dar există *întotdeauna* mișcare. *Dacă nu există mișcare, știi că nu există vânt.*

> Cine a văzut vântul?
> Nici eu, nici tu:

Dar când frunzele atârnă tremurând
Vântul trece prin ele.
Cine a văzut vântul?
Nici tu, nici eu:
Dar când pomii își pleacă frunțile
Știi că vântul trece pe acolo.

Christina Rossetti

Așa este și în cazul Duhului lui Dumnezeu. *Mișcarea Duhului lui Dumnezeu se vede prin efectele pe care le produce.* Uneori, Duhul Sfânt vine ca o furtună puternică ce mătură trei mii de oameni și îi aduce în Împărăție într-o singură zi (F.A. 2:37-41). Alteori, El vine ca o adiere blândă, care deschide inima unei persoane pentru a răspunde la Evanghelie (F.A. 16:14). Dar mișcarea Duhului lui Dumnezeu este întotdeauna cunoscută: „Tot așa este cu *oricine* este născut din Duhul". Efectele acțiunii divine sunt *vizibile* în viața fiecărui creștin adevărat.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE TAINICĂ

Nașterea din nou este o lucrare tainică: *„Nu știi* de unde vine, nici încotro merge" (v. 8). Din nou, acest element tainic este *invariabil* în nașterea din

nou: „Tot așa este cu *oricine* este născut din Duhul”!

Acesta este un lucru foarte uimitor – noi „nu știm” cine ar putea fi următorul care să fie mântuit! Duhul Sfânt este o Persoană, și noi nu putem prezice cum va acționa El. El poate mântui un singur suflet, sau poate mântui trei mii. Cei care promovează Evanghelia prin „evanghelizare telefonică” susțin că pot prezice cu o probabilitate de 10% câte „decizii pentru Hristos” vor fi obținute în urma a ceea ce ei fac. O astfel de predictibilitate dovedește un singur lucru: acești „convertiți” nu sunt altceva decât produse ale psihologiei aplicate, *nu* lucrarea Duhului lui Dumnezeu! Nașterea din nou este tainică!

9

O NATURĂ NOUĂ

„Păziți-vă de prorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște" (Matei 7:15-20).

Conform acestor versete, regenerarea nu este doar o *naștere din nou*, ci și dăruirea unei *naturi noi*. Este important de notat că, deși termenul „natură" nu este folosit niciodată în acest pasaj biblic, conceptul este prezent peste tot. Acest lucru se petrece pentru că „natura" noastră nu este ceva ce „avem", ci o descriere a *ceea ce suntem*. Conceptul corect de „natură" se vede astfel în cuvintele

Domnului nostru referitoare la cele două *tipuri* de pomi – pomii buni și pomii răi. Aceste cuvinte simple sunt pline de învățăminte glorioase despre realitățile regenerării. În acest pasaj ne sunt evidente imediat patru adevăruri majore cu implicații profunde, și le vom discuta pe rând.

EXISTĂ DOAR DOUĂ FELURI DE POMI

Potrivit Domnului Isus Hristos, un pom este fie „bun", fie „rău". Fiecare om este fie un „tufiș de spini", fie o „viță de vie"; fie un „smochin", fie un „mărăcine". Nu există un pom „la jumătatea drumului", ca și cum ar fi pe jumătate smochin, și pe jumătate mărăcine. Nici nu găsim în aceste versete vreun fel de pom „compus" sau amestecat. Ideea ca un pom să aibă „două naturi" în același timp nu este mai posibilă decât cea ca un pom să fie *în același timp* un tufiș de spini și o viță de vie! Fiecare om este fie de un fel, fie de altul.

POMII DAU ROD DUPĂ NATURA LOR

„Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele" (v. 17). Cu alte cuvinte,

tipul de fruct *izvorăște* din tipul („natura") pomului. Vița de vie produce struguri, iar mărăcinii produc mărăcini. Observați caracterul absolut din afirmația Domnului nostru: „*Orice* pom bun face roade bune". Iubit cititor, *nu lăsa pe nimeni să te înșele* cu vorbe goale (Efes. 5:5-6) și *nu te amăgi singur* crezând că „*unii* pomi buni ar putea face roade *rele*". Conform învățăturii Domnului Isus Hristos, așa ceva nu se *petrece niciodată!* Deși creștinul păcătuiește și se poticnește în multe feluri (Iacov 3:2), viața lui este caracterizată inevitabil de roade bune (Ioan 15:16), nu de „spini și mărăcini" (Evrei 6:8). Ca să nu existe vreun dubiu în această privință, Domnul afirmă și mai categoric și explicit în versetul 18 că „pomul bun *nu poate* face roade rele, nici pomul rău *nu poate* face roade bune".

Așa cum un pom bun nu poate produce roade rele, tot așa învățăm din a doua jumătate a versetului 18 că este imposibil ca un om neregenerat să aducă *roade bune*. Merele pot fi legate de un tufiș de spini la exterior, dar ele nu pot fi *produse* de tufișul de spini. Ele nu pot *decurge natural* din ceea ce este tufișul de spini în esența lui. În versetul 19

ni se apoi și spune soarta *fiecărui* pom care nu dă roade bune: „Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc”.

RODUL UNUI POM ÎI DĂ PE FAȚĂ NATURA

Rodul unui pom nu *face* ca acel pom să fie ceea ce este, ci el doar *descoperă* ce fel de pom este. Domnul Isus expune acest principiu general în avertismentul Lui despre profeții mincinoși: „Îi veți cunoaște după *roadele* lor” (v. 16). El continuă apoi să ne învețe despre „pomii buni” și „pomii răi”, și încheie repetând acest mare adevăr în versetul 20: „Așa că după *roadele* lor *îi* veți cunoaște”.

Rodul unui pom nu *face* ca pomul să fie ceea ce este, căci nimeni nu devine o viță de vie sforțându-se să producă struguri! Doar o minune de la Dumnezeu ne poate transforma în ceea ce nu suntem! Dimpotrivă, rodul unui pom *dă pe față* ce fel de pom este acela, astfel că *producerea de struguri* este dovada că această minune de la Dumnezeu a avut loc *deja*.

Acest principiu este ilustrat bine prin cuvintele

Domnului nostru către evrei din Ioan 8:47: „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu". Observați din nou că rodul unui pom nu îl face să fie ceea ce este, ci doar îi dă pe față natura. Mulți cred că răspunsul *nostru* față de „cuvintele lui Dumnezeu" ne face să fim „din Dumnezeu". Dar Isus spune contrariul. *Datorită* faptului că suntem „din Dumnezeu" răspundem corect față de „cuvintele lui Dumnezeu". Același adevăr se vede și în Ioan 10:26-27: „Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine". Din nou, Domnul nostru arată clar că oamenii nu devin oi crezând, așa cum presupun mulți, ci cred pentru că sunt oi! Ce minune glorioasă! Regenerarea înseamnă să ni se *dea* o natură nouă!

POMII RĂI POT FI CUNOSCUȚI

Contrar opiniei populare, *este* posibil să se facă deosebire între credincioșii adevărați și cei falși. Domnul Isus Hristos ne dă această asigurare de

două ori în versetele citate mai sus: „*Îi veți* cunoaște" (v.16, 20). La întrebarea, „*Cum* îi vom cunoaște?", răspunsul Domnului nostru este simplu și fără echivoc: „După roadele lor".

Asta nu înseamnă că putem intra într-o adunare creștină și în 5 minute să știm cine sunt toți credincioșii autentici. De multe ori, cei care par puternici și autentici pentru o vreme, ulterior se îndepărtează. Tot așa, cei ale căror convertiri par la început foarte firave și discutabile sunt găsiți deseori, după 20 de ani, rezistenți și puternici, continuând să umble cu Dumnezeu. Timpul trebuie să testeze autenticitatea fiecărei pretenții de credință. Cu toate acestea, rămâne valabil că, mai devreme sau mai târziu – și de multe ori destul de repede – starea reală a unui fals convertit la Hristos va deveni cunoscută: „Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina" (Matei 13:26).

Unul dintre primele versete citate în orice discuție despre adevărata convertire este acesta: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați" (Matei 7:1). Rareori persoana care citează acest verset conștientizează că

Domnul a spus doar cu câteva versete înainte cum să cunoaștem oamenii după roadele lor (v. 16). Prin urmare, porunca de a nu „judeca" nu *poate* fi o poruncă de a nu avea „discernământ". De fapt, Domnul nostru ne avertizează astfel în versetul 6: „Să nu le dați câinilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor". Cum să știm cine sunt acești „câini" și „porci", dacă nu „judecăm" în sensul de a manifesta discernământ? De fapt, Domnul Isus *ne poruncește* să judecăm, deși nu „după înfățișare" [sau aparențe, n.tr.], ci „după dreptate" (Ioan 7:24).

POMII BUNI SUNT REPREZENTATIVI PENTRU OAMENII BUNI

> „Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui" (Matei 12:33-35).

În aceste versete, cele patru adevăruri majore

din Matei 7:15-20 sunt repetate de Domnul Isus folosind o terminologie ușor diferită. În plus, un al cincilea adevăr major, prezent implicit în Matei 7, își găsește aici exprimarea deplină: potrivit învățăturii Domnului Isus Hristos, este corect teologic să vorbim despre unii oameni ca fiind „buni" și de alții ca fiind „răi".

Creștine, te consideri un „om bun"? Desigur, este adevărat că, *fără Hristos,* niciunul dintre noi nu are *nicio* bunătate. În acest sens, „nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu" (Marcu 10:18). Dar, preaiubiților, *noi nu suntem despărțiți de Hristos!* Biblia îl descrie pe Barnaba ca fiind *„un om de bine,* plin de Duhul Sfânt și de credință" (F.A. 11:24). Iar Pavel vorbește despre creștinii din Roma ca fiind „plini de bunătate" (Rom. 15:14). Dacă teologia noastră nu lasă loc pentru un astfel de limbaj, nu este o teologie biblică. Dumnezeu a făcut o minune în inima fiecărui creștin! *Regenerarea înseamnă dăruirea unei naturi noi (bune!).*

10

RĂSTIGNIRE ȘI ÎNVIERE

„Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat" (Rom. 6:1-7).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în

> Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine" (Gal. 2:20).

Mulți au citit aceste versete și au încercat să „își închipuie" că sunt răstigniți pe cruce acum două mii de ani. Alții vorbesc despre adevărul „pozițional", un fel de tărâm umbros al imaginației, unde lucrurile care nu sunt *faptic* adevărate, ar fi adevărate în sens „pozițional". Abia când vom vedea că aceste versete se referă la *realitatea concretă* a ceea ce se petrece în regenerare, aceste cuvinte vor avea un sens real pentru noi.

Este adevărat că fiecare beneficiu pe care credinciosul îl primește a fost *procurat* acum două mii de ani pe Calvar, când Isus a murit și a înviat ca reprezentant al nostru. Dar aceste beneficii devin ale noastre în realitate și le experimentăm doar când suntem *uniți cu Hristos* în regenerare. Faptul că Pavel vorbește despre regenerare în Romani 6 reiese clar din aceea că el se referă la credincioși ca fiind „vii, din morți cum erați" (v. 13) și ca aceia care acum „trăiesc o viață nouă" (cf. v. 4). Același lucru se poate spune despre Galateni 2:20. Prin *regenerarea* lui Pavel, vechiul Saul „nu mai trăia", astfel

că Hristos a început să „trăiască în" noul Pavel.

Observați că, în conformitate cu Romani 6:2-7, *toți* credincioșii au fost răstigniți, îngropați și înviați împreună cu Hristos, prin unirea lor cu El. Răstignirea împreună cu Hristos are loc în timpul regenerării noastre. Aceasta nu este o stare avansată de spiritualitate, după care ar trebui să umblăm, ci o realitate finală pe care trebuie să ne bazăm (v. 6). Orice creștin adevărat poate spune ca Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine".

RĂSTIGNIRE ȘI ÎNVIERE

Ce este regenerarea? Este *o naștere din nou* a unui *om nou*, care este o *creație nouă* cu o *inimă nouă* și o *natură nouă!* Dar ea este mai mult, anume *răstignirea, moartea și înmormântarea vechiului nostru eu* (persoana care am fost cândva în Adam) *și învierea noului nostru eu* (persoana care o suntem acum în Hristos) *pentru „a trăi o viață nouă".*

Creștine, ce înseamnă că „omul tău vechi" a fost răstignit, a murit și a fost îngropat? Înseamnă că vechiul „tu" – cine ai fost anterior – a dispărut

pentru totdeauna. Nu vei mai fi niciodată acel om. Majoritatea dintre voi, cei care citiți aceste rânduri, nu l-ați cunoscut niciodată pe vechiul Charles Leiter, și sunt recunoscător că nu îl veți cunoaște niciodată, pentru că acea persoană este moartă și dispărută pentru totdeauna! Slavă lui Dumnezeu! Creștinul este un om nou. Prin unirea lui cu Hristos înviat, el este „viu, din mort cum era" (Rom. 6:13), și deoarece este viu, acum poate *umbla* în viața cea nouă!

Contrar a ceea ce se predică adesea, Biblia nu prezintă niciodată omul nostru vechi ca fiind încă în viață, fie că lovește și se zbate pe cruce, fie că se ascunde undeva în noi. Omul cel vechi este mort, îngropat și dus pentru totdeauna. „*Eu* (vechiul meu eu, persoana care am fost cândva) *am fost răstignit* împreună cu Hristos; *și nu mai trăiesc eu*".

Având în vedere aceste lucruri faptice, se ridică imediat întrebarea: „Dacă toate acestea sunt adevărate, de ce încă mai am atâtea probleme cu păcatul?" Biblia răspunde la această întrebare, dar nu în termenii „omului vechi" care a murit pentru totdeauna, ci

în termenii „firii pământești", care este încă prezentă în noi. Creștinul are de dus o luptă continuă cu păcatul pentru că există un aspect al personalității lui care încă nu a fost răscumpărat – firea pământească [sau carnea, n.tr.]. *Firea este trupul fizic nerăscumpărat, văzut ca locul unde păcatul încă încearcă să se afirme*. Păcatul încă încearcă să „domnească" în „trupul muritor" al creștinului (Rom. 6:12). Noul Testament se referă la fire ca fiind „trupul păcatului" (Rom. 6:6), „trup de moarte" (Rom. 7:24) și „trupul nostru muritor" (Rom. 6:12). În acest context, păcatele (*toate* păcatele, chiar și păcatele „mentale") pot fi de fapt numite „faptele trupului" (Rom. 8:13), iar creștinii sunt îndemnați să „omoare" (să dea morții) „mădularele voastre care sunt pe Pământ" (Col. 3:5; Rom. 6:13). Asta nu înseamnă că trupul în sine este păcătos. Pavel face uimitoarea afirmație în 1 Corinteni 6, prin care spune că trupul „este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup" (1 Cor. 6:13). Aceasta este exact opusul conceptului grecesc conform căruia trupul era considerat „temnița sufletului". Cu toate acestea, Biblia prezintă clar trupul muritor nerăscumpărat

ca locul unde păcatul încă încearcă să domnească.

Creștini fiind, noi încă așteptăm *răscumpărarea trupurilor noastre* (Rom. 8:23) la revenirea Domnului. Când acest lucru va avea loc, vom fi eliberați *complet* de *toate* păcatele. Dar, între timp, există două adevăruri extrem de importante pe care trebuie să le înțelegem.

O IDENTITATE NOUĂ

Primul dintre aceste adevăruri este că *avem o identitate nouă*. Creștini fiind, noi suntem înviați din morți, și înviați ca să umblăm în viața cea nouă. Asta suntem noi cu adevărat și cine *vom fi* peste zece mii de ani! Firea pământească *nu este* cine suntem noi cu adevărat. Acesta este doar un *aspect superficial* (de suprafață) și *temporar* al personalității noastre complete, și el este deja sortit să dispară. În scurt timp, trupurile noastre vor fi răscumpărate și obstacolele trupului vor dispărea pentru totdeauna.

Faptul că suntem „vii, din morți cum eram" este de obicei o *realitate resimțită* în momentul convertirii noastre. Însă pe măsură ce timpul trece și începem să conștientizăm cât de mult rău încă

există în trupul nostru și cât de mari sunt eșecurile noastre, chiar creștini fiind, este ceva obișnuit să începem să pierdem acest simțământ de „noutate". De aceea, nimic nu este suficient de rău încât să spunem despre noi înșine că suntem „josnici", „ticăloși" și „nefericiți". Desigur că, în această stare, ne este complet imposibil să „ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu" cu vreo măsură de bucurie sau încredere: „Doamne, mă prezint cu bucurie înaintea Ta – o masă ticăloasă și josnică de corupție care sunt – ca să Te slujesc astăzi cu bucurie și încredere". Niciodată! Nu ne putem prezenta niciodată cu bucurie lui Dumnezeu atât timp cât avem o astfel de gândire despre noi înșine. *Dar aceasta nu este perspectiva lui Pavel cu privire la niciun creștin!* În schimb, Pavel ne îndeamnă să ne „dăm pe noi înșine lui Dumnezeu, *ca vii, din morți cum eram;* și să Îi dăm lui Dumnezeu mădularele noastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii" (Rom. 6:13). Creștine, ești la fel de „nou" astăzi și la fel de „viu din morți" cum erai în ziua convertirii tale! Răutatea firii tale pământești este aproape de nedescris, dar nu firea este cine ești tu cu adevărat și, în foarte

scurt timp, ea nu te va mai chinui! Mărturisește-ți păcatele lui Dumnezeu, primește iertarea și curățarea din partea Lui, apoi *înfățișează-te și dă-te Lui* - cu bucurie și încredere – *chiar acum*, pentru a-L sluji în „viața cea nouă", care este a ta în Hristos!

O PUTERE NOUĂ

Al doilea adevăr pe care trebuie să-l înțelegem este că *avem o putere nouă*. Creștinul nu are doar o nouă identitate, ci și o nouă abilitate de a o rupe cu păcatul. Chiar dacă „trupurile noastre muritoare" încă nu au fost răscumpărate și păcatul încă încearcă să „domnească" în ele, *nu trebuie să îi permitem să facă asta:* „Deci, *păcatul să nu mai domnească* în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui" (Rom. 6:12). Nu trebuie să lăsăm păcatul să domnească în trupurile noastre muritoare!

Această siguranță a biruinței se repetă pe tot parcursul Noului Testament. În Galateni 5 ni se aduce aminte că Duhul Sfânt este mult mai puternic decât firea pământească. Deși firea „poftește împotriva Duhului" (Gal. 5:17), ni se *făgăduiește*

că, pe măsură ce „umblăm cârmuiți de Duhul", *nu vom* „împlini poftele firii pământești" (Gal. 5:16).

Din nou, creștinii sunt asigurați în Romani 8 că au puterea „prin Duhul" de a „omorî" păcatul: „Dacă, *prin Duhul,* faceți *să moară faptele trupului,* veți trăi" (Rom. 8:13). Iar Romani 6 proclamă același adevăr în repetate rânduri. De exemplu, în versetul 6, învățăm că, prin moartea vechiului nostru eu, puterea firii de a ne conduce a fost frântă: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca *trupul păcatului* [firea pământească] *să fie dezbrăcat de puterea lui* [lit. lăsat fără putere], în așa fel ca *să nu mai fim robi ai păcatului"*. Iar în versetul 14 suntem asigurați că „păcatul *nu va* mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har".

PRIMIREA ADEVĂRULUI

Creștinii au atât o identitate nouă, cât și o putere nouă. Acestea sunt lucruri *faptice*, fie că le credem, fie că nu. A le crede nu le face adevărate, iar a nu le crede nu le face false. Realitatea nu se schimbă după percepția noastră greșită despre ea.

Ceea ce *se* schimbă este felul în care noi *experimentăm* acea realitate. Potrivit învățăturii Domnului Isus Hristos, a cunoaște și a crede *adevărul* sunt lucruri absolut vitale pentru eliberarea noastră din robia păcatului. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8:31-32). „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). Având în vedere aceste afirmații, este extrem de important că Pavel alocă primele *cinci capitole și jumătate* ale Epistolei sale către Romani punând o temelie a *adevărului*, iar Romani 6:11 este literalmente primul moment din întreaga epistolă când el îi învață pe cititorii lui să *facă* ceva! Când acest prim îndemn vine în final, el se concentrează pe a crede și a primi *adevărul:* „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă [considerați-vă] morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom. 6:11). A „ne socoti" nu înseamnă să *pretindem* că un lucru ar fi adevărat când știm că nu este, ci să *acceptăm realitatea așa cum este ea.*

Nevoia noastră de a conștientiza și crede adevărul

pentru a înainta în har este o temă centrală în epistolele lui Pavel: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre" (Rom. 12:2). Doar când mințile noastre sunt înnoite – când suntem capabili să vedem realitatea așa cum este – putem „deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" (Rom. 12:2). Pavel spune același lucru în Efeseni 4 când ne îndeamnă astfel: „Să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou" (v. 23-24). Când un creștin cedează în fața păcatului, este *întotdeauna* rezultatul eșecului lui de a crede și de a acționa în baza adevărului!

Din nou, metoda Noului Testament de a ne învăța despre creșterea în har ține, în primul rând, de a conștientiza cine ești (Rom. 6:11), adică, să crezi și să accepți adevărul, și în al doilea rând, să fii cine ești! (Rom. 6:12-13), adică, să refuzi activ păcatul și să te dedici în mod deliberat neprihănirii. Dragul meu creștin, nu trebuie să trăiești o viață de suferință și înfrângere! Nu trebuie să umbli zi de zi cu o conștiință care este continuu pătată de păcatele cunoscute. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți deschidă

ochii către adevăr (Efes. 1:17-18)! Primește prin credință realitatea a ceea ce ești cu adevărat. Apoi ia atitudine față de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine în Hristos. „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați-I lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii" (Rom. 6:13). „Umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești" (Gal. 5:16). Fii cine ești!

UN DUȘMAN ÎNVINS

Creștin preaiubit, zilele păcatului sunt numărate în viața ta! Securea a fost pusă deja la rădăcina păcatului tău. Ca un pom tăiat de la nivelul solului, frunzele lui pot părea încă verzi pentru o vreme, dar adevărul este că *viața lui s-a încheiat*. Este doar o chestiune de timp până ce fiecare frunză se va ofili și va cădea la pământ!

Păcatul este un dușman învins. Războiul împotriva păcatului a fost deja câștigat. Așa cum este cu unele grupuri de rezistență, care continuă uneori

să lupte neștiind că *tratatul de capitulare a fost semnat deja*, tot așa păcatul continuă să lupte în viețile noastre *fără să aibă vreo speranță a biruinței finale*. Deși conflictul credinciosului cu păcatul poate fi uneori acerb, rezultatul final al bătăliei este garantat.

Pentru cel ce este creștin, păcatul este doar ca o zăpadă timpurie de vară. Astfel de ninsori cad ocazional chiar și în zonele cu climă mai caldă, dar sunt doar ultimele zbateri ale unei ierni care a trecut. Într-o zi sau două, acele zăpezi se topesc și dispar, și *nu mai au nicio putere să oprească înaintarea imbatabilă a verii*. Drag creștin, păcatul nu are nicio șansă să câștige în viața ta! Poți lupta cu siguranța că vara se apropie, nu iarna! Rămășițele păcatului pe care încă le înfrunți sunt doar *vestigii a ceea ce ai fost cândva*; ele nu sunt o expresie a *ceea ce ești acum* și vor dispărea curând pentru totdeauna!

11

O SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA FIREA PĂMÂNTEASCĂ LA DUHUL

Până aici am analizat șase imagini biblice ale regenerării, fiecare dintre ele oferindu-ne o perspectivă suplimentară asupra naturii acestei mari minuni. Ce este regenerarea? Este o creație nouă, un om nou, o inimă nouă, o naștere din nou și o natură nouă. Ea este o răstignire a vechiului nostru eu și o înviere a noului nostru eu. Dar regenerarea este mai mult de atât. Ea este și o schimbare de tărâmuri, așa cum vom vedea în capitolul de față.

FIREA PĂMÂNTEASCĂ VERSUS DUHUL

„Într-adevăr, cei ce trăiesc [sunt] potrivit firii pământești se gândesc la lucrurile firii pământești,

> însă cei ce trăiesc [sunt] potrivit Duhului se gândesc la lucrurile Duhului. Căci gândirea [focalizată pe lucrurile] firii pământești este moarte, însă gândirea [focalizată pe] Duhului este viață și pace. Și aceasta deoarece gândirea firii pământești este dușmănie [ostilă] față de Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Cei ce trăiesc [sunt] potrivit firii pământești nu-I pot fi plăcuți lui Dumnezeu. Voi însă nu trăiți [sunteți] potrivit firii pământești, ci potrivit Duhului, dacă într-adevăr Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Dar dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, atunci acesta nu este al Lui" (Rom. 8:5-9, NTR).

Din aceste versete reiese clar că regenerarea implică *o schimbare de tărâmuri*. Oamenii neregenerați sunt denumiți „cei care sunt în firea pământească", iar cei regenerați „nu sunt în firea pământească, ci în Duhul". (Este tragic că traducerea în engleză a New International Version NIV înlocuiește expresia „în firea pământească" din versetele 8-9 cu cuvintele „*controlat* de *natura păcătoasă*". Aici, traducerea biblică a fost înlocuită de o închipuire din punct de vedere teologic.)

Creștinii sunt cei care nu mai sunt „în firea pământească"; ei locuiesc acum permanent în tărâmul Duhului. Creștinii spun uneori, când au acționat impulsiv sau când poate că și-au pierdut cumpătul, „Am acționat în fire". În realitate, însă, creștinul nu poate „acționa temporar în fire" mai mult decât poate „deveni temporar neregenerat"!

Ce vrea să spună Pavel când afirmă că omul neregenerat este „în firea pământească", iar creștinul nu mai este „în firea pământească, ci în Duhul"? Răspunsul ar putea fi enunțat astfel: omul firesc (neregenerat) locuiește în *tărâmul* sau *sfera* trupească. Firea pământească este sursa și contextul întregii lui vieți. El nu știe nimic despre viața în Duhul Sfânt, ci trăiește în întregime pe planul firii pământești. El trăiește în domeniul simțurilor și al poftei fizice, al mașinilor și calculatoarelor, al sportului și divertismentului, al cosmeticelor și al aspectului exterior. „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți" (Efes. 2:3). „Sfârșitul lor va fi pierzarea.

Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe Pământ" (Fil. 3:19).

Omul neregenerat poate avea o „religie", dar și ea este carnală. Pavel ne vorbește despre o vreme când el L-a cunoscut pe Hristos „în felul lumii" (2 Cor. 5:16). Acesta este Hristosul imaginației religioase populare, mereu în schimbare odată cu vremurile. (În vremurile noastre, El este adesea zugrăvit cu figură religioasă palidă, insipidă, care a trăit demult și a umblat purtând miei în brațe.) Pavel însă nu-L mai cunoștea acum pe Hristos în acest fel. De fapt, el nu mai cunoștea niciun om „în felul lumii". De ce nu? Răspunsul este dat chiar în următorul verset: Pavel a trecut într-un alt tărâm! „Așa că, *de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii;* și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos în felul lumii, *totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.* Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. *Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi"* (2 Cor. 5:16-17).

Acest contrast între cele două tărâmuri, al „firii

pământești" și al „Duhului" stă la baza cuvintelor Domnului nostru din Ioan 4 către femeia din Samaria: „Femeie..., crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, *nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr"* (Ioan 4:21-24). De obicei, noi interpretăm aceste cuvinte ca și cum *oamenii pot să I se închine lui Dumnezeu oriunde – fie* pe acest munte, *fie* în Ierusalim. Acest lucru este cu siguranță adevărat. Dar Isus nu spune „ori... ori", ci spune „nici una, nici alta"! Cu alte cuvinte, nu ne putem închina deloc lui Dumnezeu în *acest* tărâm, pentru că El este accesibil doar „în Duhul". „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr". „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care Îi slujim [*ne închinăm*] lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus, și care *nu* ne punem încrederea în *lucrurile* [firii] *pământești"* (Fil. 3:3). „Căci prin El [Hristos], și unii și alții avem intrare la Tatăl, *într-un Duh"* (Efes. 2:18). Creștinii sunt „în Duhul". Ei sunt în stare să Îl poată „*vedea* pe Cel ce este *nevăzut"* (Evrei 11:27)

și să se uite la „lucrurile.. care *nu se văd”* (2 Cor. 4:18)!

DOAR DOUĂ TĂRÂMURI

Prima lecție pe care ar trebui să o învățăm din Romani 8:5-9 este că *Pavel gândește în termenii a doar două tărâmuri.* Orice om este fie „în firea pământească”, fie „în Duhul”; el este fie neregenerat, fie regenerat. Nu există un al treilea tărâm, în care să fii pe jumătate de un fel și pe jumătate de altul. Orice om este fie „carnal” (un necreștin), fie „spiritual” (viu în tărâmul Duhului Sfânt – un creștin). Aceeași dihotomie se vede în 1 Corinteni 2:14-16: „Dar *omul firesc* nu primește lucrurile *Duhului lui Dumnezeu,* căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate *duhovnicește*. Omul *duhovnicesc*, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni... Noi însă avem gândul lui Hristos”. Și aici există doar două tipuri de oameni – omul „firesc” (neregenerat) și omul „duhovnicesc” [spiritual, n.tr.] (regenerat).

Acest fapt ne conduce către o înțelegere corectă

a ceea ce spune Pavel în următoarele patru versete: „Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi *ca* unor oameni *duhovnicești*, ci a trebuit să vă vorbesc *ca* unor *oameni lumești,* ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot *lumești* sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? Când unul zice: ‚Eu sunt al lui Pavel!' Și altul: ‚Eu sunt al lui Apolo': nu sunteți voi oameni de lume?" (1 Cor. 3:1-4).

Ce spune Pavel aici? El spune că credincioșii din Corint se comportau (într-un fel) *ca niște oameni pierduți*. „Nu v-am putut vorbi *ca* unor creștini, ci a trebuit să vorbesc cu voi *asemenea* oamenilor ‚firești'. Vă comportați ca *niște simpli oameni.* Trebuie să vă înnoiți mințile ca să înțelegeți cine sunteți cu adevărat". Este posibil ca un creștin să se comporte uneori ca un om pierdut, mai ales când este încă un „prunc în Hristos", dar aceasta este departe de a spune că un creștin adevărat poate trăi *întreaga* lui viață ca unul pierdut! Contrar multor

învățături populare, Pavel *nu* prezintă aici o *a treia categorie permanentă* de oameni, așa-numitul „creștin carnal", un fel de „diavol ceresc", care își trăiește viața cu „Hristos în inimă" și cu „eul pe tron"! Un creștin poate să se comporte uneori ca un om pierdut, dar când face asta, el nu acționează în afara caracterului a ceea ce este cu adevărat, și nu poate să persiste așa pentru mult.

FIECARE TĂRÂM ARE PROPRIUL FEL DE A GÂNDI

A doua lecție pe care ar trebui să o învățăm din Romani 8:5-9 este că *fiecare dintre cele două tărâmuri este caracterizat de un anumit fel de a gândi*. „Într-adevăr, cei ce trăiesc potrivit firii pământești se gândesc la lucrurile firii pământești, însă cei ce trăiesc potrivit Duhului se gândesc la lucrurile Duhului" (Rom. 8:5). Observați că Pavel nu face aici un *îndemn*. (El nu spune ce „ar trebui" să fie.) El afirmă pur și simplu *un lucru faptic:* cei ce sunt „după firea pământească" se gândesc la lucrurile firii pământești, iar cei care sunt „după Duhul", se gândesc la lucrurile Duhului. Aceasta este *realitatea faptică*.

Asta înseamnă că, dacă cineva pretinde că este creștin, dar nu „se gândește la lucrurile Duhului", este amăgit. Creștinul este viu într-un tărâm nou. El este „în Duhul". Sursa și sfera vieții lui este Duhul Sfânt, iar el este pur și simplu înclinat în mod natural spre „lucrurile Duhului"! Când el se ridică dimineața din pat, când i se oferă câteva minute să se relaxeze la locul de muncă, când are ceva timp liber, mintea lui gravitează spre lucrurile lui Dumnezeu.

FIECARE FEL DE A GÂNDI ARE PROPRIUL REZULTAT

A treia lecție pe care ar trebui să o învățăm din Romani 8:5-9 este că *fiecare fel de a gândi duce la propriul rezultat – fie moartea, fie viața:* „Căci gândirea firii pământești este *moarte"* (Rom. 8:6). Moartea este caracteristica supremă și sfârșitul gândirii firești, indiferent cât de plăcute pot părea lucrurile la început. Gândește-te la acest lucru! *Tot* ce se află în tărâmul firii pământești, chiar și lucrurile „cele mai bune", ne va lăsa în cele din urmă doar cu *goliciune, putreziciune* și *corupție* – moarte! De ce? Pentru că Dumnezeu este sursa vieții adevărate, iar El este lăsat pe dinafară.

Nu doar că Dumnezeu este exclus din peisaj, ci „gândirea firii pământești" este de fapt „*dușmănie [ostilă] față de Dumnezeu,* căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și *nici nu poate să se supună"* (Rom. 8:7). În inima fiecărui om pierdut există o *ură* adânc înrădăcinată față de Dumnezeu și Legea Lui. Din acest motiv, „cei ce trăiesc [sunt] potrivit firii pământești *nu-I pot fi* plăcuți lui Dumnezeu" (Rom. 8:8).

În cazul omului *religios* pierdut, această dușmănie este adesea bine ascunsă, dar, când ajunge în circumstanțele potrivite, ea va izbucni cu brutalitate. Aici trebuie doar să ne gândim la reacția cărturarilor și fariseilor când au întâlnit Bunătatea întrupată: „Răstigniți-L! Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi" (Luca 19:14). Poate că mulți dintre acești lideri religioși au fost șocați de propriile acțiuni și de ura vehementă pe care au resimțit-o crescând în inimile lor față de Fiul lui Dumnezeu.

Gândirea potrivită firii pământești este moarte, dar, prin contrast, „gândirea Duhului este *viață și*

pace" (Rom. 8:6, gr.). Ce lucru binecuvântat este acesta! Toate lucrurile bune, toate lucrurile care sunt frumoase – „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor" (Gal. 5:22-23) – toate aparțin tărâmului Duhului și curg din el!

UMBLAREA ÎN NOUL TĂRÂM

„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească poftește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege. Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor

> lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul" (Gal. 5:16-25).

În aceste versete din Galateni 5 sunt puse într-un contrast puternic cele două tărâmuri, al „firii pământești" și „al Duhului". Pavel subliniază clar că cei care practică „faptele firii pământești... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu". Pe de altă parte, „cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei". Ei s-au rupt definitiv de vechiul tărâm și de viața păcătoasă prin pocăința și credința în Hristos. Creștinului i se făgăduiește acum biruința asupra firii pământești, deoarece el „umblă în Duhul": „Umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești".[2]

De o importanță specială pentru studiul de față este versetul 25: „Dacă *trăim prin* [sau „în"] Duhul, să și *umblăm prin* [sau „în"] Duhul". Observați din

[2] În trad. Cornilescu, pare că această frază conține două îndemnuri distincte, dar partea a doua este în realitate o consecință naturală a primeia, astfel că o traducere mai potrivită ar fi: „Umblați cârmuiți de Duhul, și nu veți împlini poftele firii pământești". – n.tr.

nou ceea ce am văzut deja din Romani 8: creștinul este cel care este „în Duhul"! El trăiește în *tărâmul* Duhului, iar *sursa* lui de *viață* este Duhul! „Acum", spune Paul, „*conștientizează* unde te afli și *umblă* acolo, *trăiește asta* în practică". „Dacă *trăiești* în Duhul, atunci *umblă* în Duhul".

Există două (și doar două) tărâmuri, iar noi, creștinii, suntem *vii* în tărâmul Duhului. Deoarece acum suntem *în viață* în acest nou tărâm, suntem în stare pentru prima oară să *umblăm* prin puterea Duhului care ne este disponibilă în locul în care ne aflăm. Această umblare „în Duhul" implică ascultarea de îndemnurile Duhului atunci când simțim în inimile noastre că El este „întristat" de ceva ce urmează să facem: „Să nu Îl întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu" (Efes. 4:30). Când Duhul este întristat, trebuie *să ne oprim* imediat! Pe de altă parte, a „umbla în Duhul" implică și ascultarea de îndemnurile Duhului atunci când El ne cheamă să facem ceva activ, să vorbim despre Dumnezeu, să mărturisim Evanghelia sau să ne rugăm: „Nu stingeți Duhul" (1 Tes. 5:19). Când „umblăm în Duhul", avem parte de „roadele Duhului" bune și frumoase

despre care am discutat mai devreme.

CELE DOUĂ TĂRÂMURI ÎN ROMANI 7 ȘI 8

Conceptul de regenerare ca schimbare a tărâmurilor între firea pământească și Duhul are o mare importanță pentru înțelegerea multor alte pasaje biblice. În particular, acest lucru este fundamental pentru o înțelegere corectă a capitolului 7 din Epistola către Romani. Observați că Pavel își introduce întreaga discuție în Romani 7:7-25 referindu-se la „cele două tărâmuri" în versetele 5-6: „Căci, *când trăiam sub firea noastră pământească,* patimile păcatelor, aţâţate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, ca *să Îi slujim lui Dumnezeu într-un duh nou* [*în Duhul vieții noi*, n.tr.], iar nu după vechea slovă".

Și aici, Pavel gândește în termenii a două și doar două grupuri de oameni. Cei care sunt „sub firea pământească" (neregenerați) se caracterizează prin

„patimile păcatelor... care lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte". Aceste patimi păcătoase sunt „aţâţate de Lege". Creștinii, în schimb, sunt caracterizați prin „izbăvirea" de „robia" față de Lege și prin slujirea „în Duhul vieții noi, iar nu după vechea slovă". Nu este greu de descoperit din care dintre aceste două grupuri face parte „omul din Romani 7"! El este „pământesc, vândut rob păcatului" (Rom. 7:14). Legea „trezește" în el tot felul de patimi păcătoase (Rom. 7:7-14). El este un „rob" al „legii păcatului, care este în mădularele mele" (Rom. 7:23). El este un „nenorocit", căutând pe cineva care să-l „scape" de „acest trup de moarte" (Rom. 7:24). Mai mult, Pavel nu menționează Duhul Sfânt nici măcar o singură dată în tot acest pasaj! Este clar că acest om nu este „în Duhul", ci „în firea pământească". De aceea, este nelegitim ca un creștin să apeleze la Romani 7 pentru a găsi alinare atunci când este „învins", chiar dacă uneori el poate simți că „aparține" acelui loc (a se vedea *Anexa 3*)!

Este foarte important că, de îndată ce Pavel și-a încheiat reflecția asupra *Legii*, *păcatului* și *firii*

pământești în Romani 7:7-25, el rezumă imediat totul din nou în termenii „celor două tărâmuri": „Acum dar nu este nici o osândire *pentru cei ce sunt în Hristos Isus... În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.* Căci – *lucru cu neputință Legii,* întrucât *firea pământească o făcea fără putere* – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițându-L, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, *pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului"* (Rom. 8:1-4). Din nou, aceste versete sunt pur și simplu o reformulare extinsă a introducerii anterioare a lui Pavel în această secțiune din Romani 7:5-6. Observați că, în versetul 4, creștinii sunt descriși ca fiind cei care „nu trăiesc îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului". Așa cum am văzut anterior în legătură cu versetul 5, acesta nu este un *îndemn*, ci o *afirmație a realității faptice*. Ea nu este o descriere a anumitor creștini mai avansați, ci a umblării generale a tuturor creștinilor (v. și Rom.

8:14). Versetele care urmează după rezumat (8:5-14) continuă discuția lui Pavel despre „firea pământească" și „Duhul", și au fost deja analizate.

12

O SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA PĂMÂNT LA CER

Am văzut că regenerarea este un schimb de tărâmuri: creștinul nu mai este „în firea pământească", ci „în Duhul". Dar acestea nu sunt singurele tărâmuri schimbate în regenerare. A opta descriere a regenerării pe care o vom analiza are legătură cu trecerea creștinului din *sfera pământească* în *sfera cerească*.

> „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: ‚Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!'? Toate aceste lucruri... pier odată cu întrebuințarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești" (Col. 2:20-22).
>
> „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să

> umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe Pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe Pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut" (Col. 3:1-10).

Conform învățăturii din Coloseni 2:20-22, creștinii nu mai „trăiesc în lume"! Ei au „murit" față de acel tărâm și au trecut într-un alt tărâm. Această lume a lucrurilor temporale și materiale („lucruri care pier odată cu întrebuințarea lor") nu mai este sfera vieții lor. Care *este* sfera vieții lor? Răspunsul

este dat în versetele care urmează (3:1-10): *„Ați înviat împreună cu Hristos... ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu... Hristos, viața voastră”*.

Creștinul este cel care a „murit”, iar viața lui este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. El trăiește în tărâmul ceresc. Când sfera vieții lui era încă acest Pământ, el umbla după acest tărâm pământesc. „Din numărul lor erați și voi odinioară, când *trăiați* în aceste păcate” (Col. 3:7). Dar sfera vieții sale de acum este cerească, iar el este îndemnat să conștientizeze acest fapt și să „se gândească” la „lucrurile de sus”.

Creștin preaiubit, tu aparții locurilor cerești! Nu mai faci parte din această lume. Ai fost „răstignit față de lume” și lumea față de tine (Gal. 6:14)! Doar *trupul tău muritor*, care încă nu a fost răscumpărat, este încă „aici jos”, în acest tărâm pământesc. Iată de ce Pavel ne îndeamnă să „omorâm mădularele noastre care sunt pe Pământ” (Col. 3:5, gr.). „Să aduceți *trupurile* voastre ca o jertfă vie, sfântă... Să nu vă potriviți chipului veacului

acestuia, ci să vă prefaceți, *prin înnoirea minții voastre,* ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" (Rom. 12:1-2).

NU DIN ACEASTĂ LUME

> „Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus; voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta" (Ioan 8:23).

În aceste cuvinte rostite către evrei, Domnul nostru vorbește din nou despre tărâmurile pământesc și ceresc. Așa cum ne-am aștepta, El vorbește despre Sine ca aparținând sferei cerești. Ceea ce *nu* ne așteptăm este ceea ce El spune după câteva capitole, cu referire la toți creștinii:

> „Lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume... Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume" (Ioan 17:14, 16).

Creștinii nu sunt din lume, *așa cum* Hristos nu este din lume! Ca părtași la viața Lui cerească, ei aparțin unui alt tărâm. Ei sunt „născuți de sus" și fac parte dintr-o nouă ordine. Ei disprețuiesc lucrurile pe care lumea le „înalță" (Luca 16:15; Ps. 15:4), și prețuiesc lucrurile pe care lumea le disprețuiește. Piatra pe care

„zidarii" au respins-o ca fiind lipsită de valoare, pentru ei este *prețioasă* și fundamentală (1 Petru 2:4, 7). Motivațiile și acțiunile lor sunt o taină pentru această lume. Ei se uită către lucrurile nevăzute (2 Cor. 4:18) și își modelează viețile după realitățile nevăzute. Ei înțeleg „înțelepciunea ținută ascunsă", care pentru lume este „o nebunie" (1 Cor. 2:6-10, 14). Ei au „gândul lui Hristos" (1 Cor. 2:16). „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El" (1 Ioan 3:1).

Având în vedere aceste realități, nu este de mirare că lumea îi urăște pe creștini. „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea" (Ioan 15:19).

CETĂȚENII CERULUI

> „Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe Pământ. Dar cetățenia noastră este în Ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos" (Fil. 3:19-20).

În contrast puternic cu cei al căror dumnezeu

este trupul și ale căror minți sunt concentrate pe lucruri pământești, creștinii sunt deja cetățeni ai Cerului. Ei trăiesc și se mișcă în Împărăția cerească, iar gândurile lor sunt ațintite pe lucrurile de sus (Col. 3:1-2). Inimile lor sunt în Cer, de unde așteaptă cu nerăbdare revenirea Mântuitorului și Împăratului lor.

> „Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde [corespunde] Ierusalimului de acum [pământesc], care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră" (Gal. 4:25-26).
>
> „Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge... ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scrișI în Ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți" (Evrei 12:18, 22-23).

Vedem din nou în aceste versete că cei ce sunt creștini sunt cetățenii liberi ai „Ierusalimului de sus". Ei nu au venit la un munte care poate fi atins fizic, ci la unul nevăzut și ceresc, Muntele Sion,

„cetatea Marelui Împărat" (Ps. 2:6-8; 48:1-2; 87:5; 110:1-2). Ei fac parte acum din „Ierusalimul ceresc, cetatea Dumnezeului celui viu", alături de toți cei care au murit deja și au mers înaintea lor în Cer. Aceasta este „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu" (Evrei 11:10, 16). Întrucât inimile lor sunt ațintite spre acest Ierusalim ceresc permanent, creștinii sunt dispuși să renunțe la siguranța tuturor lucrurilor pământești și să meargă la Hristos „în afara taberei, și să sufere ocara Lui". „Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare" (Evrei 13:12-14).

> „Și eu am văzut coborând-se din Cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: ‚Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor'" (Apoc. 21:2-3).
>
> „‚Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!' Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se

> pogora din Cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu" (Apoc. 21:9-11).

Cine este „cetatea sfântă, noul Ierusalim"? Nimeni altcineva decât „mireasa, nevasta Mielului"! *Această cetate, mireasa, locuiește acum în Cer*, dar la împlinirea tuturor lucrurilor, ea va „coborî din Cer de la Dumnezeu". Dumnezeu însuși va „locui pentru totdeauna cu" poporul Său, iar „slava lui Dumnezeu" se va odihni pentru totdeauna peste ei.

O, ce binecuvântare este să fii parte, chiar de pe acum, din această cetate cerească, mireasa, nevasta Mielului!

> Se spun lucruri glorioase despre tine
> Sion, cetatea lui Dumnezeu;
> Cel al cărui cuvânt nu poate fi încălcat
> Te-a modelat ca locuința Lui.
> Pe Stânca veacurilor zidită,
> Ce îți poate zgudui liniștea sigură?
> Cu zidurile mântuirii înconjurată,
> Poți să zâmbești în fața dușmanilor tăi.
> Iată! Pâraiele apelor vii,
> Răsărind din iubirea veșnică,
> Săturându-i pe fiii și fiicele tale,
> Și toată frica de dorință dispare.
> Cine poate leșina în timp ce un râu
> Curge mereu spre a potoli setea?

Harul care, asemenea Domnului, Dătătorul,
Nu dă greș niciodată din veac în veac.
Mântuitorule, dacă sunt membru
Prin har, al cetății Sionului,
Poate lumea să batjocorească sau să mă compătimească,
Căci eu mă voi lăuda cu Numele Tău.
Plăcerea lumii se șterge cu timpul,
Tot fastul și spectacolul ei lăudat;
Și nimeni nu știe de bucuriile și comorile durabile,
Nimeni în afară de copiii Sionului.

John Newton

ÎMPREUNĂ CU HRISTOS

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos" (Efes. 1:3).

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus" (Efes. 2:4-6).

Deoarece suntem „în Hristos" și părtași la viața învierii Sale, noi ne aflăm așezați împreună cu El în

locurile cerești. În El avem „*tot felul* de binecuvântări duhovnicești" și nu ne *lipsește nimic,* ci ni s-a dat „*tot* ce privește viața și evlavia" (2 Petru 1:3). Creștinii nu au nevoie de „ceva mai mult" decât Hristos, ci marea lor nevoie este să vadă și să pătrundă în realitatea a ceea ce ei au deja în El. Și este lucrarea îndurătoare a Duhului Sfânt să împlinească acest lucru (Ioan 14:16, 20, 26; 16:12-14). Prin urmare, Pavel se roagă pentru efeseni ca „li se lumineze ochii inimii" de către Duhul Sfânt, ca să poată „să priceapă... nemărginita mărime a puterii" lui Dumnezeu față de credincioși (Efes. 1:15-19). Aceasta este aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți și care „L-a pus să șadă la dreapta Sa, *în locurile cerești,* mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor" (Efes. 1:19-21).

CONTINUĂ SĂ PRIVEȘTI ÎN JOS

Din toate aceste versete este clar că cei credincioși au sfera și sursa vieții lor în Ceruri. Ei nu mai

fac parte din această lume. Ei nu mai locuiesc aici (Col. 2:20), ci în Cer (Col. 3:3). În experiența noastră de zi cu zi, face o mare diferență dacă ne vedem pe noi înșine „aici, jos", în această lume, ca un scafandru pe fundul oceanului, cu o mică funie de salvare, care îl leagă de suprafață, de sus (Cerul), sau dacă ne vedem ca „așezați în Cer", *privind de sus* asupra lucrurilor acestei vieți! Contează foarte mult dacă motto-ul nostru este, „Continuă să privești în sus" („către tărâmul unde încă nu ești"), sau, „Continuă să privești în jos" („din tărâmul unde deja ești, căci ai murit și viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu")!

În termeni practici, asta înseamnă că cei ce sunt creștini nu trudesc pentru *a obține* o viață pe care încă nu o au sau pentru o biruință care încă nu a fost obținută. Ei sunt *părtași* la însăși viața lui Hristos și la biruința pe care *El* a *câștigat-o deja*. Creștine, ești părtaș la viața învierii lui Hristos, iar El a învins și frânt *deja puterea* păcatului cu care te confrunți acum, prin moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Sa! Ca părtaș la viața Lui, chemarea ta nu este să încerci să obții de unul singur ceva ce

El nu a înfăptuit, ci să *crezi* ceea ce El a făcut deja pentru tine și să *trăiești* în lumina acestui adevăr. Așa vei putea duce „lupta cea bună *a credinței"* (1 Tim. 6:12) în locul luptei mizerabile a necredinței!

Același lucru este valabil și în cazul luptei noastre cu puterile întunericului. Trebuie să ni se aducă aminte constant de faptul că *Satana a fost învins deja de către Hristos pe cruce* (Col. 2:15; Ioan 12:31), și că „în Hristos", noi suntem așezați „mai presus" (Efes. 1:20-21) de toate oștirile răului. Ar trebui să citim Efeseni 6:12 în lumina acestei realități prezente: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor [învinse], împotriva domniilor [detronate], împotriva stăpânitorilor [subjugați ai] întunericului acestui veac, împotriva duhurilor [zdrobite ale] răutății care sunt în locurile cerești". Când „ne supunem cu smerenie lui Dumnezeu și ne împotrivim diavolului", avem *făgăduința* că chiar și acest leu care răcnește va „fugi" dinaintea oilor altfel neajutorate ale lui Dumnezeu (Iacov 4:7)! Slavă lui Dumnezeu!

13

O SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA PĂCAT LA NEPRIHĂNIRE

Regenerarea este un schimb de tărâmuri. A noua și ultima descriere a regenerării pe care o vom analiza are legătură cu trecerea creștinului de la o stare de *robie față de păcat* la o stare de *robie față de neprihănire*.

Datorită acestui schimb, orice creștin poate mărturisi cu adevărat: „Am fost rob al păcatului, dar nu mai sunt! Sunt rob al neprihănirii”!

> „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui [lit. „făcut neputincios”], în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Rom. 6:6).
>
> „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”

(Rom. 6:14).

„Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră! Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom. 6:16-23).

DOAR DOI STĂPÂNI

În concordanță cu tot ce am văzut până aici, nu ar trebui să fie o surpriză că în aceste pasaje vedem doi stăpâni și doar doi, indicați ca posibili stăpâni de sclavi. Pe de o parte există păcatul, iar pe de altă parte este neprihănirea. Acești doi stăpâni de sclavi sunt diametral opuși unul față de altul. Diferența dintre ei nu este un lucru neînsemnat, ci este diferența între ceea ce este murdar și ceea ce este curat, între onorabil și rușinos, între nobil și josnic. Pe scurt, este diferența între viață și moarte, între Rai și Iad, și între Dumnezeu și diavol. Deoarece acești doi stăpâni sunt atât de complet antagonici unul față de altul, este absolut imposibil să le slujești simultan. „Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și îl va nesocoti pe celălalt" (Luca 16:13).

TOȚI OAMENII SUNT ROBI

Poate fi șocant să ne dăm seama că, potrivit acestor versete, *toți oamenii sunt robi sau sclavi*. Nu există absolut nicio excepție. Deopotrivă scriitorul

și cititorul acestor rânduri sunt cu siguranță robi. Noi suntem, chiar în acest moment, fie robi ai păcatului, fie robi ai neprihănirii. Nu există un loc de neutralitate sau „teren de mijloc" între aceste două extreme. Nimeni din întreaga lume nu este „liber" în sensul de a nu avea niciun stăpân. Întrebarea nu este dacă vom avea sau nu un stăpân, ci dacă vom avea un stăpân bun, care să ne binecuvânteze cu viață și pace, sau un stăpân rău, care să ne blesteme cu moarte și pierzare.

Satana a venit la Eva cu sugestia pervertită că Dumnezeu nu poate fi de încredere. Când Eva a decis să-i testeze ipoteza devenind un „investigator neutru", ea a descoperit prin experiență amară că *nu există loc de neutralitate între Dumnezeu și diavolul*. A ieși de sub autoritatea lui Dumnezeu înseamnă să ne punem imediat sub stăpânirea celui rău, „hoțul" care „nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească" (Ioan 10:10). Asemenea locomotivei de tren care își îndeplinește rațiunea de a exista și care găsește adevărata libertate *doar rămânând în limitele constrângătoare ale șinelor de cale ferată*, tot așa omul își împlinește rațiunea de a

exista și își găsește adevărata libertate doar rămânând supus Creatorului lui.

ROBI AI PĂCATULUI

Versetele citate mai devreme arată foarte clar că, înainte de regenerarea noastră, fiecare dintre noi era „rob al păcatului" (v. 6, 17, 20). Ce înseamnă să fii „rob al păcatului"? Înseamnă să trăiești sub puterea stăpânitoare a păcatului. Păcatul domnește și „stăpânește" (Rom. 5:21) asupra supușilor lui, cerându-le ascultare. Iar cei supuși lui nu pot să *nu* asculte de el! Ilustrațiile acestei robii abundă atât în Biblie, cât și în istoria bisericii. Înainte de convertirea sa, evanghelistul Mel Trotter era un bețiv neajutorat. Întorcându-se acasă după zece zile de beție, el și-a găsit fiul de 2 ani mort în brațele soției sale. În adâncul remușcării sale, convins că, prin absența sa, și-a ucis singurul fiu, Trotter a jurat cu lacrimi în ochi să nu mai bea niciodată. *Dar la mai puțin de 2 ore după înmormântarea copilului său, el s-a întors din nou acasă beat criță!* Așa este natura robiei față de păcat.

Dar nu doar bețivul sau dependentul de droguri

este robul păcatului. *Toți* oamenii lipsiți de Hristos sunt în robia păcatului. Chiar și „persoana bună și morală", care nu are vicii evidente, este în robia păcatului. Acest lucru reiese clar din faptul că acel om nu Îl crede pe Dumnezeul cel viu și nu I se închină. *De ce* nu se pleacă el în fața Creatorului său cu dragoste și adorare? Pur și simplu pentru că stăpânul lui nu-l lasă! Păcatul manifestă o constrângere asupra vieții lui și nu-i permite să facă ceea ce este sănătos, rațional și corect. „... a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Cor. 4:4).

În Ioan 8:31-36, Domnul nostru arată foarte clar că niciun rob al păcatului nu va fi în Cer: „‚Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți *în adevăr* ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face *slobozi'*. Ei I-au răspuns: ‚Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: ‚Veți fi slobozi!'' *‚Adevărat, adevărat, vă spun',* le-a răspuns Isus, *‚că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă;* fiul însă rămâne pururea.

Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi'". Niciun rob al păcatului nu va rămâne în casa Fiului pentru totdeauna, dar *libertatea* este dreptul din naștere al tuturor celor care sunt ucenicii Domnului „cu adevărat"!

ROBI AI NEPRIHĂNIRII

În timpul regenerării, fiecare creștin încetează să mai fie rob al păcatului și devine rob al neprihănirii: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii" (v. 17-18). Observați în aceste versete că nu ni se spune despre creștini că ar fi „*liberi* de păcat", ci că au fost „*izbăviți* de sub păcat". Pavel nu vorbește aici despre o perfecțiune fără păcat, ci despre eliberarea de sub un stăpân (păcatul) și înrobirea în slujba altui stăpân (neprihănirea).

Conform învățăturii Domnului Isus Hristos, această schimbare de proprietate are loc atunci când Cel „mai tare și bine înarmat" (Hristos) îl

atacă pe „omul puternic” (Satana) și îi ia bunurile: „Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea, și împarte prăzile luate de la el” (Luca 11:21-22). Ce tranzacție glorioasă – să fii eliberat de stăpânirea Satanei de către Domnul Isus Hristos și să devii pe veci robul recunoscător al iubirii Sale!

Toți creștinii sunt robi ai neprihănirii. Ce înseamnă să fii „rob al neprihănirii”? Înseamnă să trăiești sub puterea stăpânitoare a neprihănirii. Neprihănirea domnește și stăpânește peste creștini, cerându-le ascultarea. Și din nou, exemplele abundă atât în Biblie, cât și în istoria bisericii. Ieremia s-a simțit *constrâns* lăuntric să predice mesajul lui Dumnezeu, în ciuda ocării pe care această propovăduire i-a adus-o: „Cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. *Dacă zic: ‚Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!’, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot”* (Ier. 20:8-9). De-a lungul secolelor, în

nenumărate situații, creștinii s-au simțit atât de constrânși de neprihănire, încât nu au putut nici măcar să doarmă până nu i-au mărturisit Evanghelia unui prieten pierdut sau până nu au ajutat pe cineva într-o perioadă de nevoi speciale. Ei s-au predat cu bucurie să fie arși pe rug sau sfâșiați de fiare sălbatice, pentru că au fost „stăpâniți" de dragostea lui Hristos (2 Cor. 5:14). Din cauza robiei lor față de neprihănire, creștinii s-au regăsit în repetate rânduri *incapabili* să nu se smerească și să nu ceară iertare atunci când au greșit față de cineva. Se vorbește despre o perioadă de trezire în insulele britanice, în timpul lucrării lui W. P. Nicholson, când o mulțime de muncitori de la docurile portuare au fost convertiți. Atât de multe bunuri furate au fost înapoiate de acești oameni, încât depozitele au fost pline până la maxim și a trebuit să se dea un ordin al companiei care spunea: „Vă rugăm, nu mai aduceți înapoi alte bunuri furate!" Așa este robia creștinului față de neprihănire, și *ce libertate binecuvântată este ea!* Minunația regenerării este că ea este o schimbare a robiei față de păcat cu o robie față de neprihănire!

14

O SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA LEGE LA HAR

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har" (Rom. 6:14).

„Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Hristos..." (Gal. 2:19-20).

Am văzut în capitolele precedente că regenerarea este descrisă în Biblie în termeni de „schimbare a tărâmurilor", anume de la firea pământească la Duhul, de la Pământ la Cer și de la robia față de păcat la robia față de neprihănire. Dar Biblia vorbește despre o altă schimbare a tărâmurilor, anume de la a fi „sub Lege" la a fi „sub har". Deoarece această schimbare a tărâmurilor cuprinde deopo-

trivă justificarea și regenerarea, este vital ca anumite aspecte ale ei să fie analizate în orice discuție despre aceste două mari minuni.

În versetele citate la începutul capitolului, Pavel ne spune că cei ce sunt creștini „nu sunt sub Lege" și că ei au „murit față de Lege". În alte pasaje, ni se spune că ei au fost „izbăviți de Lege" (Rom. 7:6) și nu mai sunt legați de Lege (Rom. 7:6), ci au fost „izbăviți" de Hristos de „jugul robiei" Legii (Gal. 5:1). Relația omului pierdut cu Dumnezeu este una a Legii, dar, în cazul creștinului, ea nu mai există. El locuiește într-o stare de glorioasă de „libertate" și „slobozenie" (Gal. 5:1, 13).

Ce înseamnă că creștinii sunt „sub har"? Și ce înseamnă că ei „nu sunt sub Lege" și „morți față de Lege"? Înseamnă asta că nu mai este greșit ca un creștin să fure, să comită adulter sau să continue să păcătuiască? Răspunsul lui Paul este un categoric: „Nicidecum!" (Rom. 6:14-15). Atunci ce implică mai exact eliberarea de Lege? După ce am analizat natura și caracteristicile justificării și regenerării, suntem acum în situația de a oferi mai

multe răspunsuri la această întrebare. Aceste răspunsurile sunt uimitoare și cuprinzătoare în implicațiile lor.

BLESTEMUL LEGII

În ce sens sunt creștinii liberi de Lege? Primul răspuns la această întrebare este că ei sunt liberi de blestemul Legii. Toți oamenii pierduți trăiesc sub blestem: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: ‚Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă'" (Gal. 3:10). Indiferent cât de bine par că merg lucrurile în viața lor, necreștinii trăiesc continuu sub blestemul lui Dumnezeu. Deși copiii lor pot fi sănătoși, grădina lor poate prospera și florile lor înfloresc frumos, mânia lui Dumnezeu „rămâne" asupra lor neîncetat (Ioan 3:36). Într-o zi, ei vor auzi cuvintele îngrozitoare: „Duceți-vă de la Mine, *blestemaților*, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!" (Matei 25:41).

Creștinul, pe de altă parte, a fost răscumpărat de blestemul Legii: „Hristos ne-a răscumpărat din

blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: ‚Blestemat este oricine este atârnat pe lemn'" (Gal. 3:13). Slavă lui Dumnezeu! Dacă ești creștin, nu mai ești sub blestem! Nu mai rămâne *nicio fărâmă* de blestem asupra ta, căci „nu este *nicio* osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus" (Rom. 8:1). Mai mult, blestemul nu va mai veni niciodată asupra ta, căci păcatele tale au dispărut pentru totdeauna! (Evrei 8:12).

> Liber de Lege, o, ce stare ferice,
> Isus a sângerat, și există iertare.
> Blestemat de Lege și rănit de cădere,
> Harul m-a răscumpărat, pe veci de veci.
> Odată pentru totdeauna, o, păcătos, primește aceasta,
> Odată pentru totdeauna, o, frate, crede;
> Alipește-te de cruce, căci povara va cădea,
> Hristos ne-a răscumpărat, odată pentru totdeauna!
>
> Philip P. Bliss

BINECUVÂNTARE ȘI FAVOARE

Creștinii nu doar sunt liberi de blestemul Legii, ci ei sunt liberi și de povara copleșitoare de a respecta *Legea ca mijloc de a obține neprihănirea și viața*. Așa cum am văzut în capitolele precedente,

Legea le oferă făgăduința vieții și a binecuvântării celor care își zidesc propria neprihănire pe păzirea Legii (Gal. 3:12; Luca 10:25-28; Fil. 3:9; Rom. 10:5). Principiul Legii este: „*Fă* asta, și vei *trăi*". Sub această cerință a Legii, oamenii se epuizează (și eșuează lamentabil) încercând să câștige pe meritele lor favoarea lui Dumnezeu și să ia nota de trecere la finalul vieții lor.

Pentru creștin, totul stă diferit. El are deja nota maximă, are deja viața veșnică, are deja zâmbetul și favoarea lui Dumnezeu, și totul datorită lucrării lui Hristos în locul lui! Dumnezeu Se bucură de el, și Se bucură așa cum mirele se bucură de mireasa lui: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine" (Isaia 62:5). „În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: ‚Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine" (Țef. 3:16-17). Știind cât de păcătoși și nevrednici de bucuria lui Dumnezeu suntem încă, ne este greu să credem că El ar putea

simți cu adevărat aceste lucruri față de noi. Dar El face asta! Nu doar că El ne iubește, ci ne iubește dincolo de abilitatea noastră de a înțelege, căci dragostea Lui „întrece orice cunoștință" (Efes. 3:19)!

Creștinul este liber de Lege ca o condiție pentru a obține viața. Hristos nu doar că L-a răscumpărat de blestemul Legii, ci El a și obținut toate binecuvântările vieții și neprihănirii pentru cel ce crede. „Hristos ne-a răscumpărat din *blestemul* Legii... pentru ca *binecuvântarea* vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit" (Gal. 3:13-14). Asta înseamnă că, în loc să trăiască sub blestem, creștinul trăiește acum sub binecuvântarea perpetuă a lui Dumnezeu. Deși copiii lui pot avea boli, grădina lui poate fi distrusă de secetă, iar florile să se ofilească, el trăiește continuu sub zâmbetul lui Dumnezeu. Această stare de binecuvântare izvorăște din justificarea sa: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu le va *socoti neprihănite* pe neamuri, prin credință, i-a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: ‚Toate neamurile vor fi *binecuvântate* în tine'. Așa că cei

ce se bizuiesc pe credință, sunt *binecuvântați* împreună cu Avraam cel credincios" (Gal. 3:8-9). „Tot astfel, și David îl numește *fericit* pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. *‚Ferice'*, zice el, ‚de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! *Ferice* de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!" (Rom. 4:6-8). Este infinit mai bine să mori într-o celulă de închisoare sub binecuvântarea lui Dumnezeu decât să trăiești într-un palat, dar sub blestemul Său! „Atunci Împăratul le va zice celor de la dreapta Lui: ‚Veniți *binecuvântaților* Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii'" (Matei 25:34).

Ești creștin? Atunci binecuvântarea lui Dumnezeu se odihnește asupra ta în modalități prea minunate ca să ți le poți imagina! „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1 Cor. 2:9). „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele" (Ps. 23:6).

REGULI EXTERIOARE

Așa cum am văzut mai devreme, unele aspecte ale „libertății creștinului față de Lege" au legătură cu *justificarea*. El este liber de blestemul Legii și este liber de Lege ca mijloc de a obține viața. Dar un alt aspect al libertății creștinului față de Lege este un rezultat direct al *regenerării:* creștinul este liber de Lege ca *regulă exterioară care contrazice natura și dorințele lui reale*. Această libertate îi vine prin minunea unei inimi noi.

Pentru a înțelege ce înseamnă acest lucru, trebuie doar să analizăm condiția fiecărui necredincios: Legea se impune asupra lui din exterior și contrazice adevăratele lui dorințe, păstrându-l într-o stare de robie și frustrare continuă. Ea îi interzice lucrurile pe care el le iubește și îi poruncește să facă lucrurile pe care el le urăște. Când el întinde mâna să fure, Legea spune: „Să nu furi". Când el privește o femeie ca să o poftească in inima lui, Legea îi spune: „Să nu preacurvești". Starea omului pierdut este rezumată foarte bine de cuvintele unui abțibild popular de pe mașini: „Tot ce îmi place este fie ilegal, fie imoral, fie îngrașă". Legea îl constrânge și îl înfrânează pe

omul neregenerat prin frică și prin amenințări, iar el o *urăște*: „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună" (Rom. 8:7).

Dar fiecare creștin a fost eliberat din această stare de robie. Pentru el, Legea nu mai este o regulă exterioară care contrazice adevărata sa natură și adevăratele lui dorințe. Mai degrabă Legea este lăuntrică; ea a fost „scrisă în inima" lui prin minunea regenerării (Evrei 8:10). El este constrâns acum de dragoste, nu de Lege (2 Cor. 5:14). Ceea ce izvorăște din ființa lui cea mai profundă se conformează Legii și o împlinește automat, căci „dragostea este împlinirea Legii" (Rom. 13:10; Gal. 5:14). Un creștin, *așa cum este el cu adevărat,* nu va trebui să-și facă niciodată griji că va intra în conflict cu Legea lui Dumnezeu! „Roada Duhului... este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. *Împotriva acestor lucruri nu este lege"* (Gal. 5:22-23). „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege" (Gal. 5:18).

În concordanță cu această realitate, Pavel spune că „Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățăturii sănătoase" (1 Tim. 1:8-10). Omul neprihănit nu are nevoie de astfel de restricții exterioare, deoarece este restricționat de propria lui natură sfântă. Chiar și poruncile și îndemnurile Noului Testament sunt necesare doar pentru că cei credincioși nu au „devenit încă total cine sunt ei". Deoarece noi suntem încă în acest „trup muritor" și supuși „înșelăciunii păcatului" (Evrei 3:13) și „uneltirilor diavolului" (Efes. 6:11), încă avem nevoie de repere care să ne ajute să facem diferența între bine și rău. Totuși, pe măsură ce creștem în har, mintea noastră este „înnoită" progresiv, și devenim „aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul" (Evrei 5:14). Astfel, suntem tot mai în măsură să „deosebim

bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" (Rom. 12:2).

Creștinul nu este „sub" Lege, ci, ca să folosim terminologia reală a lui Pavel, „înrudit al lui Hristos" (1 Cor. 9:21, gr. „ennomos Christou"). Dacă toți oamenii ar fi creștini, nu ar mai fi nevoie de lacăte la case sau de afișe în magazine care să interzică furtul. Iar această stare de fapt va deveni o realitate în Cer, unde fiecare va avea libertatea absolută de a face ceea ce dorește! Nu vor exista semne în Cer care să spună, „Să nu ucizi" sau „Să Îl iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta", pentru că acolo nu va fi nevoie de ele!

CERERE ȘI OFERTĂ

Toți creștinii au murit față de Lege. Ei „nu sunt sub Lege, ci sub har". Analiza mai detaliată a sensului acestor termeni ne-ar duce dincolo de scopul acestei cărți, dar poate că ar trebui menționat un alt aspect al „morții noastre față de Lege". Creștinii au murit față de Lege, în sensul că *ei nu mai trăiesc în domeniul „cererii", ci în cel al „ofertei".* Ei sunt „sub" har, nu sub Lege, ca putere dominantă asupra

lor, și trăiesc în tărâmul unde harul „stăpânește" (Rom. 5:21). În acest tărâm, *nimic* nu depinde în cele din urmă de om, ci *totul* depinde de Dumnezeu. Fiecare dorință de bunătate și fiecare act de ascultare sunt împlinite cu îndurare în cel credincios de către Dumnezeu! „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă și voința, și înfăptuirea bunei Lui plăceri" (Fil. 2:13, lit. ESV).

În tărâmul în care harul domnește, Dumnezeu Se dedică să lucreze în mine *în ciuda slăbiciunilor și eșecurilor mele*, până ce voi fi conformat perfect chipului lui Hristos. Deși *eu* pot fi șocat de eșecurile mele, creștin fiind, *Dumnezeu* nu este șocat! El știa deja toate păcatele și slăbiciunile mele înainte să-Și reverse dragostea asupra mea și, de fapt, controlează și direcționează eșecurile mele spre binele meu – pentru a-mi descoperi slăbiciunile și a mă elibera de ele (Luca 22:31-32). În noul legământ, Dumnezeu hotărăște cu îndurare să ne curețe „de *toate* spurcăciunile noastre și de *toți* idolii noștri" (cf. Ezec. 36:25), și nu Își va găsi odihnă și nu va ceda cât timp această lucrare nu va fi împlinită în cele din urmă! Aleluia!

Sigur în harul Tău sfințitor,
Atotputernic să restaureze –
Purtat înainte, lăsând înapoi păcatul și moartea,
Și cu dragostea și viața înainte –
O, fă-mi sufletul să abunde în nădejde,
Și să Te laude mai mult și mai mult!

A. L. Waring

15

O SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA ADAM LA HRISTOS

„Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: ‚Cine se laudă, să se laude în Domnul'" (1 Cor. 1:30-31).

În capitolele precedente am analizat unele dintre minunățiile justificării și regenerării. Ar trebui să fie deja clar că aceste două acte mărețe sunt cu adevărat în centrul și inima Evangheliei. Ce „veste bună" ar putea fi mai glorioasă decât proclamarea părtășiei restaurate cu Dumnezeu, că cei ce erau deznădăjduit de *condamnați* pot sta fără rușine în prezența lui Dumnezeu, îmbrăcați în însăși neprihănirea lui Hristos, și că cei mai *detestabili și josnici*

pot deveni făpturi cu totul noi în El?

Dar, oricât de minunate ar fi ele, deopotrivă justificarea și regenerarea sunt doar o parte dintr-o realitate mai amplă, realitatea faptului că suntem „în Hristos". Creștini fiind, noi putem spune că suntem justificați, că avem o neprihănire perfectă, că suntem făpturi noi, că suntem așezați în locurile cerești și că suntem binecuvântați în toate celelalte modalități pe care le-am discutat în capitolele anterioare, *sau putem pur și simplu să spunem că suntem „în Hristos"!* A fi *în Hristos* înseamnă să avem orice binecuvântare spirituală imaginabilă (Efes. 1:3), inclusiv justificarea și regenerarea, ca și orice alt „dar bun și desăvârșit" (Iacov 1:17) (v. *Anexa 4*).

JUSTIFICAȚI ÎN HRISTOS

Toate binecuvântările justificării sunt ale noastre în Hristos. În Hristos avem neprihănirea desăvârșită, chiar neprihănirea lui Dumnezeu: „Să fiu găsit *în El,* nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință" (Fil. 3:8-9). „Pe Cel ce n-a cunoscut

niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu *în El"* (2 Cor. 5:21). Astfel, se poate spune că suntem „socotiți neprihăniți *în Hristos"* (Gal. 2:17). *În Hristos* avem „iertarea păcatelor" (Col. 1:14), și „acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt *în Hristos Isus"* (Rom. 8:1).

FĂPTURI NOI ÎN HRISTOS

Așa cum toate binecuvântările justificării sunt ale noastre în Hristos, tot așa toate binecuvântările regenerării ne aparțin în El: „Dacă este cineva *în Hristos,* este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Cor. 5:17). „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți *în Hristos Isus* pentru faptele bune" (Efes. 2:10). Noi am fost „sfințiți *în Hristos Isus"* (1 Cor. 1:2), „avem totul deplin *în El"* (Col. 2:10), și suntem așezați „împreună în locurile cerești, *în Hristos Isus"* (Efes. 2:6).

O VIAȚĂ DE DEPENDENȚĂ

Aceste versete ar trebui ne arate clar că justificarea și regenerarea nu sunt binecuvântări pe care le deținem *în noi înșine,* independent de Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne face făpturi noi astfel încât să devenim noi înșine surse active de neprihănire, capabili să producem viață pe cont propriu, despărțiți de El. Nu, ci noi suntem făpturi noi *în Hristos Isus*. Fără Hristos, noi nu suntem nimic *și nu putem face nimic* (Ioan 15:5). Tot ce suntem și avem, noi suntem și avem doar în El. Astfel, viața creștină este o viață de dependență totală. Aceasta este învățătura Domnului nostru din Ioan 15: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum *mlădița nu poate aduce roade de la sine,* dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roade dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic" (Ioan 15:4-5). *„Prin noi înșine,* noi nu suntem în stare să gândim *ceva* ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viața" (2 Cor. 3:5-6).

Golit ca Tu să mă umpli,
Un vas curat în mâna Ta;

Fără altă putere decât cea dată de Tine,
Cu har odată cu fiecare poruncă.
Doar canale, binecuvântat Domn,
Dar cu toată puterea Ta minunată,
Curgând prin noi, Tu ne poți folosi
În fiecare zi și în fiecare ceas.

Mary Maxwell

„ÎN ADAM" SAU „ÎN HRISTOS"

Acest lucru ne face să discutăm despre o ultimă „schimbare de tărâmuri", care este mai fundamentală, profundă și cuprinzătoare decât oricare alta, anume cea de la a fi „în Adam" la a fi „în Hristos". Conform Bibliei, întreaga istorie a omenirii poate fi rezumată în termenii a doi oameni: Adam și Hristos. Toți oamenii sunt „în" unul dintre aceștia doi. Cei care sunt în Adam mor, iar cei ce sunt în Hristos trăiesc veșnic.

> „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos" (1 Cor. 15:21-23).

> „De aceea este scris: ‚Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu'. Al doilea Adam a fost făcut

un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din Cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc" (1 Cor. 15:45-49).

„Totuși, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină... Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!... Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care i-a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți" (Rom. 5:14, 17-19).

Observați că în aceste versete ni se spune că Adam a fost „o icoană preînchipuitoare" [sau personaj tipologic, n.tr.] a lui Hristos, iar Hristos este „al doilea Adam". Adam a fost primul om, capul rasei omenești naturale. Prin căderea lui Adam, păcatul și moartea au intrat în omenire, astfel că ea a fost pierdută. Hristos a venit ca „ultimul Adam" pentru a începe o nouă rasă omenească și pentru a fi Capul unei noi omeniri. Așa cum Adam i-a reprezentat și este unit în sens vital cu toți cei care sunt în el, tot așa Hristos i-a reprezentat și este unit în sens vital cu toți cei ce sunt în El. Cei care sunt în Adam participă la tot ce a fost valabil cu privire la Adam, iar cei ce sunt în Hristos sunt făcuți părtași la tot ceea ce este valabil cu privire la Hristos.

CARACTERISTICILE CELOR DOUĂ TĂRÂMURI

Schimbarea de tărâmuri între Adam și Hristos este cea mai fundamentală și cuprinzătoare schimbare prin care omul poate trece. Ea include toate celelalte schimbări de tărâmuri pe care Biblia le asociază convertirii, inclusiv toate cele discutate în capitolele precedente. Observați din nou cele două

tărâmuri și tot ce este cuprins în fiecare dintre ele:

ÎN ADAM	ÎN HRISTOS
Păcatul (Rom. 5:12, 19)	Neprihănirea (Rom. 5:18, 19)
Condamnarea (Rom. 5:18)	Justificarea (Rom. 5:18)
Moartea (Rom. 5:17; 1 Cor. 15:22)	Viața (Rom. 5:18; 1 Cor. 15:22)
Firea pământească (Rom. 8:9; 7:5)	Duhul (Rom. 8:9)
Lumea (Col. 2:20)	Lucrurile cerești (Col. 3:1-3)
Legea (Romani 6:14)	Harul (Rom. 6:14)
Blestemul (Gal. 3:10)	Binecuvântarea (Gal. 3:14, 8-9)
Robia (Rom. 7:6)	Libertatea (Rom. 7:6; 2 Cor. 3:17)
Păcatul domnește (Rom. 5:21)	Harul domnește (Rom. 5:21)
„Sub" păcat (Rom. 3:9; 7:14)	„Sub" har (Rom. 6:14)
Robi ai păcatului (Rom. 6:17)	Robi ai neprihănirii (Rom. 6:18)
Moartea domnește (Rom. 5:17)	Noi domnim în viață (Rom. 5:17)
Întuneric (F.A. 26:18)	Lumină (1 Tes. 5:4-5)
Domnia Satanei (F.A. 26:18)	Împărăția lui Dumnezeu (Col. 1:12-13)

CREȘTINII AU „MURIT" FAȚĂ DE TĂRÂMUL CEL VECHI

„Întrucât știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna;

> iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom. 6:9-11).

Odată ce am înțeles cât de cuprinzătoare sunt „cele două tărâmuri" ale lui Adam respectiv Hristos, putem înțelege sensul folosit de Pavel atunci când el vorbește despre creștini ca fiind „morți față de" diverse lucruri. În Romani 6:11, el îi îndeamnă pe creștini să creadă și să se bazeze pe faptul că au „murit față de" *păcat.* O terminologie asemănătoare este folosită în ce privește relația creștinului cu *Legea:* „Căci eu, prin Lege, *am murit față de Lege,* ca să trăiesc pentru Dumnezeu" (Gal. 2:19; Rom. 7:4; Col. 2:20-21). Relația creștinului cu *lumea* este descrisă și ea în termenii răstignirii și morții: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, *prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!* Căci în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă" (Gal. 6:14-15). Observați că moartea noastră față de lume este

legată atât de „făptura nouă”, cât și de „răstignirea” noastră împreună cu Hristos.

Ce vrea să spună Pavel când afirmă că noi, creștinii, am „murit față de” păcat, Lege și lume? Cu siguranță că *nu* înseamnă că am „murit față de” aceste lucruri în sensul că nu am mai fi afectați de ele. Acest lucru reiese clar din faptul că Pavel ne îndeamnă să nu „lăsăm păcatul să domnească în trupurile noastre muritoare”. Astfel de îndemnuri ar fi inutile dacă creștinii nu ar fi încă afectați de păcat. Romani 6:11 nu înseamnă, „*Prefă-te* că nu mai ești afectat de păcat, deși *știi* că ești”! Mai degrabă cheia pentru a înțelege sensul „morții noastre față de păcat” se găsește în versetul 10, care vorbește despre experiența lui Hristos însuși: „*Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, o trăiește pentru Dumnezeu”*.

Observați că, potrivit lui Pavel, chiar și Hristos însuși „a murit față de păcat”! În ce sens „a murit Hristos față de păcat” când El a murit? A fost El vreodată „viu” față de păcat? Și în ce sens se spune

că Hristos „trăiește acum pentru Dumnezeu", după învierea Sa? A fost El vreodată altfel decât „viu pentru Dumnezeu"? Răspunsul este clar: când Hristos a murit pe cruce, El „a murit față de păcat" *în sensul că a ieșit din tărâmul acestuia*, iar acum „trăiește pentru Dumnezeu" *în sensul că a trecut în tărâmul ceresc* la momentul învierii și înălțării Sale! „Chiar și așa", spune Pavel în versetul 11, creștinii au „murit față de păcat" ieșind din tărâmul lui și sunt „vii pentru Dumnezeu" trecând în tărâmul Lui! Ei au părăsit un tărâm și au intrat în altul. Când Pavel spune că noi am „murit față de păcat", el se referă la ceva ce s-a *petrecut cu adevărat!* Creștinul nu a murit față de păcat în sensul că nu mai este afectat de păcat, ci *a murit* față de păcat în sensul că nu mai trăiește sub domnia păcatului. Prin răstignirea și moartea omului nostru vechi, noi ieșim din tărâmul firii pământești, al lumii, al Legii și al păcatului și morții.

Creștine, de fapt tu *ai* „murit față de păcat", adică ai ieșit din tărâmul lui. Păcatul nu mai „domnește" asupra ta; el nu „ți se mai potrivește"; el nu mai „este" acel tu vechi; nu mai ești robul lui! Așa

cum a fost în cazul omului rău din Psalmul 37, la fel este în cazul creștinului când „omul lui vechi" moare: „Încă puțină vreme, și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi" (Ps. 37:10). „Omul rău" care am fost cândva „nu mai există". El „nu mai este" de găsit în „locul lui", iar cei care s-au obișnuit să vadă prezența lui acolo sunt „surprinși" de absența lui: „Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia neamurilor și ați trăit în desfrânări, în pofte, în beții, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc" (1 Petru 4:3-4). Felul cum a apărut această schimbare neașteptată este explicat în versetele anterioare: *„Cel ce a pătimit în trup* [adică a murit], *a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu"* (1 Petru 4:1-2).

Creștine, moartea ta față de păcat este o realitate! Prin urmare, *contează pe faptul* că ești mort față de păcat, dar viu pentru Dumnezeu în Hristos Isus!

CERTITUDINEA VIEȚII ÎN HRISTOS

Probabil că este potrivit să încheiem acest studiu gândindu-ne din nou la viitorul inimaginabil de strălucitor care îi așteaptă pe toți credincioșii autentici. Fiecare creștin ar trebui să găsească o mare mângâiere în faptul că el este acum „în Hristos" și unit cu Hristos. La urma urmei, fiecare dintre noi a trăit direct rezultatele reale și devastatoare ale unirii noastre cu Adam! Unirea noastră cu Adam a asigurat efectiv păcatul, condamnarea și moartea pentru fiecare dintre noi. „Păcatul domnește" (Rom. 5:21) și „moartea domnește" (Rom. 5:14) peste toți fiii decăzuți ai lui Adam, ducându-i spre groapa Iadului și a pierzării.

Dar dacă unirea cu Adam este atât de puternică în garantarea morții, *cu cât mai* puternică este unirea cu Hristos în siguranța vieții! Acesta este argumentul lui Pavel din Romani 5. El vorbește în repetate rânduri despre lucrarea lui Hristos ca fiind „mult mai" eficace decât lucrarea lui Adam: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, *cu mult mai mult* cei ce primesc, în

toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!" (Rom. 5:17, 15). „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom. 5:20-21). Păcatul este un tiran îngrozitor, care domnește cu atâta putere asupra celor ce sunt în Adam, încât moartea este pentru ei ceva inevitabil. Dar păcatul nu mai domnește asupra creștinului. Harul domnește asupra lui, și el domnește cu o putere de neoprit, astfel că nimic nu-i poate sta în cale. Creștine, poate că ești atât de slab și păcătos, că ai toate motivele în tine să cazi pradă disperării la gândul dacă vei ajunge vreodată în Cer, dar „harul domnește" în viața ta și nu își va găsi pacea și nu va ceda până ce fiecare păcat va fi învins și vei fi conformat perfect chipului lui Hristos! Aleluia! Harul „domnește" eficace „prin neprihănire", ducând la „viața veșnică"!

Acum sufletul să mi se înalțe,
Și să-l calce pe ispititor în picioare;

Căpetenia mea mă duce înainte
Spre cucerire și cunună:
Cel mai slab sfânt va birui,
Deși moartea și Iadul îi stau în cale.
Și dacă toate oștile morții,
Și puterile neștiute ale Iadului,
Răcnesc de furie și viclenii,
Eu voi fi sigur, căci Hristos are
O mai mare putere, și har ocrotitor.

Isaac Watts

CONTINUĂ SĂ PRIVEȘTI ÎN JOS

Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Anexa 1

UN SUMAR AL REGENERĂRII

La momentul unirii noastre cu Hristos, toate lucrurile descrie în cele ce urmează au devenit aplicabile pentru noi:

1. O făptură nouă – a) lucrurile vechi au trecut și b) am devenit făpturi noi.

- 2 Corinteni 5:14-17 – *făptură nouă*
- Galateni 6:15 (cf. v.14) – o *creație nouă*
- Efeseni 2:10 – *lucrarea* Lui, *creați* în Hristos Isus
- Efeseni 2:15 - în El însuși, poate să *îi creeze* pe cei doi într-un singur *om nou* – un singur trup (v. 16)
- Efeseni 4:24 – omul cel *nou*, care a fost *creat* după chipul lui Dumnezeu, prin urmare... suntem *mădulare unii ai altora* (v. 25)
- Coloseni 3:10 – omul *nou* este înnoit după chipul Celui care *l-a creat*
- Vezi și toate versetele în care se vorbește despre

„nou", de exemplu Tit 3:5, care vorbește despre „înnoire"

2. Nașterea din nou – am fost „născuți din nou", o naștere adevărată, care are loc în tărâmul spiritual.

- Ioan 3:6 – *ceea ce se naște* este *duh*
- 2 Petru 1:4 – părtași naturii *divine*
- 1 Ioan 3:9 – *născuți* din *Dumnezeu*, astfel că *sămânța* Lui rămâne în noi, și nu putem păcătui, *pentru că am fost născuți*
- Evrei 2:11 – avem un Tată (cu adevărat!), *deci suntem frați*
- 1 Ioan 3:1 – așa *„suntem"*. De aceea...

3. Inima nouă – a) inima noastră de piatră a fost îndepărtată și b) ni s-a dat o „inimă de carne".

- Ezechiel 36:22-32 – „o *inimă nouă"*, *„un duh nou"*. „Voi pune *Duhul Meu* în voi"
- Ieremia 31:33-34 – *„în ei"*, *„în inima lor"*
- Ieremia 32:38-41 – *Le voi da o inimă* și *o cale*; le *voi pune* în inimă frica de Mine*, ca să nu* se depărteze de Mine.
- Evrei 8:10 - Voi *scrie... în...*
- 2 Corinteni 3:1-3 - cu Duhul *Dumnezeului viu*, nu pe niște table de piatră, ci pe niște *table care*

sunt inimi de carne.

4. Tăierea împrejur spirituală – inimile noastre au fost tăiate împrejur de Duhul.

- Romani 2:28-29 – tăierea împrejur a *inimii* de *către Duhul*
- Coloseni 2:10-11 – în El suntem făcuți desăvârșiți; *în El, inimile noastre au fost tăiate împrejur* cu o tăiere împrejur *făcută fără mâini* în *„dezbrăcarea" de trupul poftelor* prin *tăierea împrejur făcută de Hristos;* (v. 13) eram morți în *„firea pământească netăiată împrejur"* (starea firească a tuturor neamurilor)
- Efeseni 2:11 – „așa-numita" tăiere împrejur, făcută în trup „de mâini omenești" (Există aici o aluzie și un contrast la adevărata tăiere împrejur a creștinilor.)
- Filipeni 3:3 – adevărata tăiere împrejur, care se închină în Duhul și nu își pune încrederea în firea pământească
- Faptele Apostolilor 7:51 – netăiați împrejur cu *inima* și *urechile;*... împotrivindu-se mereu Duhului Sfânt

- Deuteronom 30:6 - Domnul îți va *tăia împrejur inima ca să iubești*...

5. Natura nouă – transformată din spini în smochini!

- Matei 12:33-37 – „Ori *faceți pomul bun* și *rodul* lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul *se cunoaște după* rodul lui".
- Matei 7:15-20 - (în special v. 18, „nu poate")

6. Omul cel nou – a) ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și b) ne-am îmbrăcat în omul cel nou (Adam vs. Hristos)

- Coloseni 3:8-11 – *întrucât* v-ați *dezbrăcat* de omul cel vechi, *cu* faptele lui, și *v-ați îmbrăcat* cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu... ci Hristos este *totul* și *în toți*.
- Efeseni 2:10, 14-16 – ca *în El* să-i creeze pe cei doi *într-un singur om nou* și să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu într-un *singur* trup.
- Galateni 3:27-28 – *Toți* care ați fost botezați pentru Hristos, *v-ați îmbrăcat cu Hristos*. Nu mai este *nici iudeu, nici grec*... fiindcă toți *sunteți una în Hristos Isus.*

- Romani 13:13-14 – nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci *îmbrăcați-vă* în *Domnul Isus Hristos*, și nu purtați grijă de firea pământească, ca să-i treziți poftele.
- Efeseni 4:22-25 – Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de *omul cel vechi* care se strică după poftele înșelătoare; și să vă *înnoiți în duhul minții voastre*, și să vă îmbrăcați în *omul cel nou*, *făcut* după chipul lui Dumnezeu, de *o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul. De aceea,* lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să îi spună aproapelui său adevărul", *pentru că* suntem *mădulare unii altora*.

7. Răstignirea și învierea – a) „omul cel vechi" al nostru a fost răstignit, „noi" am murit, am fost îngropați și b) am fost înviați la o viață nouă și am pușI în locuri cerești, devenind părtași la viața și puterea lui Hristos prin Duhul Sfânt care locuiește înăuntru.

Răstigniți:

- Romani 6:6 – omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.
- Galateni 2:20 – Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu.

- Galateni 6:14 – „Crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!”

Morți:

- Romani 6:2 – noi, cei care am murit
- Romani 6:7 – cel care a murit
- Romani 6:8 – am murit împreună cu Hristos
- Romani 7:4 – ați murit în ce privește Legea
- Romani 7:6 - am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi
- Galateni 2:19 – am murit față de Lege
- Galateni 2:20 – nu mai trăiesc eu
- Coloseni 2:20 – ați murit împreună cu Hristos
- Coloseni 3:3 – ați murit
- 2 Timotei 2:11 – căci dacă am murit împreună cu El
- 2 Corinteni 5:14 – deci toți au murit

Îngropați:

- Romani 6:4 – îngropați împreună cu El
- Coloseni 2:12 – fiind îngropați împreună cu El prin botez

Înviați și înălțați:

- Romani 6:4 – După cum Hristos a înviat din

morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.

- Romani 6:5 – înviere asemănătoare cu a Lui
- Romani 6:8 – vom și trăi împreună cu El
- Romani 6:11 – vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru
- Romani 6:13 – vii, din morți
- Efeseni 2:5-6 – El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. cf. 5:14!
- Galateni 2:19 – ca să trăiesc pentru Dumnezeu.
- Galateni 5:25 – *trăim* prin Duhul
- Coloseni 2:12 – înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți
- Coloseni 3:1-3 - Dacă deci ați înviat *împreună cu Hristos,* să umblați după *lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu*... Căci voi ați murit, și *viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*.
- 2 Corinteni 5:15 - pentru ca cei ce *trăiesc*, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și *a înviat* pentru ei.

Părtași la viața și puterea Lui:

- Ioan 4:14 – se va preface *în el* într-un izvor de apă, *care va țâșni în viața veșnică*
- Ioan 6:57 – „După cum Tatăl... Eu *trăiesc* prin Tatăl, tot așa... *va trăi și el prin Mine*".
- Ioan 15:4-5 – *Rămâneți în Mine, și Eu voi rămânea în voi... mlădița nu poate aduce roadă de la sine*.
- 2 Corinteni 4:11 – pentru ca și *viața lui Isus* să se *arate* în *trupul nostru muritor*
- Galateni 2:20 – „Nu mai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine".*
- Efeseni 3:16, 20 – să vă întăriți în putere, *prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru...* prin puterea care *lucrează în noi,* poate să facă *nespus mai mult* decât cerem sau gândim noi.
- Coloseni 3:4 – Hristos, *viața noastră*
- Filipeni 1:19, 21 – ajutorul Duhului lui Isus Hristos; *„a trăi este Hristos"*
- Filipeni 4:13 – „Pot totul în Hristos, care mă întărește".
- Multe alte versete!

8. Firea pământească/Duhul – a) nu mai suntem „în firea pământească", ci b) suntem „în Duhul".

- Romani 7:5 – când eram ...

- Romani 8:5-9 - cei care sunt *după firea pământească;* „*gândirea firii pământești* este moartea"; cei care sunt *în firea pământească* nu-I pot fi plăcuți lui Dumnezeu – voi însă *nu* mai sunteți pământești, ci *duhovnicești*, dacă Duhul lui Dumnezeu *locuiește* în adevăr în voi.
- 1 Corinteni 2:10-3:4 – firesc, trupesc, „după om"; doar „oameni" în contrast cu „duhovnicești" și având „gândul lui Hristos" (adică se comportau ca niște oameni pierduți)
- 2 Corinteni 5:16 – de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni *în felul lumii;* și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum *nu-L mai cunoaștem în felul acesta;* făptură nouă, *lucrurile vechi au murit;* (adică, nu mai privim nimic din perspectivă trupească, pentru că *nu mai trăim în acel tărâm!*)
- Galateni 5:25 - *trăim* prin Duhul (Observați contrastul fire pământească/Duh în versetele precedente.)

9. Lumea/Lucrurile cerești – a) am fost transferați din sfera pământească și b) am fost plasați în sfera cerească.

- Coloseni 2:20 – „ca și cum ați trăi încă în lume"!

- Coloseni 3:1-3 – „lucrurile de sus" contrastate cu „lucrurile de pe Pământ"
- Filipeni 3:19b-20 „lucrurile de pe Pământ" contrastate cu „în Cer"; suntem cetățeni cerești *acum*
- Efeseni 2:6 – „așezați împreună cu El", „în locurile cerești", „în Hristos"
- Efeseni 1:3 – „în locurile cerești", „în Hristos"
- Galateni 4:25-26 – „Ierusalimul de acum" vs. „Ierusalimul de sus"
- Evrei 12:22 – *au* venit la „Ierusalimul ceresc" vs. „muntele care poate fi atins"
- Galateni 6:14 – răstigniți față de lume!
- Ioan 17:14, 16 – nu suntem din lume, *așa cum* Hristos nu este din lume! cf. Ioan 8:23, 1 Ioan 4:4-6

10. Întuneric/Lumină – a) am fost scoși din tărâmul „întunericului" și b) plasați în tărâmul „luminii".

- Efeseni 5:7-14 – odinioară *erați întuneric*; dar acum *sunteți lumină* în Domnul. Umblați deci ca niște *copii ai luminii*; faptele întunericului; Deșteaptă-te tu, care *dormi*, scoală-te *din morți,* și Hristos te va lumina.
- Coloseni 1:12-13 – v-a *învrednicit* să aveți parte

de moștenirea *sfinților, în lumină*. El ne-a izbăvit de sub puterea [domeniul] întunericului, și ne-a *strămutat* în *Împărăția* Fiului dragostei Lui.

- 1 Tesaloniceni 5:1-11 - Nu sunteți *în întuneric;* sunteți toți *fii ai luminii* și *fii ai zilei;* nu suntem fii *ai nopții sau ai întunericului*; pentru că *suntem* fii ai zilei, *să fim* treji...
- Romani 13:11-14 – *treziți din somn; ziua* este aproape, *așa că să lăsăm deoparte* faptele întunericului și *să îmbrăcăm* armura luminii; să umblăm frumos, *ca în timpul zilei*
- 1 Ioan 2:7-11 - întunericul *se împrăștie,* și lumina adevărată răsare *deja;* „în lumină" vs. „în întuneric"; „întunericul i-a orbit ochii"!
- Faptele Apostolilor 26:18 – să se întoarcă de la *întuneric* la *lumină*, și de sub puterea *Satanei* la *Dumnezeu*.
- 1 Petru 2:9 – v-a *chemat din* întuneric *la* lumina Sa minunată.
- v. și Matei 4:16; 5:14-16; Luca 1:79; 11:33-36, 16:8, 22:53; Ioan 1:5 („întunericul" = oameni!); 3:19-21; 8:12; 12:35-36; 12:46; 2 Cor. 4:1-6; 2 Cor. 6:14; 1 Ioan 1:5-7.

11. Robi ai lui Dumnezeu – a) am fost eliberați de

robia noastră față de păcat și b) am devenit robi ai neprihănirii.

- Romani 6:6-7 – *nu mai* suntem robi ai păcatului
- Romani 6:14 – păcatul *nu va* stăpâni asupra voastră
- Romani 6:16-23 – *ați fost* robi ai păcatului; *fiind eliberați* de păcat, v-ați făcut *robi ai neprihănirii; izbăviți de păcat* și *făcuți robi ai lui Dumnezeu*
- Ioan 8:31-36 – robi ai păcatului; *robul nu rămâne pururea în casă; cu adevărat* slobozi
- Observați implicațiile pentru interpretarea corectă a pasajului din Romani 7, unde Pavel vorbește despre un om care este „vândut rob păcatului" (v. 14), „mă ține rob păcatului" (v. 23), „slujesc" legii păcatului (v. 25) și care încă trebuie să fie „eliberat" de trupul de moarte (v. 24).

În moartea omului vechi și învierea celui nou, noi:

- am murit față de păcat și suntem vii pentru Dumnezeu. Romani 6:1-14; 1 Petru 2:24 (cf. 1 Petru 4:1-2)
- am murit față de Lege și suntem înviați pentru Dumnezeu. Romani 7:4-6; Galateni 2:19; Coloseni

2:20-22; Galateni 6:12-15

- au murit față de sine și suntem vii pentru Dumnezeu. 2 Corinteni 5:15 (cf. v. 14-17)
- au murit față de lume (ca sfera Legii și a păcatului) și suntem vii pentru Dumnezeu:
    - Coloseni 2:20 (lumea ca sferă a Legii – vezi v. 16-17, 20-23)
    - Coloseni 3:3 (lumea ca sferă a păcatului – vezi v. 2, 5 și urm.)
    - Galateni 6:14 (lumea ca sferă a Legii – vezi v.12-15 și 4:3)

Când începem să credem (adică să „ne socotim", să ne bazăm pe faptul – Rom. 6:11) că suntem făpturi noi, vii în sfera cerească, „duhul minții noastre" este „înnoit" progresiv (Rom. 12:2; Efes. 4:23; Col. 1:9), și suntem făcuți capabili tot mai mult să vedem, să gândim și să acționăm din perspectiva cerească:

- Deoarece deja „avem gândul lui Hristos" (1 Cor. 2:16; Rom. 8:6), acum putem „lăsa" ca gândul Lui să domnească în noi (Fil. 2:5) și să ne „înarmăm" cu gândul Lui (1 Petru 4:1-2). cf. Filipeni 3:15 (v. 13-15)
- Deoarece am fost răstigniți deja, suntem acum în stare ca, prin credință, să „ne luăm

crucea și să ne *lepădăm* de noi înșine" (Luca 9:23) – *cu adevărat*, nu într-o „lepădare de sine" plină de eu.

- Deoarece *trăim* prin Duhul, acum putem *umbla* prin Duhul (Gal. 5:25). Contrastați aceasta cu Coloseni 3:7.
- Deoarece omul cel vechi a fost deja dezbrăcat și ne-am îmbrăcat în cel nou (Col. 3:9-10), suntem chemați să *trăim* în consecință, „dezbrăcându-ne de omul cel vechi" (adică de faptele lui) (Efes. 4:22), „lăsându-ne de mânie... și îmbrăcându-ne cu o inimă plină de îndurare..." (Col. 3:8, 12), și „îmbrăcând armele luminii" (Rom. 13:12; Efes. 6:10-18; 1 Tes. 5:8).
- Notă: unii teologi susțin că infinitivele din Efeseni 4:22, 24 nu sunt imperative, ci „infinitive de rezultat", și ar trebui traduse ca *...ați pus deoparte* omul cel vechi... și *ați îmbrăcat* omul cel nou..." (v. John Murray, *Principles of Conduct*, p. 214-18.). Aceasta ar face ca v. 22 și 24 să fie *afirmații despre lucruri faptice* (ca în Col. 3:9-10) și v. 25-32 să fie *îndemnuri* bazate pe acele afirmații.
- Deoarece ne-am „îmbrăcat deja în Hristos"

(Gal. 3:27), putem acum în practică să „ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos" (Rom. 13:14).

- Deoarece *suntem* copii ai luminii, trebuie *să umblăm* ca niște copii ai luminii (Efes. 5:7-10; 1 Tes. 5:4-10).
- Deoarece *suntem* robi ai neprihăniri, acum putem refuza să lăsăm păcatul să „domnească" în noi și ne putem face mădularele roabe ale neprihănirii (Rom. 6:12, 19).
- Cf. Iacov 3:10-12; Isaia 52:1-2; Isaia 60:1-5; Proverbe 31:4; etc.

Sumarul termenilor folosiți:

- „Omul cel vechi": vechiul nostru eu, cine eram în Adam, sinele nostru neregenerat
- „Omul cel nou": cine suntem în Hristos, noua făptură, adevărata noastră identitate de creștini
- „Trupul de păcat": „trupul"; trupul fizic nerăscumpărat este tratat ca tărâmul în care păcatul încearcă încă să domnească. Cf. Romani 6:12, 13, 19; Romani 7:5, 14, 18, 23, 24, 25; Romani 8:3, 10-13
- (Notă: păcatul = „faptele firii pământești"!);

Romani 12:1-2; Coloseni 3:5f. (Notă: v. 5 *lit*. „omorâți mădularele voastre care sunt pe Pământ"); Galateni 5:19f.

- „Tărâm": domeniul sau sfera în care ceva domnește, „stăpânește" sau prevalează; la fel ca „împărăție" (Col. 1:13) și „putere" (F.A. 26:18): autoritate, jurisdicție.

Anexa 2

„NU POATE PĂCĂTUI”

Ioan ne spune în 1 Ioan 3:4-9 că creștinii „nu păcătuiesc” și „nu pot” să păcătuiască. Ce vrea să spună el prin astfel de afirmații? De-a lungul secolelor, au fost date numeroase răspunsuri la această întrebare, dar aici vom analiza doar două dintre acestea.

1. O explicație populară a acestor versete este că natura nouă a creștinului nu poate păcătui. „Sămânța lui Dumnezeu” (care este perfectă) „rămâne” în cel creștin și ea nu dorește și nu comite *nici măcar un singur act păcătos*. Deși există mult adevăr în această opinie, totuși ea se confruntă cu obiecții puternice.

În primul rând, Ioan nu spune că *natura nouă* a creștinului nu poate păcătui, ci că, *în sine,* creștinul nu poate păcătui: „Sămânța Lui rămâne în el;

și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu" (1 Ioan 3:9). Acest „el" care „nu poate păcătui" este în mod cert creștinul *ca persoană completă,* aceeași persoană despre care se spune în ultima parte a versetului că este „născută din Dumnezeu".

În al doilea rând, ideea că „noua natură" a creștinului nu păcătuiește este de fapt o afirmație lipsită de sens. Doar o *persoană* este capabilă să păcătuiască sau nu; o natură abstractă nu poate voi sau să acționeze deloc ca atare. Așa cum am văzut în capitolul 9, o „natură" nu este ceva ce noi am putea „avea" separat de persoanele noastre, ci o descriere *a ceea ce suntem cu adevărat* în ființa noastră cea mai lăuntrică.

În al treilea rând, expresia „a păcătui" este contrastată în versetele 7-8 cu „a trăi în neprihănire". Suntem siguri că Ioan nu se gândea aici la un *singur act* de neprihănire, ci la *practicarea* neprihănirii. Tot așa, când vorbește în acest pasaj despre imposibilitatea ca un creștin să „păcătuiască", el trebuie să aibă în minte nu un singur act păcătos, ci

practicarea păcatului.

În al patrulea rând, Ioan este preocupat aici să arate că acțiunile *reale* ale creștinilor sunt diametral opuse acțiunilor celor neregenerați. El vorbește despre creștini care *de fapt nu păcătuiesc*, nu doar despre creștini care „păcătuiesc și urăsc asta" sau despre creștini care „păcătuiesc, dar nu păcătuiesc din noua lor natură". O astfel de învățătură i-ar favoriza chiar pe ereticii față de care Ioan se împotrivea.

2. Cea mai bună explicație a acestor versete este că „păcatul" pe care un credincios „nu" îl face și „nu-l poate" face este păcatul din obișnuință sau persistent. Ioan spune literalmente că creștinul nu „săvârșește păcat", adică el nu „practică" păcatul. Dimpotrivă, creștinii „practică neprihănirea": „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește [practică, lit.] în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit" (1 Ioan 3:7)

De ce se simte creștinul incapabil să „practice păcatul"? Răspunsul este dat în versetul 9: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește [nu practică păcatul, lit.], pentru că sămânța Lui

rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu". Toți creștinii au o natură nouă (sămânța lui Dumnezeu) ca identitate esențială. Această natură nouă (care este perfectă) se ridică împotriva oricărui rău, împiedicând credinciosul într-un fel eficace să trăiască în păcat. Dimpotrivă, neprihănirea este principala trăsătură a vieții lui. Totuși, viața creștinului nu este perfectă, pentru că el încă are de stăpânit peste firea lui pământească pe tot parcursul acestei vieți. Când trupul său muritor va fi răscumpărat, atunci viața cea nouă deja prezentă în el se va manifesta în toată plinătatea ei, iar acțiunile lui vor corespunde perfect dorințelor inimii sale înnoite.

Această înțelegere a cuvintelor lui Ioan este singura care surprinde sensul deplin al verbelor conjugate la prezent continuu, și se reflectă în cele mai bune traduceri moderne ale textului din 1 Ioan 3:4-9.[3]

NASB (New American Standard Bible):

[3] În ce privește traducerea Cornilescu, această înțelegere legată de păcătuire ca practică respectiv de practicarea neprihănirii este surprinsă în mare măsură prin expresiile „trăiește în păcat" respectiv „trăiește în neprihănire". – n.tr.

„Oricine practică păcatul, practică și fărădelegea; iar păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să îndepărteze păcatele; iar în El nu există păcat. Nimeni care rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut sau nu-L cunoaște. Copilașilor, să nu vă înșele nimeni; cel care practică neprihănirea este neprihănit, așa cum El este neprihănit; cel care practică păcatul este de la diavolul; căci diavolul a păcătuit de la început. Fiul lui Dumnezeu a venit cu acest scop, anume să distrugă lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui stăpânește în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu".

ESV (English Standard Version):

„Toți cei care practică păcatul, practică și fărădelegea; păcatul este fărădelege. Știți că El a venit ca să îndepărteze păcatele, iar în El nu există niciun păcat. Oricine rămâne în El [Isus] nu continuă să trăiască în păcat; oricine continuă să trăiască în păcat nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor, să nu vă înșele nimeni. Cine practică neprihănirea este neprihănit, așa cum El este drept. Cine practică păcatul este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început.

Motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit a fost să distrugă lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu face un obicei din a păcătui, căci sămânța lui Dumnezeu rămâne în el, iar el nu poate continua să trăiască în păcat pentru că a fost născut din Dumnezeu".

Anexa 3

ROMANI 7

Ar fi nevoie de o carte întreagă pentru a încerca să tratăm controversele legate de pasajul din Romani 7, așa că în cea de față pot fi sugerate doar câteva linii directoare pentru interpretarea acestui pasaj.

1. Romani 7 decurge direct din Romani 6, continuând și extinzând temele introduse în acel capitol.

Conform învățăturii din Romani 6, creștinii au „murit față de păcat" (Rom. 6:2, 11) prin unirea lor cu Hristos și, prin urmare, au fost „izbăviți" (Rom. 6:7, 18, 22) de acesta, astfel încât păcatul nu mai „stăpânește" asupra lor (Rom. 6:14, gr. „dominație", „domnie"). Rezultatul acestei morți față de păcat este „robia" (Rom. 6:22) față de Dumnezeu care aduce sfințirea ca „rod" (Rom. 6:21-22, gr. „rod"). Iar Pavel repetă acest tipar al triumfului în Romani 7: creștinii au „murit față de Lege" (Rom.

7:4) prin unirea lor cu Hristos și, prin urmare, au fost „izbăviți" de ea (Rom. 7:6, 2-3), astfel încât Legea nu mai „are stăpânire" asupra lor (Rom. 7:1, gr. „dominație", ca în 6:14). Rezultatul acestei morți față de Lege este „slujirea" (Rom. 7:6) lui Dumnezeu care aduce „rod" (Rom. 7:4) pentru Dumnezeu. Pe scurt, Pavel a început să „zboare" în Romani 6 și *continuă* să zboare în Romani 7!

Scopul real al pasajului din Romani 7 este să explice și să extindă afirmația lui Pavel din 6:14: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har". Conform acestui verset, eliberarea noastră de stăpânirea păcatului este un rezultat direct al faptului că nu mai suntem „sub Lege". Prima întrebare la care se cere un răspuns este aceasta: „Cum s-a ajuns la situația în care creștinii să nu mai fie ‚sub Lege'?" Pavel răspunde la această întrebare în Romani 7:1-4. Creștinii au ieșit din domeniul Legii, murind din cauza unirii lor cu Hristos. A doua întrebare la care se cere un răspuns este următoarea: „De ce este *necesară* eliberarea de Lege pentru a asigura eliberarea noastră de stăpânirea păcatului?" Sau, dimpotrivă,

„De ce este *imposibilă* eliberarea de sub domnia păcatului în cazul tuturor celor ce încă sunt sub Lege?" Pavel răspunde la această întrebare în Romani 7:5-25. Toți cei care sunt încă „sub Lege" sunt, de asemenea, „în firea pământească" (v. 5). Dar Legea de fapt *trezește și întărește* stăpânirea păcatului asupra celor care sunt în firea pământească, lăsându-i într-o stare de robie și moarte (v. 5, 7-25).

2. Este absolut vital să înțelegem că Pavel gândește în termenii a două și doar două grupuri de oameni – cei ce sunt „sub Lege" („în firea pământească") și cei ce sunt „sub har" („în Duhul") (p. 183-197).

Caracteristicile acestor două grupuri sunt rezumate atât *înainte* (7:5-6), cât și *după* (8:1-4) discuția lui Pavel din Romani 7:7-25. Asta înseamnă că, în versetele 14-25, Pavel *nu* descrie un „creștin carnal", care încă nu „a trecut în Romani 8", așa cum ne-ar spune perspectiva care poartă numele „vieții mai profunde" față de Romani 7. *Toți* creștinii sunt „în" Romani 8, la fel cum toți creștinii sunt „în" Romani 6 și „în" Romani 7:6.

3. Pavel a descris deja în detaliu starea fiecărui

creștin în Romani 6 și în Romani 7:1-6. Nu putem ignora această descriere când ajungem la a doua jumătate a capitolului 7.

Conform cu Romani 6 și 7:1-6, toți creștinii au fost „izbăviți de păcat" și au devenit „robi ai neprihănirii" (Rom. 6:18). „Păcatul nu va fi stăpâni" asupra creștinilor, căci ei „nu sunt sub Lege, ci sub har" (Rom. 6:14). Creștinii au fost dați „altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu" (Rom. 7:4). Ei sunt „vii, din morți" (Rom. 6:13). Ei nu mai sunt „în firea pământească" (Rom. 7:5). Ei Îi „slujesc lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă" (Rom. 7:6).

Opinia că Romani 7:14-25 ar fi o descriere a „creștinului în cea mai bună formă a lui, chiar a lui Pavel la momentul scrierii epistolei" contrazice direct tot ce Pavel a afirmat până aici. Cum putem citi Romani 6 și 7:1-6 și totuși să susținem că toți creștinii adevărați ar fi *de fapt „pământești, vânduți robi păcatului"* (Rom. 7:14)?

Este extrem de important de știut că această perspectivă asupra capitolului 7 din Romani a

condus la conceptul de „om nenorocit" asupra vieții creștine, unde între această stare și cea de om duhovnicesc aproape că se pune semn de egalitate, și cu cât devenim mai sfinți, cu atât suntem mai „nenorociți". Ca să folosesc cuvintele, „acest suspin, ‚O, nenorocitul de mine', ele exprimă experiența normală a creștinului, și orice creștin care nu se plânge astfel este într-o stare spirituală anormală și nesănătoasă. Omul care nu rostește acest strigăt zilnic este fie atât de profund în părtășie cu Hristos, fie atât de ignorant în privința învățăturii Scripturii, fie atât de înșelat în privința stării sale reale, încât nu cunoaște corupțiile propriei inimii și eșecul lamentabil al propriei sale vieți".[4] „Cel care este cu adevărat în părtășie cu Hristos, va... scoate acest suspin... zilnic și ceas de ceas" (Pink). Este adevărat că, în această epocă a „credinței ușoare" și a pocăinței superficiale, mulțimi de „creștini" declarați au nevoie disperată de o revelare a propriei lor depravări și corupții lăuntrice. În cazul multora, acest lucru duce la plâns amar (Zah. 12:10) și la convertire autentică. Dar orice copil

[4] A. W. Pink, "The Christian in Romans 7".

adevărat al lui Dumnezeu care a călătorit mult pe calea pelerinilor către Cer știe deja destul de multe despre propria sa ticăloșie și răutate dacă n-ar fi avut parte de puterea transformatoare a lui Hristos. În loc să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea „o astfel de perspectivă asupra depravării și nevredniciei noastre, încât să putem într-adevăr să ne târâm în țărână înaintea Lui" (Pink), nu ar fi mai biblic să-I cerem lui Dumnezeu o astfel de perspectivă asupra *vieții învierii lui Hristos în noi* (Efes. 1:18-23; 3:14-21) și asupra *noii noastre naturi în El* (Col. 3:9-13), ca să ne ridicăm ochii spre Cer și să-L slujim cu bucurie în viața cea nouă?

Unii teologi au încercat să scape de această perspectivă a „creștinului nenorocit" din Romani 7 spunând că, deși Pavel vorbește aici despre propria sa experiență actuală ca un credincios, el doar descrie ideea că „niciun creștin nu este atât de sfânt pe cât ar vrea să fie". Conform acestei gândiri, Romani 7 ne învață doar că „influența creștinului îi depășește întotdeauna putința", și că, în această viață, creștinul „nu poate ajunge la perfecțiune". Toate aceste afirmații sunt fără îndoială adevărate,

dar nu surprind corect gradul de eșec și ticăloșie care este evident în acest pasaj. Pavel descrie clar aici (ca să folosesc propriile lui cuvinte) o stare de „nenorocire" (Rom. 7:24), o stare de „robie" (Rom. 7:14, 23-24) și de *incapacitate* (Rom. 7:18-19) de a „face binele". Cu alte cuvinte, omul din Romani 7 nu doar că se luptă cu păcatul, ci este complet învins de el, în contrast puternic cu descrierea făcută de Pavel pentru toți adevărații creștini în Romani 6 și Romani 7:1-6.

4. Romani 6 și 7 sunt structurate în jurul a patru întrebări și răspunsuri corespunzătoare.

La sfârșitul capitolului 5, Pavel face două afirmații șocante care necesită a fi apărate și clarificate. Prima este că „Legea a venit ca să se înmulțească greșeala", iar a doua este că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult" (v. 20). Pavel se așteaptă ca aceste afirmații să fie înțelese greșit și distorsionate de unii, așa că își propune să le clarifice și să le apere în capitolele 6 și 7. El face acest lucru în termenii a patru întrebări și răspunsuri (6:1; 6:15; 7:7; 7:13). Fiecare dintre aceste secțiuni de tip „întrebare-răspuns"

urmează un tipar foarte specific. În primul rând, Pavel exprimă neînțelegerea sau distorsionarea anticipată la adresa învățăturii lui. Apoi continuă cu o negare fermă („Nicidecum!") și cu un scurt răspuns față de acea înțelegere greșită. Acest răspuns scurt este clarificat și explicat în versetele care urmează. Acest tipar se repetă invariabil de-a lungul capitolelor 6 și 7 din Romani, după cum urmează:

Romani 6:1

Întrebare: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns scurt: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (v. 2). Explicația mai detaliată la acest răspuns scurt se găsește în versetele 3-14.

Romani 6:15

Întrebare: „Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns scurt: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați...?" (v. 16). Explicația mai detaliată la acest răspuns scurt

se găsește în versetele 17-23.

Romani 7:7

Întrebare: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns scurt: „Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: ‚Să nu poftești!'" Explicația mai detaliată la acest răspuns scurt se găsește în versetele 8-12.

Romani 7:13

Întrebare: „Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns scurt: „Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă". Explicația mai detaliată la acest răspuns scurt se găsește în versetele 14-25.

Acesta este peisajul pentru versetele 14-25! Versetul 14 nu începe o temă nouă și complet deconectată de restul pasajului, așa cum au presupus unii. Subiectul abordat în această secțiune nu este

„eșecul creștinului imatur de a umbla în Duhul" sau „lupta continuă a creștinului matur cu păcatul remanent". Nu, ci subiectul de aici este „bunătatea Legii, în ciuda efectelor ei asupra celor care sunt în firea pământească". În această privință, este foarte important de înțeles că versetul 14 începe cu termenul „căci" [lit. eng] și este urmat imediat (de două ori!) de „căci" în versetul 15.

5. Romani 7:14-25 decurge din și este o continuare a discuției lui Pavel din versetele 7-13 despre „omul peste care a venit porunca".

În versetul 5, Pavel descrie starea celor care sunt „sub firea pământească" și „sub Lege": „Căci, când trăiam sub *firea* noastră *pământească*, patimile *păcatelor*, aţâţate de *Lege*, lucrau în *mădularele noastre*, și ne făceau să aducem roade pentru moarte". Cuvintele-cheie de aici sunt „Lege", „păcat" și „firea pământească". *Acești trei termeni din versetul 5 vor forma esența discuției lui Pavel pe tot parcursul capitolului 7.*

În versetele 7-12, Pavel începe să explice afirmația sa din versetul 5 făcând referire la propria experiență

de dinainte de convertire. Existase o vreme când Pavel a trăit într-o stare de împlinire de sine în plăceri: „Odinioară... trăiam" (v. 9) El credea că se descurcă bine în respectarea Legii: „Cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, fără prihană" (Fil. 3:6).

Dar apoi a venit un punct de cotitură major în viața lui Pavel. Prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu, „porunca a venit" asupra lui, iar el a început să conștientizeze cât de profunde și de stricte sunt cerințele Legii, și cât de imposibil îi era să le împlinească. „Păcatul a luat prilejul", iar Pavel „a murit" sub convingerea îngrozitoare a păcătoșeniei sale. (Cât timp a durat acest lucru, nu știm, dar știm că, înainte să-L întâlnească pe Hristosul înviat pe drumul către Damasc, îi era deja „greu" lui Pavel să „arunce cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș", F.A. 26:14.) Legea, care promitea *viața*, a dus astfel la *moartea* lui Pavel, dar nu din vina ei, ci din cauza păcătoșeniei totale a păcatului.

Până în acest punct al discuției lui (v. 13), Pavel a descris doar relația dintre *„Lege"* și *„păcat",* arătând felul cum Legea stârnește de fapt păcatul și duce la

moarte. Dar el încă nu a explicat *de ce* ar trebui ca Legea să producă astfel de efecte. Iar acest lucru îl poate face doar printr-o discuție despre *„firea pământească”!*

Acesta este peisajul pasajului din Romani 7:14-25! Versetul 14 începe cu termenul „căci” [lit. eng.] și *continuă* și *duce înainte* discuția lui Pavel despre „Lege, păcat și firea pământească”, descriind dramatic, la timpul prezent, *locul* domniei păcatului, anume „firea pământească”: „Știm, în adevăr, că *Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc,* vândut rob păcatului”. (Observați că tranziția la timpul prezent are loc destul de natural, deoarece Pavel nu putea spune: „Știm că Legea *era* duhovnicească”.) Pavel continuă apoi la timpul prezent până la sfârșitul capitolului, oferind o relatare directă a „robiei păcatului” trăită de cei care sunt „sub firea pământească”. El face acest lucru din perspectiva cuiva care devenise creștin acum și care putea vedea clar natura conflictului care avusese loc anterior în viața lui. Din acest motiv, terminologia folosită de Pavel în aceste versete dovedește multă influență creștină,

deși descrie starea lui pre-creștină.

Aduceți-vă aminte de afirmația plină de autoritate a lui Pavel: „Căci, când trăiam *sub firea noastră pământească,* patimile păcatelor, ațâțate de Lege, *lucrau în mădularele noastre,* și ne făceau să aducem roade pentru moarte". „Firea pământească" este controlată de „păcat", iar *în prezența Legii*, patimile păcătoase ale firii culminează întotdeauna cu „moartea". Faptul că Pavel pune accent pe „firea pământească" pe tot parcursul acestei secțiuni reiese clar din terminologia pe care el o folosește: „pământesc, vândut rob păcatului" (Rom. 7:14), „văd în mădularele mele o altă lege" (Rom. 7:23) și „legea păcatului, care este în mădularele mele" (Rom. 7:23). Această robie față de „păcatul din mădulare" duce la strigătul disperat: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de *acest trup* de moarte?" (Rom. 7:24).

Răspunsul lui Pavel la acest strigăt este dat în versetul 25: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!", și, mai pe larg, în 8:1-4: „Acum dar nu este nicio osândire pentru

cei ce sunt în Hristos Isus... În adevăr, *legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții*. Căci – *lucru cu neputință Legii*, întrucât *firea pământească o făcea fără putere* – Dumnezeu... pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, *care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului".*

Observați rezumatul lui Pavel despre ceea ce tocmai spusese pe larg în 7:14-25: „... lucru cu neputință *Legii*, întrucât *firea pământească* o făcea fără putere..."! Și observați din nou descrierea lui despre cei ce sunt creștini: „În adevăr, *legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții*... pentru ca porunca Legii să fie *împlinită* în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului"! Omul din Romani 7 strigă: „Cine mă va izbăvi?" Creștinul răspunde: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus *m-a* izbăvit".

Isaac Watts rezumă învățătura lui Pavel din Romani 7 într-un imn intitulat „Conviction of Sin by the Law – Romans 7:8-9, 14-24" [Convins de păcat

prin Lege – Romani 7:8-9, 14-24]:

Doamne, cât de liniștită era conștiința mea,
Și nu am simțit nicio teamă lăuntrică!
Eram în viață fără Lege,
Și credeam că păcatele mele sunt moarte.
Speranțele mele la Cer erau ferme și luminoase;
Dar, de când a venit porunca
Cu o putere convingătoare și lumină,
Am văzut cât de nenorocit eram.
Vinovăția mea părea mică înainte
Până ce am văzut cu groază
Cât de perfectă, sfântă, dreaptă și pură,
Este Legea Ta veșnică.
Apoi am simțit sufletul meu împovărat;
Păcatele mele au fost readuse la viață;
Am provocat un Dumnezeu înfricoșător,
Și toate speranțele mele au fost spulberate.
Sunt ca un captiv neajutorat, vândut
Sub puterea păcatului:
Nu pot face binele pe care l-aș dori,
Nici să-mi păstrez conștiința curată.
Dumnezeule! Plâng la fiecare suflare
După un fel de putere a mântuirii;
Ca să rup jugul păcatului și al morții,
Și astfel robul să fie răscumpărat.

TREI OBSERVAȚII FINALE

În încheiere, trebuie menționate trei lucruri:

1. În ciuda asemănărilor de suprafață, Galateni

5:16-25 nu este un text paralel cu cel din Romani 7.

Romani 7:14-25 descrie lupta și înfrângerea unui om care este încă „sub firea pământească" și „sub Lege". Observați că Duhul Sfânt este absent din limbajul și gândirea acestui om. De fapt, Duhul Sfânt nu este menționat nicăieri în întregul pasaj.

Galateni 5:16-25, pe de altă parte, descrie conflictul inevitabil pe care *Duhul Sfânt* îl are cu *firea pământească* în viața unui credincios adevărat. O notă a biruinței se aude pe tot parcursul acestui pasaj: creștinul „nu este sub Lege" (Gal. 5:18). El a „răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei" prin pocăință și credința în Hristos (Gal. 5:24). Puterea Duhului în viața lui îl împiedică eficace să urmeze înclinațiile naturale ale firii sale pământești, astfel că el nu poate face „tot ce voiește" (Gal. 5:17). Deoarece *trăiește* „în Duhul", acum el poate „*umbla* prin Duhul" (Gal. 5:25). Și pe măsură ce „umblă în Duhul", el este asigurat că „nu va împlini poftele firii pământești" (Gal. 5:16, lit. eng.). Aceste versete nu sunt o afirmație despre

„nenorocire", ci o asigurare a biruinței!

Paralela reală cu Galateni 5:16-25 este Romani 8:12-14, unde „firea pământească" și „Duhul" sunt contrastate într-o manieră similară: „Așadar, fraților, noi nu îi mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu". Conform acestor versete, creștinul nu are nicio obligație să trăiască după firea pământească. El poate, prin puterea Duhului Sfânt, să „omoare faptele firii pământești". De fapt, a fi „cârmuit de Duhul" în felul acesta este una dintre trăsăturile distinctive ale tuturor celor care sunt cu adevărat „fii ai lui Dumnezeu"! Observați paralela dintre a fi „călăuzit de Duhul" (Rom. 8:14) și „a umbla în Duhul" (Rom. 8:4; Gal. 5:16).

2. Omul descris în Romani 7:7-25 nu este tipic „omului pierdut de pe stradă", care nu știe nimic despre natura spirituală sau despre cerința reală a Legii.

Omul din Romani 7:7-25 este omul peste care „a venit porunca". El face afirmații pe care un necredincios obișnuit nu le-ar face niciodată. Starea de ticăloșie pe care el o experimentează *duce la venirea lui la Hristos:* „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!" (Rom. 7:25). Din aceasta reiese clar că acest om este „învățat de Dumnezeu" și „ascultă și primește învățătura Tatălui" (Ioan 6:45). *Toți cei* care astfel „au auzit și primesc învățătura Tatălui" *vin la Hristos* (Ioan 6:45).

3. Nu există nicio îndoială că orice creștin adevărat s-a simțit uneori ca și cum ar fi „la mijlocul" pasajului din Romani 7.

Chiar și omul cu adevărat *neprihănit* „de șapte ori cade" (Prov. 24:16). Experiența creștină implică întotdeauna o înfrângere chinuitoare, ca parte a procesului de a învăța să „umblăm în Duhul". Asemenea lui Petru, trebuie să învățăm adesea prin eșec amar insuficiența propriei noastre puteri (Luca 22:31-34). Întrebarea care ne stă în față, însă, nu este: „Ce experimentează creștinii adesea?", ci „Ce ne învață Pavel în Romani 7?"

(Celor interesați să citească mai departe pe această temă le recomand Robert L. Reymond, *A New Systematic Theology of the Christian* Faith, anexa F, p. 1127-32; Martyn Lloyd-Jones, *The Law: Its Functions and Limits*; și Herman Ridderbos, *Paul: An Outline of His Theology*, p. 126-30.).

Anexa 4

TOATE BINECUVÂNTĂRILE ÎN HRISTOS

Planul și harul lui Dumnezeu ne-au fost dăruite din veșnicie „în Hristos Isus":

2 Timotei 1:9: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci *după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii".*

Efeseni 1:4-6: *„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii,* ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat *în Preaiubitul Lui".*

Efeseni 1:9-10: „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, *după planul pe care-l alcătuise în Sine însuși,* ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremilor, *spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile:* cele

din Ceruri, și cele de pe Pământ".

Planurile și făgăduințele lui Dumnezeu sunt toate împlinite în Hristos:

Efeseni 3:11: „După planul veșnic, pe care l-a făcut *în Hristos Isus, Domnul nostru".*

2 Corinteni 1:19: „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan și prin Timotei, n-a fost ‚da' și ‚nu', ci *în El nu este decât ‚da'".*

2 Corinteni 1:20: „În adevăr, *făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ‚da';* de aceea și ‚Amin', pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu".

Efeseni 3:6: „Adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la *aceeași făgăduință în Hristos Isus,* prin Evanghelia aceea".

2 Timotei 1:1: „Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu, după *făgăduința vieții care este în Hristos Isus"...*

Unirea cu Hristos are loc la convertire:

2 Corinteni 5:17: „Căci, dacă este cineva *în Hristos,*

este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi".

Romani 16:7: „Spuneți sănătate lui Andronic și lui Iunia, rudele mele și tovarășii mei de temniță, care sunt cu vază între apostoli. Ei au venit *la [în] Hristos mai înainte de mine chiar".*

1 Ioan 2:5: „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem *în El".*

1 Ioan 3:24: „Cine păzește poruncile Lui, rămâne *în El, și El în el*. Și cunoaștem că *El rămâne în noi* prin Duhul, pe care ni L-a dat".

1 Ioan 4:13: „Cunoaștem că *rămânem în El și că El rămâne în noi* prin faptul că ne-a dat din Duhul Său".

1 Ioan 4:15: „Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, *Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu".*

Romani 16:3: „Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, *tovarășii mei de lucru în Hristos Isus".*

Romani 16:9: „Spuneți sănătate lui Urban, *tovarășul nostru de lucru în Hristos,* și lui Stache, preaiubitul meu".

2 Corinteni 12:2: „Cunosc *un om în Hristos,* care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea Cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe).

Galateni 1:22: „Și eram încă necunoscut la față Bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudea [*în Hristos,* lit. eng.]".

Orbirea noastră spirituală este îndepărtată în Hristos:

2 Corinteni 3:14: „Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această mahramă rămâne neridicată, fiindcă mahrama *este dată la o parte în Hristos"*.

În Hristos suntem făpturi noi, vii într-un tărâm nou.

2 Corinteni 5:17: „Căci, *dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.* Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi".

Efeseni 2:10: „Căci noi suntem lucrarea Lui, și *am fost zidiți în Hristos Isus* pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele".

Coloseni 2:11: „*În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o*

tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești".

Romani 3:24: „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin *răscumpărarea,* care este *în Hristos Isus".*

În Hristos avem răscumpărarea:

1 Corinteni 1:30: „Și voi, *prin El, sunteți în Hristos Isus.* El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și *răscumpărare*".

Efeseni 1:7: „*În El* avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său".

Coloseni 1:14: „*În care* avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor".

În Hristos suntem împăcați cu Dumnezeu:

2 Corinteni 5:19: „Adică, Dumnezeu era *în Hristos,* împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări".

În Hristos am fost aduși aproape:

Efeseni 2:13: „Dar acum, *în Hristos Isus,* voi, care

odinioară erați depărtați, *ați fost apropiați* prin sângele lui Hristos".

În Hristos avem iertarea:

Efeseni 4:32: „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a *iertat* și Dumnezeu pe voi *în Hristos".*

Coloseni 1:14: *„în care* avem răscumpărarea, prin sângele Lui, *iertarea păcatelor".*

În Hristos avem neprihănirea:

1 Corinteni 1:30: „Și voi, *prin El,* sunteți *în Hristos Isus*. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, *neprihănire*, sfințire și răscumpărare".

2 Corinteni 5:21: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim *neprihănirea* lui Dumnezeu *în El".*

Filipeni 3:9: „Și să fiu găsit *în El,* nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință".

În Hristos suntem justificați:

Galateni 2:17: „Dar dacă, în timp ce căutăm să fim *socotiți*

neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum!"

În Hristos, nu mai avem nicio condamnare:

Romani 8:1: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt *în Hristos Isus".*

În Hristos avem eliberarea de legea păcatului și a morții:

Romani 8:2: „În adevăr, legea Duhului de viață *în Hristos Isus,* m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții".

În Hristos avem libertate:

Galateni 2:4: „Din pricina fraților mincinoși, furișați și strecurați printre noi, ca să pândească *slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus,* cu gând să ne aducă la robie".

În Hristos, ritualurile religioase nu înseamnă nimic:

Galateni 5:6: „Căci *în Isus Hristos,* nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste".

În Hristos avem tăierea împrejur spirituală:

Coloseni 2:11: „*În El* ați fost *tăiați împrejur,* nu cu o

tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești".

În Hristos suntem sfințiți:

1 Corinteni 1:2: „Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost *sfințiți în Hristos Isus,* chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru".

1 Corinteni 1:30: „Și voi, prin El, sunteți *în Hristos Isus.* El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, *sfințire* și răscumpărare".

Filipeni 1:1: „Pavel și Timotei, *robi ai lui Isus Hristos,* către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii..."

Filipeni 4:21: „Spuneți sănătate fiecărui *sfânt în Hristos Isus*. Fraților, care sunt cu mine, vă trimit sănătate".

În Hristos, suntem morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu:

Romani 6:11: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă *morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu*, *în Isus Hristos,* Domnul nostru".

În Hristos, am fost făcuți desăvârșiți:

Coloseni 2:10: „Voi aveți totul deplin *în El,* care este Capul oricărei domnii și stăpâniri".

Coloseni 1:28: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit *în Hristos Isus".*

În Hristos avem îndrăzneală și acces încrezător:

Efeseni 3:12: *„În El* avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere".

În Hristos avem mântuire:

2 Timotei 2:10: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete *mântuirea* care este *în Hristos Isus*, împreună cu slava veșnică".

În Hristos avem o moștenire:

Efeseni 1:10-11: „Ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul *în Hristos,* toate lucrurile: cele din Ceruri, și cele de pe Pământ. *În El* am fost făcuți și *moștenitori*, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale".

În Hristos este slava veșnică a lui Dumnezeu:

1 Petru 5:10: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat *în Hristos Isus* la *slava Sa veșnică,* după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți".

În Hristos am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt:

Efeseni 1:13: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut *în El,* și *ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit".*

În Hristos avem puterea învierii:

Efeseni 1:19-20: „Și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime *a puterii Sale,* după lucrarea puterii tăriei Lui, *pe care a desfășurat-o în Hristos,* prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești".

În Hristos avem daruri spirituale:

1 Corinteni 1:5: „Căci *în El* ați fost îmbogățiți *în toate privințele,* cu orice vorbire și cu orice cunoștință".

În Hristos avem orice binecuvântare:

Efeseni 1:3: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl

Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de *binecuvântări duhovnicești,* în locurile cerești, *în Hristos".*

Galateni 3:14: „Pentru ca *binecuvântarea* vestită lui Avraam să vină peste neamuri, *în Hristos Isus,* așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit".

În Hristos se găsesc dragostea, harul și pacea lui Dumnezeu:

Romani 8:39: „Nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de *dragostea lui Dumnezeu,* care este *în Isus Hristos, Domnul nostru".*

1 Corinteni 1:4: „Îi mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru *harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos".*

Efeseni 1:6: „Spre lauda slavei *harului Său,* pe care ni l-a dat *în Preaiubitul Lui".*

Efeseni 2:7: „Ca să arate în veacurile viitoare *nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus".*

2 Timotei 2:1: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în *harul* care este *în Hristos Isus".*

Filipeni 4:7: „Și *pacea lui Dumnezeu,* care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile *în Hristos Isus".*

În Hristos suntem în locurile cerești:

Efeseni 1:3: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, *în locurile cerești, în Hristos".*

Efeseni 2:6: „El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună *în locurile cerești, în Hristos Isus".*

În Hristos există bogății în slavă:

Filipeni 4:19: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, *după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos".*

În Hristos, toate lucrurile se țin împreună:

Coloseni 1:17: „El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin *prin El".*

În Hristos avem viață; Hristos este viața noastră:

Ioan 3:15: „Pentru ca oricine crede *în El* să nu piară, ci să aibă *viața veșnică".*

Romani 6:11: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și *vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru".*

Romani 6:23: „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este *viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru".*

Romani 8:2: „În adevăr, *legea Duhului de viață în Hristos Isus,* m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții".

1 Corinteni 15:22: „... *toți vor învia în Hristos".*

Coloseni 3:3-4: „Căci voi ați murit, și *viața* voastră e*ste ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*. Când Se va arăta Hristos, *viața voastră,* atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă".

Ioan 6:56: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, *rămâne în Mine, și Eu rămân în el".*

Ioan 15:5: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. *Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu,* aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic".

Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine*. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine".

Cei ce sunt în Hristos s-au îmbrăcat cu Hristos:

Galateni 3:27-28: „Toți care ați fost botezați *pentru [în] Hristos,* v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți *una în Hristos Isus".*

Coloseni 3:9-11: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci *Hristos este totul și în toți".*

În Hristos suntem una:

Ioan 17:21-23: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, *și ei să fie una în Noi,* pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, - *Eu în ei, și Tu în Mine; -* pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine".

Romani 12:5: „Tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim

un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora".

Galateni 3:28: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă *toți sunteți una în Hristos Isus"*.

Anexa 5

ÎNTREBĂRI FRECVENTE

Cum se leagă învățătura acestei cărți de ideea de „perfecțiune fără păcat”?

Conform Bibliei, „nu este om care să nu păcătuiască” (2 Cron. 6:36). „Fiindcă pe Pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Ecl. 7:20). *„Toți* greșim în *multe* feluri” (Iacov 3:2). În concordanță cu această realitate, Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage *zilnic*: „Iartă-ne păcatele” (Luca 11:4).

Putem înțelege imediat de ce stau lucrurile așa, doar analizând *una* dintre cele două mari porunci: „Să Îl iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu *toată* inima ta, cu *tot* sufletul tău, cu *tot* cugetul tău și cu *toată* puterea ta” (Marcu 12:30). Cine dintre noi ar putea spune că L-a iubit vreodată pe Dumnezeu măcar o oră așa cum El merită să fie iubit? Pentru

a face asta, ar trebui să-L iubim *la fel de perfect cum o face Hristos însuși.* Dar niciunul dintre noi nu a făcut asta vreodată, nici măcar când ne *rugăm* sau *ne închinăm Lui!* Chiar și rugăciunile și laudele noastre sunt iremediabil sub nivelul credinței, iubirii, fervorii și devoțiunii perfecte ale Domnului Isus Hristos. Un alt fel de a exprima acest lucru constă din a spune că chiar și rugăciunile și laudele noastre sunt *păcătoase*, pentru că ele „ratează ținta" perfecțiunii complete a lui Hristos. Din acest motiv, doar „prin Isus Hristos" și moartea Sa ispășitoare în numele nostru pot rugăciunile și celelalte „jertfe duhovnicești" ale noastre să Îi fie „plăcute lui Dumnezeu" (1 Petru 2:5). Noi nu putem nici măcar să „Îi mulțumim lui Dumnezeu" decât „prin Isus Hristos" (Rom. 1:8)! Conform învățăturii Bibliei, chiar și păcatele neintenționate rămân *păcate* (1 Cor. 4:3-4; Lev. 5:17-19; Num. 15:22-25; Ps. 19:12-14) și trebuie plătite cu sângele ispășirii.

Fiecare creștin care a fost învățat corect de Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu simte cât de îngrozitor ratează el zilnic standardul dragostei lui Dumnezeu din toată inima, sufletul, mintea și puterea

sa. El ar putea să-și petreacă cu ușurință tot timpul explorând și revizuind modalitățile în care L-a dezamăgit pe Dumnezeu într-o singură zi. *Totuși, nu acesta este focusul central al Bibliei în sine.* În schimb, noi găsim în Biblie un accent pregnant pus pe lucrarea minunată și măreață a harului, pe care Dumnezeu o face în copiii Săi. De exemplu, Domnul Isus vorbește despre Natanael ca fiind „cu adevărat un Israelit, în care *nu este viclesug"* (Ioan 1:47). El vorbește despre creștin ca fiind unul care are „*o inimă bună și curată"* (Luca 8:15) și îl numește „*om bun"*, care „scoate *lucruri bune* din *vistieria bună a inimii lui"* (Luca 6:45). El vorbește despre ucenici, în ciuda tuturor eșecurilor lor, ca fiind cei „au rămas necontenit *cu El* în încercările Sale" (Luca 22:28) și care „au *păzit* cuvântul lui Dumnezeu" (Ioan 17:6)! Pavel, la rândul lui, relatând istoria lui Avraam, trece cu vederea poticnirile lui Avraam și îl caracterizează ca pe un om care „nu s-a îndoit de făgăduința Dumnezeu, prin necredință" (Rom. 4:20). El era „convins" că toți credincioșii din Roma erau *„plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință,* și astfel... *în stare* să se

sfătuiască unii pe alții" (Rom. 15:14). El descrie toți creștinii ca fiind „*sfinți și* preaiubiți" (Col. 3:12) și spune că ei „*și-au răstignit firea pământească* împreună cu patimile și poftele ei" (Gal. 5:24). Și aș putea adăuga multe alte exemple de acest fel.

Fiecare creștin ar trebui să urmeze acest accent al Bibliei. Conștientizând cât de departe se află zi de zi de perfecțiune, creștinul ar trebui, totuși, să-și ațintească inima și mintea asupra lucrurilor minunate pe care Dumnezeu le-a făcut pentru el în Hristos. Aceasta este atitudinea credinței. În noi înșine, noi nu suntem „nimic" (Gal. 6:3) și „nu putem face nimic" (Ioan 15:5), dar în Hristos „putem totul" (Fil. 4:13). Mentalitatea opusă, în schimb, a fost bine ilustrată de un coleg păstor în felul următor:

> Imaginează-ți vizitatori care sosesc la casa cuiva. Când încep să comenteze despre numeroasele schimbări și îmbunătățiri care au avut loc în casa acelui om, el își pleacă ochii în jos rușinat și spune: „O, dar trebuie să vă arăt ceva". Apoi merge în bucătărie și scoate coșul de gunoi. (Și fiecare casă are un coș de gunoi!) El și invitații lui petrec apoi seara analizând în detaliu conținutul coșului de gunoi, oftând de mizeria și caracterul

> respingător al fiecărui obiect din el. Ei fac asta stând într-un living recent renovat, dar sunt atât de absorbiți de treaba lor, încât nu sunt complet conștienți de împrejurimile în care se află! Aceasta nu este o *abordare biblică* asupra vieții creștine! Da, creștinii „greșesc în multe feluri", dar conform învățăturii Bibliei, Dumnezeu *Se bucură* de copiii Săi și de expresiile lor șovăielnice de dragoste față de El. El „Se bucură" și „nu mai poate de bucurie" pentru ei, scoțând „strigăte de veselie" (Țef. 3:17). El îi vede ca pe frumoasa Lui „mireasă" (Cânt. 4:1f; Efes. 5:25), iar jertfele și viețile lor sunt pentru El o „mireasmă plăcută" (Fil. 4:18; 2 Cor. 2:14-16).

Care este diferența între a nu atinge constant perfecțiunea lui Hristos și a fi mereu învins de păcatul cunoscut?

A spune că cei ce sunt creștini nu ating perfecțiunea lui Hristos este cu totul altceva decât a spune că ei *trebuie înfrânți de păcatul cunoscut*. Ioan are în vedere un păcat *atât de evident* și *cunoscut* în 1 Ioan 2:1, când spune: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, *ca să nu păcătuiți*. Dar *dacă* cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor [Apărător, lit. eng.], pe Isus Hristos, Cel neprihănit". Prin folosirea cuvântului

„dacă", Ioan subliniază clar că cei ce sunt creștini *nu trebuie* să cedeze conștient față de păcat. Pavel are același lucru în vedere când ne îndeamnă ca „păcatul să nu mai domnească în trupul nostru muritor, și să nu mai ascultăm de poftele lui" (Rom. 6:12). *Creștinii nu trebuie să lase păcatul să domnească în trupurile lor muritoare!* Când este confruntat cu păcatul evident, creștinul are puterea „prin Duhul" să „omoare faptele trupului" (Rom. 8:13). Umblând în Duhul, el nu *va* împlini poftele trupului (Gal. 5:16). De fapt, Pavel afirmă cu certitudine că păcatul *nu va* stăpâni asupra niciunui creștin, căci el nu este sub Lege, ci sub har (Rom. 6:14). Hristos „S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din *orice* fărădelege, și să-Și *curețe* un norod care să fie *al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune"* (Tit 2:14). Niciun creștin nu este perfect în această viață – departe noi să spunem asta! Dar fiecare creștin are puterea în Hristos de a se rupe de păcatul cunoscut și de a trăi o viață de „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt" (Rom. 14:17).

Unii spun că Romani 7:14-25 portretizează pur și

simplu lupta continuă a creștinilor cu păcatul, că viața creștină este, în esență, o viață de biruință, dar creștinii sunt profund îndurerați de acele eșecuri și greșeli care încă persistă în viețile lor. Cum să răspundem față de această perspectivă?

În general, eu sunt de acord cu astfel de persoane în ceea ce privește natura vieții creștine. Viața creștină *este*, în esență, o viață de biruință, iar creștinii *sunt* profund îndurerați de acele eșecuri și greșeli care încă persistă în viețile lor! Nu toți cei care înțeleg pasajul din Romani 7:14-25 ca referindu-se la creștin au o perspectivă a „omului nenorocit" sau „defetistă" asupra vieții creștine, și nu ar trebui să presupunem că așa este ea. Eu difer de astfel de oameni într-o chestiune de interpretare (și posibil abuz) a unui singur pasaj din Scriptură, aceasta nefiind neapărat o diferență în ce privește natura vieții creștine în sine.

Este un lucru faptic însă că *mulțimi* de oameni *abuzează* de pasajul din Romani 7 și apelează la el pentru „mângâiere" atunci când sunt nefericiți și învinși de păcat: „La urma urmei, nici apostolul Pavel nu a putut obține biruința, deci de ce să mă

aștept eu la altceva?", își spun ei. Chiar și cei care cred că viața creștină este, în esență, o viață de biruință sunt ispitiți subtil de gândul că „acest singur păcat" ar putea fi cel pe care, *la fel ca Pavel,* nu îl vor putea învinge niciodată.

Având în vedere acest abuz asupra pasajului din Romani 7, eu vreau să subliniez din nou că tema din Romani 7 *nu este* „păcatul în cel credincios", ci „natura bună a Legii, în ciuda efectelor ei asupra celor care sunt în firea pământească". Romani 7 are legătură cu faptul că Legea, deși este „duhovnicească" și „bună", a fost „făcută fără putere" de firea pământească (Rom. 8:3). Ea prezintă în detaliu realitatea că, atunci „când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, aţâţate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte" (Rom. 7:5).

De asemenea, trebuie menționat (în lumina răspunsului dat anterior despre „perfecțiunea fără păcat") că, în Romani 7:14-25, în mod cert Pavel *nu* vorbește despre eșecul continuu al celui mai sfânt creștin de a se ridica la nivelul perfecțiunii

lui Hristos, așa cum au presupus unii, ci *despre înfrângerea conștientă prin păcatul cunoscut*. Acest lucru este evident din realitatea că omul portretizat în aceste versete dorește conștient să facă bine, dar în schimb „practică" ceea ce *știe* că este „rău" (Rom. 7:19), făcând exact „ceea ce urăște" să facă (Rom. 7:15). Această înfrângere prin păcatul cunoscut este descrisă ca fiind consecventă, nu ocazională, și *nu se spune nimic* despre vreo abilitate pe care acest om ar putea să o aibă, prin puterea Duhului Sfânt, de a învinge păcatul. În schimb, noi, creștinii, Îl putem lăuda zilnic pe Dumnezeu că „legea Duhului de viață în Hristos Isus ne-a izbăvit de Legea păcatului și a morții" (Rom. 8:2)! Noi am fost „izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, ca să Îi slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă" (Rom. 7:6).

Cum să înțelegem Galateni 5:17? Nu se spune aici același lucru ca în Romani 7?

Pasajul din Galateni 5:17 („Căci firea pământească poftește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele

altora, așa că nu puteți face tot ce voiți".) nu este o garanție a *înfrângerii*, ci o garanție a *biruinței*. Pavel începe în versetul 16 cu făgăduința că, dacă „umblăm cârmuiți de Duhul", „nu vom împlini poftele firii pământești" [lit. eng.]. Apoi el explică în versetul 17 de ce stau lucrurile așa: Duhul Sfânt, al cărui caracter este în contradicție directă cu firea pământească, Se opune și Se ridică împotriva ei, *împiedicându-ne într-un fel eficace să trăim egoist sau să urmăm dictatele firii pământești*. După ce a comparat „faptele firii pământești" cu „roadele Duhului" în versetele 19-23, Pavel ne asigură din nou, în versetul 24, că „cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei".

Un citat al comentatorului Albert Barnes ar putea fi util în această discuție:

> Mai mult, nu există niciun motiv ca să interpretăm aceasta, așa cum pare să fie interpretată deseori, ca tendința copleșitoare a minții spre rău, ca și cum acest pasaj ne-ar învăța că creștinul dorește să facă binele, dar *nu poate*, din cauza corupției sale lăuntrice. În ceea ce privește limbajul

> lui Pavel sau lucrul avut în vedere, se poate înțelege exact contrariul, și poate însemna că atât de mari sunt înfrânările și influențele Duhului Sfânt asupra inimii, încât creștinul *nu face* răul pe care altfel l-ar face...
>
> El (Pavel) îi îndeamnă (Gal. 5:16) să umble în Duhul și îi asigură că astfel nu vor împlini poftele firii pământești. Pentru a-i încuraja să facă acest lucru, el le aduce aminte că în mințile lor existau principii contrare, influențele Duhului lui Dumnezeu și o tendință carnală și în jos a firii pământești. Acestea sunt contrare una față de cealaltă, și așa sunt, de fapt, influențele Duhului asupra minții, încât creștinul nu face lucrurile pe care altfel le-ar face.[5]

Nu ești prea literalist în înțelegerea diverselor pasaje care descriu regenerarea?

Este evident că, atunci când Biblia vorbește, de exemplu, despre „sămânța lui Dumnezeu" (1 Ioan 3:9) care a rămas în noi și despre faptul că am devenit „părtași firii dumnezeiești" (2 Petru 1:4), acești termeni nu trebuie înțeleși în niciun sens trupesc, nici nu implică o diminuare absolută a prăpastiei

[5] Albert Barnes, *Notes on the New Testament,* Galatians 5:17.

dintre Creatorul infinit și creația Sa finită. Cu toate acestea, trebuie să ținem cont constant de adevărul că *Duhul Sfânt a ales în mod intenționat acești termeni,* tocmai pentru că ei ne transmit cu acuratețe adevărul despre realitatea nevăzută. De aceea, noi nu îndrăznim, de dragul sofisticării teologice, să „explicăm" astfel de termeni până în punctul în care ei să fie goliți de orice sens real. Creștinul *este cu adevărat* „născut din Dumnezeu". El *este cu adevărat* o „făptură nouă" cu o „inimă nouă", „viu din morți" și „așezat în locurile cerești"!

Dacă creștinul este un om nou și trupul în sine nu este păcătos, de unde vine păcatul în cel credincios?

Biblia nu ne oferă o descriere detaliată a psihologiei omului sau a funcționării personalității umane. Mai degrabă ea ne oferă o *descriere funcțională sau practică*.

Această descriere lasă multe întrebări metafizice fără răspuns, dar ea este mai mult decât suficientă pentru a ne oferi o temelie solidă pentru a trăi viața creștină.

Realitățile faptice elementare sunt clare:

1. Cel *mai profund* și *suprem* adevăr despre creștin este că el este un om nou. Aceasta este *identitatea* lui *esențială*. Omul cel nou reprezintă cine *este* el „cu adevărat" în prezent și cine *va fi* peste o mie de ani de acum înainte.

2. Conceptul omului cel nou nu este *singurul* adevăr despre creștin. Există *un aspect al personalității* sale care încă nu a fost răscumpărat, anume „trupul său muritor". Conform Bibliei, lupta continuă a creștinilor cu păcatul izvorăște din acest fapt. Păcatul încă încearcă să stăpânească în trupul lui muritor (Rom. 6:12-13).

Acest trup muritor nerăscumpărat, văzut ca locul unde păcatul încă încearcă să domnească, este denumit în Biblie „firea pământească". Scriptura vorbește în repetate rânduri despre „mădularele" trupului (mâini, picioare, ochi etc.) ca fiind locul unde păcatul vine să se impună (Rom. 6:13, 19; 7:5, 23; Col. 3:5; Iacov 3:6; 4:1). Biblia se referă chiar la păcate ca fiind „faptele trupului" (Rom. 8:13). Noi știm că, atunci când un creștin păcătuiește, nu doar trupul lui păcătuiește, ci creștinul însuși păcătuiește, ca

persoană completă. Totuși, Biblia precizează clar că, odată ce trupul a fost răscumpărat, păcatul nu va mai fi o problemă pentru cel credincios (Rom. 8:23).

Trupul este un aspect al personalității totale a creștinului, dar nu este adevărul suprem despre el. El nu reprezintă cine este creștinul cu adevărat sau ce iubește el cu adevărat. „Faptele trupului" îl întristează și se împotrivesc față de toate lucrurile care îi sunt cele mai prețioase.

3. *Creștinul nu are nevoie să fie învins de trup.* Pe măsură ce mintea lui este „înnoită" (Rom. 12:2; Efes. 4:23) crezând adevărurile despre cine este el cu adevărat și, pe măsură ce învață să „umble în Duhul", el va fi tot mai capabil să „dea morții faptele trupului".

Care este diferența practică între învățătura că un creștin are două naturi și cea potrivit căreia creștinul este un om nou, care se luptă cu firea pământească?

Diferența de bază este una de *identitate: Cine sunt eu cu adevărat? Care este adevărul suprem*

despre mine? Dacă, în cel mai adânc miez al ființei mele, răul este încă o expresie a ceea ce *sunt eu cu adevărat* și a ceea ce *iubesc eu cu adevărat*, atunci sfințirea devine un proces de a *încerca să neg realitatea* și să devin altcineva decât cine sunt cu adevărat.

Dacă, pe de altă parte, sunt un om nou, care are încă de confruntat firea pământească, de fiecare dată când îi spun „nu" păcatului, spun „da" față de cine sunt cu adevărat și față de ceea ce iubesc cu adevărat. Sfințirea este astfel un proces de *acceptare a realității*, de *a crede în ceea ce este adevărat* și de *a deveni* în practică tot mai mult persoana care sunt cu adevărat (Col. 3:9-10).

Când Isus spune în Marcu 7:21-22 că „dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia", vorbește el atât despre creștini, cât și despre necreștini?

Deoarece Domnul Se referă aici la *fapte clare* care „ies" (v. 20) din oameni și îi pângăresc, inclusiv literalmente „curvii, furtișaguri, uciderii, înșelăciuni" și

„lăcomii și răutate", este clar că El descrie omenirea pierdută în general, nu pe creștini.

Creștinii, în schimb, sunt descriși de Domnul ca aceia cu *„o inimă bună și curată"* (Luca 8:15). Potrivit învățăturii lui Isus, creștinul este un „omul bun [care] scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui".

„Ori faceți *pomul bun și rodul lui bun,* ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul *inimii* vorbește gura. *Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui"* (Matei 12:33-35).

Dar cum rămâne cu Matei 7:11? În ce sens sunt creștinii „răi"?

Când Isus le spune fariseilor în Matei 12:34 (citat mai sus): „Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când *voi sunteți răi?",* este clar că El folosește cuvântul „rău" cu referire la necreștini – „omul rău" care, din „vistieria rea a inimii lui"

scoate la iveală ceea ce este „rău", prin contrast cu creștinul, care este „omul bun" care „scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui".

Pe de altă parte, în Matei 7:11, Isus îi învață pe ucenicii Săi ceva despre rugăciune. De aceea, este evident că, atunci când El le spune: „Deci, dacă *voi*, care *sunteți răi,* știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în Ceruri, le va da lucruri bune celor ce I le cer!", *El nu* spune că ei sunt „oameni răi" în același sens ca în cazul fariseilor neconvertiți. Cu toate acestea, *prin comparație cu „Tatăl vostru, care este în Ceruri"*, ei sunt într-adevăr „răi". Așa cum am văzut mai devreme în această anexă, chiar și adevărații creștini sunt incomparabil sub standardul bunătății desăvârșite a lui Dumnezeu. Prin comparație cu El, *„nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu"* (Marcu 10:18).

Nu se referă Ieremia 31:31-34 și Ezechiel 36:25-28 la Israel, nu la biserică?

Multe profeții din Vechiul Testament referitoare la un „Israel" înnoit sau restaurat sunt tratate

în Noul Testament ca având împlinirea lor *supremă* în biserică. „Noul legământ" este unul dintre acestea. Dumnezeu spune în Ieremia 31 că El va face un nou legământ „cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda". Autorul Epistolei către Evrei precizează clar că această făgăduință nu se împlinește în „casa lui Israel și casa lui Iuda" ca atare, ci în biserică (Evrei 8). Fiecare *creștin*, fie evreu, fie neevreu, este părtaș la noul legământ (Luca 22:20; 1 Cor. 11:25). Orice îndurare viitoare a lui Dumnezeu față de evrei va duce la altoirea lor în biserică, alături de neamurile credincioase (Rom. 11:11-24).

De asemenea, Ezechiel 36 este rostit în contextul mai multor făgăduințe ale „noului legământ". De exemplu, Ezechiel 34:23-25 vorbește despre venirea lui Mesia și despre „legământul de pace" pe care Dumnezeu avea să îl facă apoi cu poporul Său, iar Ezechiel 37:24-28 vorbește despre acest „legământ de pace" ca fiind „un legământ veșnic" (v. Evrei 13:20).

Departe de a vedea făgăduințele Vechiului Testament către Israel ca nefiind aplicabile bisericii, Pavel le spune credincioșilor neevrei din Efes că,

deși cândva erau „fără drept de cetățenie în Israel, *străini de legămintele făgăduinței",* acum ei fuseseră făcuți părtași (împreună cu evreii credincioși) la *acele făgăduințe*, fiind „apropiați prin sângele lui Hristos" (Efes. 2:11-22). *Atât* evreii, cât și neevreii au fost transformați într-un „om nou", biserica. „Căci El este pacea noastră, c*are din doi a făcut unul,* și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea... *ca să îi facă pe cei doi să fie în El înșuși un singur om nou,* făcând astfel pace; și *i-a împăcat pe cei doi* cu Dumnezeu *într-un singur trup,* prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia..." Pavel merge până la a spune că neevreii nu mai sunt „nici străini, nici oaspeți ai casei, ci... împreună cetățeni cu sfinții [evreii credincioși], oameni din casa lui Dumnezeu".

Această perspectivă asupra făgăduințelor din Vechiul Testament este prezentată și de Petru, care vorbește despre *biserică*, nu despre Israel, ca împlinirea dorinței lui Dumnezeu din Vechiul Testament (Exod 19:5-6) după un „popor sfânt": „Voi însă sunteți *o seminție aleasă,* o preoție împărătească, *un neam sfânt,* un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile

minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, *care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu*; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare" (1 Petru 2:9-10).

DESPRE AUTOR

Charles Leiter locuiește împreună cu Mona, soția sa, în Kirksville, Missouri, unde a slujit ca păstor din 1974 până în 2019. Dincolo de străduințele sale pastorale, Charles Leiter a petrecut timp slujind în conferințe în Statele Unite și multe alte țări. Domnul l-a folosit ca învățător în slujba Lui spre ajutorul și beneficiul autentic al multor creștini.

CUVÂNT DIN PARTEA EDITORULUI

Marele nostru scop este să vedem laudele lui Dumnezeu pe buzele poporului Său. De la înființarea ei, editura Granted Ministries a căutat să extindă influența celor pe care Dumnezeu i-a folosit în chip minunat pentru propria noastră creștere în credință. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, Charles Leiter a avut un impact profund asupra tuturor celor implicați la Granted Ministries. Mai precis, conținutul acestei cărți (care descoperă cu o claritate atât de mare adevărurile esențiale ale justificării și regenerării) s-a dovedit a fi o binecuvântare imensă pentru mulți. Avem încredere că eforturile noastre de a face această carte mai accesibilă vor fi o slujire adusă trupului lui Hristos. Credem că cea mai autentică nevoie a bisericii este ca ea să Îl cunoască mai deplin și mai profund pe Dumnezeul ei binecuvântat. În acest efort, ne alăturăm Domnului nostru Isus Hristos în rugăciune: „Sfințește-i

prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). Vă încurajăm să ne vizitați online la adresa *www.grantedministries.org* și să profitați de ceea ce găsiți acolo. – *C.T., aprilie* 2009.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org